ČUVANJE ČEDNOSTI

El šejh Bekr Abdullah Ebu Zejd

Član stalne komisije za fetve

Prijevod: Emsad Pezić

Izdavač:

Mektebetu El Guraba

e-mail: ehlisu@yahoo.co.uk

Sarajevo
April 2006 godine.

Uvod četvrtom izdanju

Hvala Allahu Gospodaru svijetova, i neka je salavat i selam na posljednjeg Allahovog Poslanika Muhammeda, sallallahu alejhi ve selleme. A zatim:

Allahovom voljom i blagodati ova knjiga je naišla na dobar prijem kod uleme, studenata i svih ljubomornih muslimana, tako da su se daije dobra, počele međusobno natjecati u njenom štampanju i širenju. Otuda je tiraž ove knjige za dva mjeseca dostigao cifru od petsto hiljada. I dalje je potražnja za njenim štampanjem tako da sam u zadnjem izdanju ove knjige (na ar. jeziku) knjizi dodao još neke naučne sadržaje. Također sam dodao neka mišljenja **Ibn Kajjima** i **Ibn Hadžera**, kao i neka druga mišljenja. Također sam dodao neka mišljenja šejha **Ahmeda Šakira** i to na sedam mjesta da bih ukazao kako alim može da se bori perom protiv zabludjelih poziva u "slobodu žene".

Bojao sam se da bi me prešućivanje ovih navoda moglo svrstati u skupinu onih koji vole da se o vjernicima šire bestidne glasine (shodno Kur'anskom ajetu). Ovaj njihov rat traje preko stotinu godina. Ustvari ovaj poziv na "oslobođenje žene", predstavlja poziv na skidanje hidžaba i zavjeru protiv žene. To je bitka koja se navodno vodi u ime Vjere. Ova skupina se suprostavila ulemi a uopšte nisu stručni ni dostojni da u ime Vjere predvode jednu ovakvu kampanju. Ova kampanja je dio borbe koja je još davno započela na zapadu a to je uspostava sekularizma, odnosno odvajanje Vjere od svakodnevnog života. Na kraju molimo Allaha, Dželleša'nuhu, da zaštiti svoje dobre robove i robinje.

Pisac: **Bekr Abdullah Ebu Zejd**
U Taifu: 22/2/1421 h.

Uvod

U ime Allaha Milostivog, Samilosnog

Hvala Allahu Jedinom i neka je salavat i selam na onoga poslije koga nema Poslanika, na njegovu porodicu, drugove i sve one koji ga slijede u dobru do Sudnjeg dana.

Izdajem ovu knjigu kako bih učvrstio vjernice na putu njihove čednosti, sjedne strane, i kako bih razotkrio prozapadne propagatore i pozivače u iskvarenost. Naime u ovome vremenu čast i čednost muslimana, koja se temelji na robovanju Uzvišenom Allahu, čistoti i krijeposti, je dovedena u opasnost u svakom pogledu.

Zaista su mnoge šubhe koje se proturaju među muslimane u pogledu ibadeta, ubjeđenja kao i bolesti strasti koje se odražavaju na ponašanje, ahlak, i društveni život. Sve to predstavlja najcrnije planove u ratu protiv Islama i to je najzločestija zavjera protiv islamskog Ummeta iza koje stoji tz., "novi svjetski poredak". Produkt ovog poredka je miješanje Istine sa neistinom, dobra i zla, ispravnog i neispravnog, Sunneta i novotarija, Kur'ana sa derogiranim i iskrivljenim knjigama kao što je Tevrat i Indžil.

Zatim poistovjećivanje džamije sa crkvom, vjernika sa nevjernicima, te poistovjećivanje i približavanje religija. Ova "teorija miješanja", je čista spletka za topljenje Vjere u dušama vjernika i pretvaranje džemata muslimana u rasuto stado.

Žele da od muslimanskog džemata načine ljude koji će utonuti u strasti i prohtjeve, ljude koji će izgubiti dinske osjećaje tako da ne mognu razlikovati dobro od zla te da postepeno otpanu od svoje Vjere. Posljedica svih ovih dešavanje je zbog zanemarivanja akaidske tačke koja glasi "**ljubav i odricanje u ime Allaha**" (el-vela′ vel-bera′) te zbog toga što se zabranjuje kompetentnim islamskim ličnostima da kažu i napišu riječi Istine o novonastaloj situaciji u svijetu i da tako upozore muslimane na dolazeće opasnosti.

Istovremeno se oni koji ukazuju na Istinu proglašavaju teroristima, nazadnjacima, fundamentalistima, onima koji odlaze u krajnost, ekstremistima, itd..

Svi pozivi pod imenom "prava žene", "oslobođenje žene", "izjednačavanje žene sa muškarcem", i tome slično, dolaze od neprijatelja Islama koji imaju za cilj unijeti i proširiti nemoral među muslimanima.

Oni nastoje da žena otkrije svoje lice, a potom i da u potpunosti napusti hidžab. Propagiraju miješanje muškaraca i žena (*ihtilat*) razgolišavanje i ukrašavanje, i tako stvaraju jednu atmosferu u kojoj bi žena rekla: "Dobro došli ***ibahije***, tj., vi koji nam sve dozvoljavate." Kao kamen temeljac za svoju zamku su izabrali mješovita obdaništa za dječake i djevojčice. Zatim mješoviti programi na sredstvima informisanja za dječake i djevojčice, programi međusobnog upoznavanje djece suprotnih polova na proslavama i zabavama. Ovo mogu biti negativni počeci a o čemu večina svijeta ne vodi računa. Većina ljudi zaboravlja pogubnost loših početaka kao što je npr., prakticiranje modnih trendova u pogledu proste odjeće a čije se porijeklo ustvari veže za bludnice koje su izgubile svoju čast. Nažalost prodavnice

su krcate ovakvom odjećom a žene se nadmeću u kupovini iste. A kada bi mnoge znale odakle potječe takva odjeća napustila bi ih svaka žena u kojoj je ostalo i trun stida. Od zabludjelih početaka je i navikavanje djece na oblačenje prostačke odjeće koja razgolišava djecu.

Neprijatelji Islama na svaki mogući način pokušavaju ženi otkriti lice i razgolišiti je. Nekada je indirektno pozivaju na takav čin a nekada stupaju direktno u akciju, a nekada opet nastoje proširiti sredstva i uzroke fesada tako da mnogi ljudi ostaju zapanjeni, a iman im često biva uzdrman. *La havle ve la kuvvet illa billah.*

I na koncu, mora se kazati riječ Istine kako bi se sačuvao ugled i povećao rejting vjernica te da se istovremeno sačuvaju od zla orijentalista i prozapadnjaka koji su neprijatelji Vjere i Ummeta.

Istovremeno obaveza je opomenuti vjernice na obavezu hidžaba i posjetiti ih da je to ibadet putem kojeg obožavaju svog Gospodara, te da je to sredstvo zaštite njihove časti, morala, stida i ljubomore spram bliže rodbine i vjernica uopšteno.

Nadam se da će ove riječi biti uzrok da Allah, Džellešа'nuhu, učvrsti one koje hoće od Svojih robova, na putu očuvanja časti svojih porodica, i da ih sačuva od poziva onih koji se bore protiv čednosti muslimanke. Treba reći da novine i mas mediji pružaju pomoć onima koji zagovaraju razgolišenost žene. Zato je na svakom ocu, sinu, bratu i suprugu kao i ostalima kojima je Allah povjerio vilajet nad ženama da se boje Allaha, Dželleša'nuhu, i da ne dozvole ženama otkrivanje lica i miješanje sa muškarcima.

Neka se ne prepuštaju dunjalučkom naslađivanju jer je pokornost Allahu bolja, a to je bolje i za njihovu čast, a Allah će im za to dati i vrijednu nagradu. Na ženama vjernicama je da se boje Allaha, Džellešaʼnuhu, i da Mu se potpuno pokore, te da se prepuste vođstvu Muhammeda, sallallahu alejhi ve selleme, te da se ne obaziru na one koji ih pozivaju u smutnju i nemoral. Onaj ko bude iskrenog imana i čvrstog ubjeđenja, Allah, Džellešaʼnuhu, će ga zaštiti i sačuvati.

Ova knjiga govori o temeljima čednosti i krijeposti, i načinu čuvanja iste, te podstiče vjernice na očuvanje te vrline, a razotkriva pozivače žene u nemoral i iskvarenost. Ovu knjigu sam napisao i njen sadržaj izdvojio iz otprilike dvjesto knjiga ako se izuzmu knjige iz tefsira, hadisa, fikha i još neke. Na kraju molim Allah, Džellešaʼnuhu, da ova knjiga bude prihvaćena kod čitalaca, i neka je zahvala Allahu Gospodaru svijetova.

Pisac: Bekr Abdullah Ebu Zejd
1/4/1420 h.g.

Prvo poglavlje

Deset temelja u pogledu očuvanja čednosti

Prvi temelj: Obaveza vjerovanja u postojanje razlika između čovjeka i žene

Drugi temelj: Opšti hidžab

Treći temelj: Posebni hidžab

Četvrti temelj: Boravak u kući

Peti temelj: Miješanje muškaraca i žena je zabranjeno Šerijatom

Šesti temelj: Otkrivanje i razgolišavanje je zabranjeno Šerijatom

Sedmi temelj: Zabranom zinaluka Allah, Azze ve Dželle, je zabranio i uzroke koji vode do njega

Osmi temelj: Brak je kruna čednosti

Deveti temelj: Obaveza čuvanja djece u početku od zablude

Deseti temelj: Obaveza ljubomornosti u pogledu časti bliže rodbine i vjernica uopšteno

Prva osnova

Obaveza vjerovanja u postojanje različitosti između čovjeka i žene

Razlike između čovjeka i žene su tjelesne i mentalne prirode kao i razlike koje je definisao Šerijat. One se potvrđuju kroz Šerijat, Allahovu odredbu, čula i razum. Objašnjenje toga bi bilo, da je Allah, Dželleša'nuhu, stvorio čovjeka i ženu kao ljude u paru, te ih učinio muškom i ženskom. O tome On kaže: "***I da On par, muško i žensko, stvara.***" (Nedžm, 45)

Oni podjednako učestvuju u formiranju ovog svijeta u stvarima za koje su zaduženi. Također, i čovjek i žena, bez razlika, imaju jednaka zaduženja u pogledu obožavanja Uzvišenog, kada su u pitanju opšti postulati Vjere kao što je tevhid, akaid, temelji imana, te predanost Allahu, Dželleša'nuhu. Zatim u pogledu nagrade i kazne, obećanja i zastrašivanja, te u pogledu očuvanja časti i čednosti.

Također, podjednako su obuhvaćeni šerijatskim propisima u pogledu prava i obaveza. Otuda Uzvišeni kaže:

"***Džinne i ljude nisam stvorio osim da mi ibadet čine.***" (Ez-Zarijat, 56)

I rekao je Allah, Dželleša'nuhu: "***Onome ko čini dobro, bio muškarac ili žena, a vjernik je, Mi ćemo dati da proživi lijep život.***" (En-Nahl, 97)

Također je rekao: "***A onaj ko čini dobro, bio muškarac ili žena, a vjernik je, - ući će u Džennet i neće mu se učiniti ni koliko trun jedan nepravda.***" (En-Nisa, 124)

Pa neka je slavljen Onaj Koji stvara i upravlja, kome pripada vlast i određivanje propisa. U tom kontekstu Uzvišeni Allah kaže:

"Gospodar vaš je Allah, koji je nebesa i Zemlju u šest vremenskih razdoblja stvorio, a onda se uzdigao iznad Arša; On tamom noći prekriva dan, koji ga u stopu prati, a Sunce i Mjesec i zvijezde se pokoravaju Njegovoj volji. Samo On stvara i upravlja! Uzvišen neka je Allah, Gospodar svijetova!" (El-E'araf, 54)

"Muškarci vode brigu o ženama zato što je Allah dao prednost jednima nad drugima i zato što oni troše imetke svoje. Zbog toga su čestite žene poslušne i za vrijeme muževljeva odsustva vode brigu o onome o čemu treba da brigu vode, jer i Allah njih štiti." (En-Nisa, 34)

Pogledaj šta za sobom povlači riječ, "pod" (tahte), u riječima Uzvišenog u suri Et-Tahrim:

"Allah navodi kao pouku onima koji ne vjeruju ženu Nuhovu i ženu Lutovu: bile su udate za dva čestita roba Naša, ali su prema njima licemjerne bile – i njih dvojica im neće ništa moći kod Allaha pomoći, i reći će se: "Ulazite vas dvije u vatru, sa onima koji ulaze!" (Et-Tahrim, 10)

Riječi Uzvišenog, "pod", (u prijevodu ajeta se spominje: bile su udate) je obznana da one nisu imale vlast nad njima dvojicom već su oni kao dva muža imali vlast nad njima. Žena se nikada ne može izjednačiti sa čovjekom niti se uzdizati iznad njega.

Od tih propisa je i stvar poslanstva i objava. Naime ovo dvoje su uvijek nosili i prenosili ljude za razliku od žena. U tom kontekstu Uzvišeni Allah kaže:

"A Mi smo i prije tebe samo ljude slali, građane kojima smo objave objavljivali." (Jusuf, 109)

U tefsiru ovog ajet mufesiri su rekli:"**Allah nikada kao Poslanika nije poslao: ženu, meleka, džinna niti beduina.**"

Zatim opšte starateljstvo i uprava, i oni koji ga zamjenjuju, kao što je šerijatsko sudstvo i administracija, i drugo pored njih, kao što je starateljstvo u pitanjima braka, nije osim u rukama muškaraca.

Muškarci se odlikuju mnogim ibadetima za razliku od žena kao što su npr.: obavezni džihad, džume, prisustvovanje džematu, učenje ezana i ikameta, i drugo. Zatim, razvod je ostavljen u ruci čovjeka a ne u ruci žene, i djeca se zovu po očevima a ne po ženama (shodno Kur'anskim uputama).

Muškarci imaju duplo veći udio u: nasljedstvu, krvarini, svjedočenju i drugim stvarima. Ovi i drugi propisi sa kojima su odlikovani muškarci odslikavaju značenje Kur'anskih riječi ajeta 228 sure Bekara: "***One imaju isto toliko prava koliko i dužnosti, prema zakonu, - samo, muževi imaju prednost pred njima za jedan stepen. – A Allah je Silan i Mudar.***"

Muškarci imaju nad njima jedan stepen a Allah je Silan i Mudar.

Ovi propisi, kojima je svakog od njih odlikovao Uzvišeni Allah, upućuju na sljedeće stvari:

Prvo: Vjerovanje i prihvatanje razlika između čovjeka i žene; osjetilnih, moralnih i šerijatskih, kako bi svako bio zadovoljan onim što mu je Allah propisao u svome kaderu i Šerijatu. Te da su ove razlike potpuno pravedne i da se kroz njih ogleda urednost i sklad ljudskog društva.

Drugo: Nije dozvoljeno muslimanu i muslimanki da žude za nečim čime je Allah odlikovao jedan pol nad drugim od pomenutih razlika jer bi to značilo mržnju i nezadovoljstvo spram Allahove, Dželleša'nuhu, odredbe i onoga što je propisao i odredio. Na robu je da traži da mu Allah da iz svoje dobrote. Ovo je šerijatska etika kojoj nas je podučio Kur'an. Na taj način se otklanja zavist a duša se odgaja da bude zadovoljna sa onim što joj je Allah, Dželleša'nuhu, odredio i propisao. Zabranjujuči tako nešto Uzvišeni je rekao:

"I ne poželite ono čime je Allah neke od vas odlikovao. Muškarcima pripada nagrada za ono što oni urade, a ženama nagrada za ono što one urade. I Allaha iz izoblja Njegova molite. – Allah, zaista, sva dobro zna!"
(En-Nisa, 32)

U povodu objave ovog ajeta prenosi se da je **Mudžahid** rekao: "Ummu Selema je rekla:' O Allahov Poslaniče, muškarci ratuju a mi ne ratujemo, a nama pripada pola nasljedstva, pa je tom prilikom objavljeno: "***Nemojte žuditi za onim čime je Allah odlikovao jedne nad drugima.***""

Ovu predaju bilježi imam **Taberi**, **Hakim**, **Ahmed** i drugi.

Rekao je **Ebu Džafer Et-Taberi** u pogledu značenja tog ajeta: "Nemojte da vam se sviđa stvar kojom je Allah odlikovao jedne nad drugima."

Također se prenosi da je povod objave pomenutog ajeta to, što su žene htjele da dostignu stepen muškaraca i da im pripadne ono što pripada i njima, pa im je Uzvišeni Allah to zabranio, i naredio svojim robovima da se klone neispravnih želja, te im je naredio da Ga mole da im da iz Svoje dobrote. Jer takve želje kod njihovih nosioca uzrokuju zavist i neopravdanu mržnju.

Treće: Ako se zna de se ova Kur'anska zabrana odnosi na same želje u pogledu pomenute tematike, šta onda reći za onoga ko niječe postojanje šerijatskih razlika između čovjeka i žene, i poziva da se iste dokinu, te zagovara izjednačavanje pod parolom, "jednakost čovjeka i žene"?

Nema sumnje da je to jedna nova teorija koja se suprostavlja Allahovoj kosmičkoj volji i odredbi kada su u pitanju tjelesne i duhovne razlika između čovjeka i žene.

Islam i njegov vjerozakon su daleko od toga da i jedna trunkica ovakvih shvatanja bude zastupljena u Šerijatu onoga Koji je od svih najpravedniji. Otuda je žena u Islamu, uživajući plodove Šerijata, dobila ulogu kraljice kuće i majke koja će odgajati buduće generacije za ovaj Ummet.

Neka se Allah smiluje **Mahmudu Muhammedu Šakiru** koji je nadovezujući se na prethodni govor Taberija rekao: "Ovo je govor koji se proširio i koji je zaokupio ljude našeg vremenu. Nastala je zbrka u koju su upali i iz koje nema spasa osim sa iskrenim nijjetom i ispravnim razumijevanjem i poimanjem stvari u pogledu ljudske prirode.

Obaveza je povući razliku između lažnih želja koje nemaju osnovu kako bi skinuli omču slijepog slijeđenja vladajućih naroda i osloboditi se utjecaja porodica pokva-

renog društva koje unosi velike pometnje u druga zdravija društva. I naš Ummet, da ga Allah uputi i popravi njegovo stanje, je krenuo putem zablude te su pomiješali ono što je korisno, nakon što je ponestalo pameti i mudrosti, sa onim što je pokvareno a što im se predstavlja u lijepom svijetlu.

I zaista su mnogi u tom pogledu pretjerali od naših savremenika pogotovo oni koji u rukama drže štampu od onih koji ne kriju svoju mržnju prema Islamu. Otuda su mnogi pustili jezike i preokrenuli svijetu pamet te se mnogo ljudi povelo za njihovim pozivom tako da smo počeli slijediti put mnogih koji se deklarišu kao učenjaci od Vjere a koji su o tome izrekli ono čega se svaki vjernik odriče.

Allaha molimo da nas uputi na Pravi put u vremenu kada lažljivi jezici govore oni što im pamet ne poima. I neka se pripaze oni koji se suprostavljaju Allahovom naređenju i odredbi u pogledu njih, da ih ne stigne kakva kazna koja bi pobrisala sve njihove tragove na zemlji kao što je to bio slučaj sa onima prije njih.

U ovom poglavlju smo potvrdili osjetilne, moralne i šerijatske razlike između čovjeka i žene. Oslanjajući se na ovu osnovu spomenut ćemo sljedeće temelje u pogledu razlika između čovjeka i žene koje se odnose na ukrašavanje i hidžab.

Drugi temelj: Opšti hidžab

Hidžab ili zastiranje u opštem značenju znači: zabranu i prekrivanje. On je farz svakom muslimanu, čovjeku i ženi, i to, čovjek se zastire od čovjeka, žena od žene, i jedan pol od drugog pola.

Muškarcima je vadžib da prekriju stidna mjesta najmanje od koljena do pupka bez obzira da li bio pred muškarcima ili ženama, osim pred svojim suprugama ili eventualnim robinjama.

Šerijat je zabranio da djeca zajedno spavaju pod jednim pokrivačem u jednom krevetu, i naredio je da se razdvoje njihove postelje kako ne bi došlo do dodirivanja i gledanja u stidna mjesta što opet uzrokuje pobuđivanje strasti.

Također je čovjeku u namazu zabranjeno da klanja u odjeći koja mu ne prekriva ramena. I nikome nije dozvoljeno da klanja go, pa makar bio sam po noći na mjestu na kome nema nikoga. Poslanik, sallallahu alejhi ve selleme, je zabranio da se hoda golo pa kaže: “Nemojte hodati goli.» Također je Poslanik, sallallahu alejhi ve selleme, zabranio razgolišavanje i kada je čovjek sam samcat pa kaže: “Allah je najpreči da ga se stidite.”

Također kada ljudi stupaju u obrede hadža ihram muškarca se razlikuje od ihrama žene.

Također je zabranio muškarcima da se ukrašavaju ukrasima koji ne dolikuju muškosti kada je u pitanju odjevanje, nakit, govor, i drugo, kako se ne bi poistovjetio sa ženama.

Muškarcima je zabranio da spuštaju odjeću ispod članaka (isbal), dok je ženi naređeno da spusti odjeću ispod članaka i do jednog lakta kako bi pokrila stopala.

Vjernicima je naredio da obore poglede kada su u pitanju stidna mjesta ili ono što može pobuditi strasti. Ovo je šerijatska etika kada je u pitanju odgoj duše na putu njenog čuvanja i udaljavanja od harama.Također je Šerijat zabranio osamljivanje sa golobradim mladićem i strastno gledanje u njega iz predostrožnosti da to ne pobudi strasti.

I tako u nedogled mnogo je načina i sredstava sa kojima Šerijat čisti i čuva čovjeka od grijeha i prljavština a što opet povlači za sobom slast imana, prosvijetljenost, i jačinu srca, a istovremeno čuva stidna mjesta od nemorala i izopačenosti te čuva čovjekov stid. U vjerodostojnoj predaji od Poslanika, sallallahu alejhi ve selleme, se prenosi da je rekao: "Stid ne dolazi osim sa dobrim."

Treći temelj: Poseban hidžab

Šerijatom je naređeno svim ženama vjernika da se pridržavaju šerijatski propisanog hidžaba koji prekriva cijelo tijelo, kao i lice i šake.

Koji treba da prekrije sve ukrase odjeće i nakita, kao i druge, od svakog čovjeka stranca (koji joj nije mahrem). To potkrepljuju mnogi dokazi iz Kur'ana i Sunneta kao i praktični idžma žena vjernica iz vremena Poslanika, sallallahu alejhi ve selleme, pa kroz doba pravednih halifa i prvih odabranih generacija, i tako kroz istoriju sve dok nije rasparčana islamska država na manje državice polovinom četrnaestog hidžretskog vijeka. To dokazuju i vjerodostojna predanja i ispravan kijas, te opšte pribavljanje koristi i sprječavanje štete (sa stanovišta Usuli fikha).

Propisno odijevanje je obavezno za žene ako borave u kući ili u prostoru ograđenom zidovima ili kanatima. A ako dolazi u susret sa muškarcima onda joj je obaveza da još obuče i džilbab (abaija, himar), tako da prekrije čitavo tijelo sa svim ukrasima. Kur'ansko hadiski tekstovi ukazuju na to da hidžab nije validan i da ne ispunjava šerijatske norme ako se ne ispune određeni šartovi ili uslovi. Ovaj hidžab je vrhunac čednosti i očuvanja časti, i za sobom povlači veliko dobro. Zato je Šerijat na mnoge načine zaštitio hidžab i zabranio neodgovornost i poigravanje sa njim.

Otuda govor u ovom poglavlju možemo podijeliti u četiri tematske cjeline;

Prva cjelina: **Definicija hidžaba.**
Druga cjelina: **Šta podrazumijeva hidžab?**
Treća cjelina: **Dokazi obaveznosti hidžaba.**
Četvrta cjelina: **O vrijednosti hidžaba.**

Prva cjelina: Definicija hidžaba

Jezičko značenje hidžaba.
Riječ hidžab je korijen od 'masdar' i u jeziku označava zabranu i zastiranje.

Hidžab žene u terminološkom značenju Šerijata.

To je prekrivanje cijelog tijela žene sa svim ukrasima kako bi spriječila da muškarci stranci vide nešto od njenog tijela i ukrasa sa kojima se ukrašava. A to zastiranje od pogleda muškaraca ogleda se kroz odijevanje i boravak u kući.

Što se tiče pokrivanja tijela, ono podrazumijeva pokrivanje cijelog tijela, uključujući i šake i lice, o čemu ćemo navesti dokaze u trećoj tematskoj cjelini ovog poglavlja, inšaAllah.

Što se tiče prekrivanja ukrasa, to se odnosi na one ukrase koji se ne vežu za njen fizički izgled i građu. O ovim ukrasima se govori u riječima Uzvišenog: "***I neka ne pokazuju ukrase svoje.***" (En-Nur, 31)

Za ove ukrase se može reći da su to dodatni ili pribavljeni ukrasi. Od ovih ukrasa Allah, Dželleša'nuhu, je izdvojio: "***Osim što je ionako spoljašnje.***" Pod tim se misli na dodatni ukras, koji ako bi se pogledalo u njega neće ništa otkriti od njenog tijela, kao što su džilbab ili abaija po svojoj vanjštini. Po nekima, pod tim se misli na ženski ogrtač (el-mula'etu). To je nešto što se nužno samo po sebi vidi. Kao na primjer da abaija prekrije miris odjeće koja je ispod nje, upravo pod ovim se misli na izuzetak koji se spominje u riječima Uzvišenog: "***Osim što je ionako spoljašnje.***"

Tj., što se nužno vidi a ne što se vidi po svom izboru, a to je opet u skladu sa riječima Allaha, Dželleša'nuhu: "***Allah čovjeka ne opterećava preko njegovih mogućnosti.***"

(El-Bekara, 286)

Kada smo govorili o ukrasu, koji ako bi se pogledalo u njega neće ništa otkriti od ženinog tijela, time smo se ogradili od ukrasa kojima se žene inače ukrašavaju, a koji za sobom povlači viđenje tijela ili jednog njegovog dijela, kao što je surma za oči (ili u našem vremenu šminka za oči kao što je npr. kreon, op. p.). Jer viđenje surme za sobom povlači viđenje lica ili bar jednog njegovog dijela. Isti je slučaj sa kanom ili prstenom. Viđenje ovih ukrasa povlači za sobom viđenje šake. Isti je slučaj sa naušnicama, ogrlicom i narukvicama, jer viđenje ovih ukrasa za sobom povlači viđenje tih dijelova tijela kao što je poznato.

Da se u ajetu misli na dodatni ukras a ne na dijelove tijela upućuju dvije stvari:

Prvo: Jer riječ 'ukras' (ez-zine), u arapskom jeziku označava upravo tu vrstu ukrasa.

Drugo: Riječ '*ukras*' u Kur'anskoj terminologiji označava vanjski ili dodatni ukras a ne misli se pod tim pojmom na pojedine dijelove tog korjena. Tako da se ovakvim poimanjem riječi '*ukras*' u suri Nur koji označava dodatni ukras na ženi, s dodatkom onih ukrasa koji su ionako spoljašni a koji ne povlače za sobom otkrivanje nekog dijela tijela, ostvaruju ciljevi Šerijata. A ti ciljevi su obaveznost hidžaba, pokrivanje žene, očuvanje čednosti i stida, obaranje pogleda, čuvanje polnih organa, čistoća muških i ženskih srca i otklanjanje pohote kod žene, te njenu zaštitu od sumnjičenja i uzroka koji je vode u iskušenje i iskvarenost.

Druga cjelina: Šta podrazumijeva hidžab?

Vidjeli smo da hidžab u opštem značenju naše tematike označava zastiranje. U terminološkom značenju to znači zastiranje ženskog tijela i dodatnih ukrasa kao što su odjeća, nakit i drugo, od muškaraca koji su strani za ženu. Proučavanjem dokaza iz Kur'ansko hadiskih tekstova može se reći da se hidžab sastoji iz dva dijela:

Prvo: Zastiranje u smislu što dužeg boravka u kući, jer se na taj način zaklanja od pogleda muškaraca stranaca (koji joj nisu mahrem) i miješanja sa njima.

Drugo: Zastiranje odjećom ili hidžabom koji se sastoji od džilbaba i himara koji se još naziva abaija i mesfe'a.

Otuda bi se odjevni hidžab mogao definisati ovako: hidžab je zastiranje cjelokupnog ženskog tijela uključujući lice, šake i stopala, zatim vanjske dodatne ukrase, kojim sprječava strane muškarce da vide nešto od njenog tijela.

Ovako definisan hidžab realizuje se pomoću džilbaba i himara.

Himar je riječ koja u arapskom jeziku označava jedninu a množina bi glasila humur. Njegovo značenje se svodi na zastiranje i prekrivanje (setr ve tagtije). To je odjevni predmet kojim žena prekriva glavu, lice, vrat i izrez na košulji sa prednje strane. Svaka stvar koju prekriješ ili zastreš ustvari si je stavio pod himar. U tom značenju se prenosi poznati hadis: "Prekrijte posude" (hammiru anijetekum). Tj., prekrijte otvore ili ogrljake posuda.

U tom kontekstu Numejri u stihovima kaže:

Od bogobojaznosti prekrivaše** (juhammirne) **jagodice prstiju, i iziđoše u noćnoj tami u šalove zavijene.

Himar arapi još nazivaju "*makne'a*", a množina te riječi je "*mekani'a*", od glagola '*tekanne'a*', što znači zastrijeti se. Tako se prenosi u hadisu koji bilježi imam **Ahmed** u **Musnedu,** da je Poslanik, sallallahu alejhi ve selleme, kada bi klanjao dva rekata digao ruke tako da bi njima prekrio (jukanni'u) lice i tako bi dovio.

Himar se još naziva i '*en-nesif*'. Nabiga u stihu kaže:

Nesif joj spade a nije namjeravala,
zatim ga je dohvatila, a rukom drugom prekri lice.

Arapi ga nazivaju još 'el-gadafe'. Korijen ove riječi upučuje također na zastiranje i prekrivanje. Tako arapi kažu: "*Agdafet kana'aha*". Tj., prebacila je šal preko lica.

Način oblačenja himara. Žena ga stavi na glavu zatim spusti niz vrat pa ga onda omota oko njega kružeći tako oko lica a onda ostatak prebaci preko lica, prednjeg dijela vrata, i prsa. Na taj način se prekrije ono što se po običaju otkriva u kući.

Za ispravnost himara se još uslovljava da ne bude tanak i providan kako se ne bi vidjelo ono što je ispod njega od vrata, kose, lica i prsa.

Prenosi se od Ummi Alkame da je rekla: "Vidjela sam Hafsu bint Abdurrahman bint Ebi Bekr kada je ušla kod Aiše, radijallahu anha. Na njoj je bio providan himar ispod ko-

jeg se vidjelo čelo. Aiša ga podera na njoj a zatim reče: ‘Zar ne znaš šta je Allah, Dželleša’nuhu, objavio u suri Nur? Zatim je pozvala da joj se donese jedan himar pa ju je prekrila njime.’” Bilježi ga Ibn Sa’s i imam **Malik** u **Muvetti**.

Druga vrsta odjeće koja ispunjava uslove hidžaba je ‘džilbab’. Množina bi bila ‘dželabib’. To je kompaktna jednodjelna odjeća kojom se žena pokriva od glave do pete i tako prekriva kompletno tijelo prekrivajući odjeću i ukrase.

Ovo se još naziva el-mulaetu, el-milhafetu, er-ridau, ed-disar, i el-kisa’. To je dobro poznata abaija koju oblače žene na arapskom poluotoku.

Način oblačenja. Prvo se preko glave stavi himar koji pokriva lice zatim se na glavu stavlja abaija koja se spusti niz čitavo tijelo te tako prekrije kompletno tijelo sa svim ukrasima uključujući i stopala.

Iz ovoga se može zaključiti kakva bi abaija trebalo da izgleda. Možemo reći da se za ispravnost abaije uslovljava da prekrije cijelo tijelo uključujući odjeću i nakit, i da bude od jakog i gustog materijala a ne od tankog i providnog. Zatim da se oblači sa glave a ne sa ramena jer ako bi se oblačila sa ramena onda je to suprotno onome džilbabu koji je Allah, Dželleša’nuhu, propisao ženama vjernicama i jer takav džilbab oslikava pojedine dijelove tijela i jer je se u tome nalazi sličnost sa muškim ogrtačima i njihovim abaijama.

Zatim ova abaija ne bi sama po se bi trebala biti ukrašena niti da joj se dodaju vidljivi ukrasi kao što su vezovi. Također ovakav džilbab treba da prekriva od vrha glave pa sve do stopala. Postoji vrsta odjeće koja se zove

“nisfu fedže”, a koja prekriva do koljena. To se ne može smatrati šerijatski validnim hidžabom.

Treća cjelina: Dokazi o obaveznosti hidžaba

Poznato je da se ova stvar prenosi sa koljena na koljeno još od vremena ashaba, radijallahu anhum, i onih poslije njih. To je samo po sebi šerijatski dokaz koji je obaveza prihvatiti.

Također se prenose dokazi u pismenoj formi, te radni idžma’ (amelij) kroz neprekidnu praksu koju su nasljeđivale žene vjernice od prethodnih generacija o obavezi boravka u kući, i izlasku samo u slučaju nužde i potrebe. Te, da ne trebaju izlaziti pred muškarce, osim sa hidžabom pokrivenog lica, neotkrivenog i neukrašenog tijela.

Svi se muslimani slažu oko ovog djela koje je u skladu sa principima zgrade čednosti, čistoće, stida i ljubomore na koju nas podstiče Islam u pogledu žena. Zato su zabranjivali ženama izlazak iz kuće otkrivena lica, razkolišenog tijela, i sa istaknutim ukrasima.

Ova dva konsenzusa su poznata i prenose se još od prvih generacija kao što su ashabi i tabi’ini, neka je Allah sa njima zadovoljan.

Ovakav stav se prenosi od skupine imama kao što su **Hafiz Ibn Abdul-Ber**, **imam Nevevi**, **Ibn Tejmijje** i drugi, Allah im se smilovao. Ovakva praksa u pogledu hidžaba je nastavljena sve do polovice četrnaestog hidžretskog stoljeća prenoseći se sa jedne na drugu islamsku državu.

Hafiz Ibn Hadžer je rekao u **Fethul-bariju**, 9/224:
"Nikada nije prestajao običaj kod žena, u prošlosti i sadašnjosti, da prekrivaju lice."

Početak razgolišavanja je bio skidanje himara sa lica u Egiptu, zatim u Turskoj, pa Šamu i Iraku, a potom se raširio na zemlje magriba (sjeverna Afrika) i na ostale nearapske sredine. Zatim je ova stvar kulminirala, tako da je otkrivanje preraslo u potpuno razgolišavanje i skidanje odjeće sa cijelog tijela. *Inna lillahi ve inna ilejhi radži'un*. Na Arapskom poluotoku su također vidljivi začeci ovakvog djelovanja. Allaha molimo da uputi zalutale muslimane i da ih zaštiti od nesreće.

Sada ćemo navesti dokaze.

Prvo: Kur'anski dokazi

Raznovrsni su ajeti u suri Nur i Ahzab o obaveznosti hidžaba koji ukazuju na njegovu strogu i vječnu obavezu (farz mu'ebed) za sve žene.

Prvi dokaz su riječi Uzvišenog:

-*"U kućama svojim boravite i ljepotu svoju, kao u davno pagansko doba, ne pokazujte,"* (Al-Ahzab, 33)

Ovo je govor Allaha, Dželleša'nuhu, koji je upućen ženama vjerovjesnika, a ostale žene vjernika su dužne da ih slijede u tome. Allah, Dželleša'nuhu, je posebno naglasio žene Poslanika, sallallahu alejhi ve selleme, zbog njihovog značaja i ugleda, zbog Poslanika, sallallahu alejhi ve selleme, i jer su one uzor ostalim vjernicama jer su u bliskom srodstvu sa Poslanikom, sallallahu alejhi ve selleme

-"*O žene Vjerovjesnikove, vi niste kao druge žene! Ako se Allah bojite, na sebe pažnju govorom ne skrećite, pa da u napast dođe onaj čije je srce bolesno, i neusiljeno govorite!*" (El-Ahzab, 32)

-"*U kućama svojim boravite i ljepotu svoju, kao u davno pagansko doba, ne pokazujte, i molitvu obavaljajte i zekat dajite, i Allaha i Poslanika Njegova slušajte! Allah želi da od vas, o porodico Poslanikova, grijehe odstrani, i da vas potpuno očisti*." (El-Ahzab, 32)

Poznato je da od njih ne bi potekao nemoral, daleko od toga, ovo je priroda svakog obraćanja u Kur'anu i Sunnetu. Naime ovim se obraćanjem želi uopštenost imperativa jer su i propisi opšti za sve, i jer su pouka i ibret Objave uopšteni i ne važe samo za one čijim povodom je objavljena, (el-ibretu bi'umumu lafz la bi hususi sebeb), osim ako za to dođe dokaz. A po ovom pitanju nema dokaza da je naredba posebna i da se odnosi samo na pojedince. Isti je slučaj sa riječima Uzvišenog: ***A tebi, i onima prije tebe objavljeno je'***

Otuda je preče da propisi dva pomenuta ajeta i drugi njima slični budu uopšteni za sve žene vjernika. Sličan slučaj je sa zabranom neposlušnosti roditeljima izgovaranjem riječi 'uf', koja se spominje u riječima Uzvišenog: "***I ne reci im ni uf!***" (Isra, 23). Ako im je zabranjeno reći 'uf', onda je preće da se zabrani udariti ih. I ne samo to, u dva pomenuta ajeta u suri Ahzab nalazi se pokazatelj koji upućuje da je naredba opšteg karaktera, kako za žene vjerovjesnika tako i za druge. A to su riječi Uzvišenog: "***I obavljajte namaz i udjeljujte zekat i pokoravajte se Allahu i Njegovu Poslaniku!***" Ovo su opšte poznati farzovi u Vjeri (kako za žene Poslanika tako i za sve druge vjernice).

Isto važi i za pokrivanje lica.

Kao rezime, možemo reći da ta dva ajeta sadrže veliki broj dokaza o obavezi hidžaba i pokrivanja lica uopšteno za sve žene vjernice i to na tri načina:

Prvo: **Zabrana govora kojim se izaziva pažnja**

Uzvišeni Allah je zabranio majkama vjernika, a ostale vjernice su dužne da ih slijede u tome, da na sebe skreću pažnju govorom a to je blag i nježan govor pri razgovoru sa muškarcima. U ovoj zabrani je zaštita od onih čija su srca bolesna od pohlepe za zinalukom kao i udaljavanje od uzroka koji bi mogli navesti srce da se oda nemoralu.

Na ženi je da govori onoliko koliko ima potrebu da govori bez oduljivanja i uljepšavanja govora, onoliko koliko joj je potrebno da riješi svoje potrebe .

Pa ako je ženi zabranjeno da govorom na sebe skreće pažnju onda je to neoboriv dokaz koji dokazuje da je hidžab preči da se obuče. A neskretanje pažnje na sebe prilikom govora je jedan od načina kojim se čuvaju stidna mjesta. Vođenje računa o govoru ne može se ostvariti ako nema stida, čednosti i sramežljivosti, a sve to za sobom povlači hidžab. Otuda je došla jasna naredba o zastiranju od muškaraca tako što će žene boraviti u svojim kućama.

Drugo: **Riječi Allaha :** “***U kućama svojim boravite***.”

Ovaj ajet je objavljen u pogledu zastiranja tijela žena od stranaca tako što će boraviti u svojim kućama. Ovo je naredba koja se odnosi na majke vjernika a ostale vjernice su dužne da ih slijede u tom propisu jer je to mjesto u kojem žena izvršava svoju životnu zadaću i ne bi trebala da napušta kuću osim u slučaju nužde ili potrebe.

Prenosi se od Abdullaha ibn Mesuda da je rekao: "**Rekao je Allahov Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem:**

'Žena je avret (stidno mjesto), pa čim izađe iz svoje kuće prati je šejtan. Žena je najbliža milosti svog Gospodara dok je u svojoj kući.'"

Šejhul-islam **Ibn Tejmijje** u "Fetvama", 15/297, kaže: "Zbog toga jer je ženi obaveza da se čuva, i o sebi vodi računa, za razliku od čovjeka u tom pogledu. Otuda je žena odlikovana hidžabom i zastiranjem te ostavljanjem ukrasa i uljepšavanja. Kako bi to ostvarila, ženi je obaveza da se zastre odjećom i da boravi u kući što nije obaveza muškarcima. Jer izlazak pred ljude vodi u smutnju a muškarci su ti koji vode brigu o njima."

U istoj knjizi, 15/379, šejhul-islam **Ibn Tejmijje** , kaže: "Kao što obaranje pogleda čovjeka čuva od gledanja u stidna mjesta i gledanja u zabranjene stvari isti učinak se postiže sa boravkom u kući. Čovjekova kuća na svoj način zastire njegovo tijelo kao što to čini odjeća. Otuda je Allah, Džellleša'nuhu, nakon ajeta o traženju dozvole za ulazak u tuđe kuće, spomenuo obaranje pogleda i čuvanje polnih organa.Tako se može reći da su kuće zastor kao što je odjeća na tijelu također zastor. Spoj te dvije odjeće se nalazi u riječima Uzvišenog: "***i odjeću koja vas čuva od vrućine; daje vam i oklope koji vas u borbi štite,***" (En-Nahl, 81) U svakoj od ove dvije odjeće je zaštita od uznemiravanja kao što su vrućina, sunce, hladnoća zatim ljudsko uznemiravanje očima i rukom."

Treće: **Riječi Uzvišenog: "*I ljepotu svoju kao u davno pagansko doba ne pokazujte.*"**

Nakon što im je Uzvišeni naredio da borave u svojim kućama poslije toga im je zabranio da pokazuju svoju ljepotu kao što se to radilo u džahilijetu putem mnogobrojnih izlazaka iz kuće. Naime žene su u džahilijetu izlazile uljepšane, namirisane i otkrivenog lica, otkrivajući ukrase koje im je Allah, Džellešaʼnuhu, naredio da ih pokriju.

Pokazivanje ljepote (*teberrudž*) vodi korjen od riječi 'el-berdž', što bi moglo značiti pojaviti se ili pokazati nešto. U tom kontekstu i dolazi u ovoj tematici a označava pretjerano isticanje i pokazivanje ukrasa i ljepote kao što je je otkrivanje glave, lica, vrata, prsa, podlaktica, potkoljenica i drugog, bilo da je od tjelesnih ili dodatnih ukrasa.

Pošto česti izlasci, a pogotovo izlasci koje prati razgolišenost (es-sufur), uzrokuju veliki nered i smutnju na zemlji, Allah, Džellešaʼnuhu, je tu stvar okarakterisao kao davno džahilijetsko doba.

Pokazivanje ljepote i ukrasa (*et-teberrudž*) sačinjavaju stvari koje ćemo spomenuti u šestom temelju ove knjige, inšaAllah.

Drugi dokaz obaveznosti hidžaba je "**ajet hidžaba**".

Allah, Džellešaʼnuhu, kaže:

-***"O vjernici, ne ulazite u sobe Vjerovjesnikove, osim ako vam se dopusti radi jela, ali ne da čekate da se ono zgotivi; tek kad budete pozvani, onda uđite, i pošto jedete, raziđite se ne upuštajući se jedni sa drugima u razgovor. To smeta Vjerovjesniku, a on se stidi da vam to rekne, a Allah se ne stidi istine. A ako od njih nešto tražite, tražite to od njih iza zastora. To je čistije i za vaša i za njihova srca. Vama nije dopušteno da Allahova Poslanika uznemirujete***

niti da se ženama njegovim poslije smrti njegove ikada oženite. To bi, uistinu, kod Allaha, bio velik grijeh!"
(El-Ahzab, 53)

-***"Njima nije grijeh da budu otkrivene pred očevima svojim, i sinovima svojim, i braćom svojom, i sinovima braće svoje, i sinovima sestara svojih, i ženama vjernicama, i pred onima koje su u vlasništvu njihovu. I Allaha se bojte, jer Allahu, doista, nije skriveno ništa."*** (El-Ahzab, 55)

Prvi ajet je poznat kao ajet pod imenom "*ajet hidžaba*" jer je to prvi ajet koji je spuštan po pitanju obaveznosti hidžaba majkama vjernika i ostalim vjernicama. Ajet je spuštan u mjesecu zulka'de pete godine po hidžri.

Povod objave ovog ajeta je ono što se pouzdano prenosi u hadisu Enesa, radijallahu anhu, da je Omer, radijallahu anhu, rekao: 'Rekao sam o Allahov Poslaniče kod tebe ulaze ljudi dobri i pokvareni, kada bi naredio majkama vjernika da se zastru.', pa je tim povodom Allah, Džellešа'nuhu, objavio ajet o hidžabu. Hadis bilježi **Ahmed** i **Buharija** u Sahihu.

Ovo je jedna od stvari u kojoj se Omerovo, radijallahu anhu, rezonovanje poklopilo sa Objavom što predstavlja njegovu veliku vrlinu.

Pošto je objavljen ovaj ajet Poslanik, alejhissellam, je pokrio svoje žene od stranaca. (koji nisu mahrem ženi. op.p.)

Ostali muslimani su također svoje žene zastrli od muškaraca stranaca, od glave do stopala kao i dodatne ukrase. Tako je hidžab postao opšti farz za svaku vjernicu vječno do Sudnjeg dana. Ajeti na raznovrsne načine dokazuju ovaj propis i to:

Prvo: Pošto je spuštan ovaj ajet, Poslanik, sallallahu alejhi ve selleme, je pokrio svoje žene, i ashabi su također pokrili svoje žene prekrivajući pri tom lica, ostatak tijela i dodatne ukrase. I to se tako nastavilo kroz istoriju u praksi vjernica. Ovo je praktični konsenzus ili idžma' koji upućuje na uopštenost propisa pomenutog ajeta za sve žene..

Otuda je **Ibn Džerir**, 22/39, u komentaru ajeta: "***A kada od njih nešto tražite, tražite to iza zastora.***" rekao: "Kada tražite nešto od Poslanikovih, sallallahu alejhi ve selleme, žena, i žena ostalih vjernika, koje nisu vaše žene, tražite to iza zastora, tj., tražite to iza pregrade koja se nalazi među vama."

Drugo: U riječima Uzvišenog: "***To je čišće za vaša i njihova srca.***", je razlog (illet) zbog kojeg je hidžab učinjen farzom.

U riječima Uzvišenog: "***Tražite to od njih iza zastora.***", je opaska koja upućuje da je razlog opšte prirode za sve. Jer se čistoća srca, ljudi i žena, te njihovo čuvanje od sumnjivih stvari, traži podjednako za sve muslimane. Otuda je obaveznost hidžaba preča za vjernice uopšteno nego za majke vjernika jer su one čiste i kreposne od svih mahana i poroka, neka je Allah zadovoljan njima.

Otuda razaznajemo da je obaveznost hidžaba opšti propis za sve žene a ne poseban propis za Poslanikove, sallallahu alejhi ve selleme, žene. Jer uopštenost razloga propisa je dokaz da je i sam propis opšti. Da li ijedan musliman kaže: Ovaj razlog (illet) propisa: To je čišće za vaša i njihova srca, se ne odnosi ni na jednog vjernika?

Ovaj illet nije ostavio nijednu stvar, ni veliku ni malu, koja se veže za obaveznost hidžaba, a da je nije obuhvatio.

Treće: Ibret i poruka šerijatskih tekstova se shvata i uzima uopšteno a ne važi samo za onoga čijim povodom je objavljen osim u slučaju da se prenosi dokaz koji ukazuje na njihovu posebnost.

Veliki broj Kur'anskih ajeta su objavljeni nekim povodom pa ako bismo njihove propise ograničili samo na one čijim povodom su objavljeni to bi značilo brisanje šerijatskih propisa. Postavlja se pitanje šta bi u tom slučaju preostalo ostalim vjernicima.

Ovo je hvala Allahu očigledno. Ovo još više pojašnjava pravilo da se neko obraćanje (šerijatskih tekstova) i propis koji iz njega proizilazi odnosi na čitav Ummet, osim ako nije došao dokaz koji upućuje na posebnost i specifičnost dotičnog propisa koji je onda obaveza prihvatiti. U ovom slučaju ne postoji takav dokaz.

Poslanik, sallallahu alejhi ve selleme, je prilikom primanja prisege od žena rekao im sljedeće: "**Ja se ne rukujem sa ženama, ono što reknem jednoj ženi kao da sam rekao stotinu drugih žena.**" (Isto se odnosi i na hidžab, tj., ako je propisan jednoj ženi onda je propisan i svim drugim ženama.)

Četvrto: Poslanikove, sallallahu alejhi ve selleme, žene su majke svim vjernicima kako nam to govori Kur'an: "***A njegove žene su njihove majke.***" (El-Ahzab, 53)

Ženidba sa njima je vječno zabranjena kao i sa pravim majkama. O tome Uzvišeni kaže: "***I nije vam dozvoljeno da nikada poslije njega oženite njegove žene.***" (El-Ahzab, 53)

Ako se zna da je takva situacija sa ženama Poslanika, sallallahu alejhi ve selleme, onda nema osnove da se hidžab ograniči samo na njih mimo ostalih žena vjernica.

Otuda možemo zaključiti da je obaveznost hidžaba opšti i vječni propis za sve vjernice do Sudnjeg dana. Tako su i ashabi razumjeli tu mes'elu i pokrili svoje žene kao što smo to već spomenuli.

Peto: Od indicija (karain) koje upućuju na uopštenost propisa obaveznosti hidžaba za sve žene vjernice je započinjanje ajeta sljedečim riječima: "***O vjernici ne ulazite u Poslanikove kuće osim sa dopuštenjem...***"

Traženje dopuštenja za ulazak u nečiju kuću (isti'zan) je od opšte etike za ulazak u kuće svih muslimana i niko nije rekao da se ovaj propis odnosi samo na Poslanikovu, sallallahu alejhi ve selleme, kuću mimo ostalih. Otuda je **Ibn Kesir** u svome tefsiru, 3/505, rekao: "Ovo je upozorenje mu'minima da ne ulaze u Poslanikove, sallallahu alejhi ve selleme, kuće bez dopuštenja kao što su to radili međusobno u džahilijetu i na početku Islama. Allah je ljubomoran u pogledu časti ovog Ummeta pa im je to i naredio. To je Allahova počast ovome Ummetu. Otuda je Poslanik, sallallahu alejhi ve selleme, rekao: 'Čuvajte se ulaska među žene.'..."

Onaj ko bi ustvrdio da se propis hidžaba odnosi samo na Poslanikove, sallallahu alejhi ve selleme, žene, morao bi i da propis isti'zana ograniči a takvo mišljenje ne zastupa niko.

Šesto: Na uopštenost propisa ukazuje ajet koji dolazi poslije: "***Njima nije grijeh da budu otkrivene pred očevima svojim...***" Nijekanje grijeha u ovom ajetu predstavlja izuzimanje koje upućuje na uopštenost prethodne osnove a to je obaveza hidžaba. A da bi se donio poseban propis iz osnove (el-asl) za sobom povlači donošenje posebnog propisa iz ogranka (el-fer'). Opšte je poznato da nema grijeha da žena izađe pred mahrema, kao što je otac, otkrivenog lica i

i šaka. A što se tiče drugih mimo mahrema, obavezan joj je hidžab pred njima.

Ibn Kesir u tefsiru ovog ajeta, 3/506, kaže: "Pošto je Allah, Džellleša'nuhu, naredio ženama da obuku hidžab pred strancima onda je pojasnio da pred ovim rođacima nije obavezna da se pokrije. Isto tako ih je izdvojio i u suri Nur rekavši: "***Neka ne pokazuju ukrase svoje osim pred očevima svojim...***" (En-Nur, 31)" Ovaj ajet ćemo u potpunosti navesti kod spomena četvrtog dokaza.

Sedmo: Ono što negira posebnost ovog propisa a dokazuje njegovu uopštenost su riječi Uzvišenog u 59 ajetu sure Ahzab: "***i ženama vjernika.***"

Ajet u potpunosti glasi: "***O Vjerovjesniče, reci ženama svojim, i kćerima svojim, i ženama vjernika neka spuste haljine svoje niza se...***" [1]

Iz ovog se jasno vidi uopštenost obaveznosti ovog propisa za sve vjernice vječno.

Treći dokaz: Drugi ajet o hidžabu koji naređuje spuštanje džilbaba preko lica.

-"***O Vjerovjesniče, reci ženama svojim, i kćerima svojim, i ženama vjernika neka spuste haljine svoje niza se. Tako će se najlakše prepoznati pa neće napastovane biti. A Allah prašta i samilostan je.***" (El-Ahzab, 59)

U komentaru ovog ajeta **Sujuti** je rekao: "**Ovo je ajet hidžaba u pogledu ostalih žena u kojem je stroga naredba o pokrivanju glave i lica.**"

Allah, Dželleša'nuhu, je u ovom ajetu naglasio Poslanikove, sallallahu alejhi ve selleme, žene i kćeri zbog njihovog ugleda i časti jer su one njegova rodbina za razliku od ostalih. A Allah, Dželleša'nuhu, kaže: -"***O vi koji vjerujete, sebe i porodice svoje čuvajte od vatre čije će gorivo ljudi i kamenje biti,***" (Et-Tahrim, 6)

Zatim Allah, Dželleša'nuhu, jasno uopštava propis na sve žene vjernika. Ovaj ajet je jasan i nedvosmislen,kao i prvi ajet, da je na svim ženama obaveza da zastru i pokriju svoje lice, čitavo tijelo i dodatne ukrase od stranih muškaraca a to se izvodi pomoću džilbaba koji prekriva njihova tijela i lica kao i dodatne ukrase, i to ih razlikuje od žena džahilijeta. Na taj način su zaštićene od uznemiravanja kao i onih koji za njima nezakonito žude a čija su srca bolesna.

Ovaj ajet na više načina dokazuje da su žene obavezne pokriti svoje lice i to:

Prvo: Značenje riječi **džilbab** u "Lisanul arab" je sljedeće: "To je široka odjeća koja prekriva cijelo tijelo. Spominje se kao "el-mulaetu" i "abaetu" tj. abaija. Žene ga oblače preko odjeće sa vrha glave prekrivajući njime lice i ostale dijelove tijela te dodatne ukrase na njoj tako sve do stopala prekrivajući ih."

Na ovaj način je potvrđeno i jezički i terminološki da džilbab pokriva lice kao i ostale dijelove tijela.

Drugo: Pod džilbab ulazi i pokrivanje lica. To je njegovo prvo značenje koje se traži. Jer ono što su otkrivale neke žene u džahilijetu je lice. Otuda je Allah, Dželleša'nuhu, naredio svome Poslaniku, sallallahu alejhi ve selleme, i ženama ostalih vjernika da pokriju lice. To pokrivanje se izvodi sa

spuštanjem džilbaba preko njega. Jer ovo spuštanje (idna’) dolazi poslije sa riječicom “na” (‘ala). Spuštanje nečega ne može biti osim sa nečega iz visine a to je u ovom slučaju spuštanje sa glave preko lica i čitavog tijela.

Treće: Prekrivanje lica sa džilbabom zatim čitavog tijela sa odjećom -dodatnim ukrasom- je stvar koju su tako razumjele žene ashaba, radijallahu anhum.

Prenosi **Abdurrezak** u Musannefu od Ummi Seleme, radijallahu anha, da je rekla: “**Pošto je spušten ovaj ajet: “*Neka spuste niza se svoje džilbabe.*”, izašle su žene ensarija kao da su im na glavama vrane od smirenosti, a na sebi su nosile crnu odjeću.**”

Prenosi se od Aiše, radijallahu anha, da je rekla: “**Neka se Allah smiluje ensarijkama, kada je spuštan Kur’anski ajet: “*O Vjerovjesniče, reci svojim ženama i svojim kćerima...*”, pocjepale su svoje ogrtače i sa njima se pokrile pa su klanjale za Poslanikom, sallallahu alejhi ve sellem, kao da su im na glavama vrane.**” Hadis bilježi **Ibn Merdevije**.

Od Aiše, radijallahu anha, se također prenosi da je rekla: “**Neka se Allah smiluje prvim muhadžirkama, kada su objavljene riječi Uzvišenog: “*I neka vela svoja spuste na grudi svoje...*”, pocjepale su svoje ogrtače i njima se pokrile.**” Bilježi ga **Buharija** u svime Sahihu.

I’tidžar znači isto što i ihtimar tj., pokrivanje lica.

Prenosi se od Ummi Atije da je rekla: “Naredio nam je Poslanik, sallallahu alejhi ve selleme, da izvedemo na ramazanski i kurbanski bajram, punoljetne robinje, žene sa menstruacijom i djevojke. Što se tiče žena sa menstruacijom, ne bi

klanjale ali bi učestvovale u dobru i dovi muslimana." Rekla sam: "O Allahov Poslaniče šta ako neke od nas nemaju džilbaba?" "Neka posudi i obuće džilbab svoje sestre." reče Poslanik, sallallahu alejhi ve selleme."

Hadis bilježe **Buharija** i **Muslim**.

Ovo je jasan dokaz koji zabranjuje ženi da izlazi pred strance bez džilbaba. A Allah najbolje zna.

Četvrto: U ajetu je indicija koja upućuje na ovakvo poimanje džilbaba i na ovakav oblik prakse kojoj su pristupile ensarijke i muhadžirke u pogledu nošenja džilbaba, tj., prekrivanje lica i puštanje džilbaba preko njega. U ajetu se spominje obaveza pokrivanja Poslanikovih, sallallahu alejhi ve selleme, žena sa pokrivanjem lica ali se isto to naređuje i njegovim kćerima i ženama ostalih vjernika. Ovo jasno ukazuje na obavezu pokrivanja lica oblačenjem džilbaba i to važi za sve vjernice.

Peto: Spominjanje razloga propisa u riječima Uzvišenog: "***Tako će se najlakše prepoznati pa neće napastovane biti.***", se veže sa riječima "..***i neka spuste...***". To je prvobitni propis za pokrivanje lica jer je pokrivanje lica znak čednosti, što ih štiti od napastovanja i uznemiravanja iskvarenih muškaraca. Kada žena pokrije lice onaj ko je bolesnog srca neće žuditi da ga vidi ili otkrije ostali dio njenog tijela i glavne avrete (stidna mjesta).

Otuda ovaj razlog (izbjegavanje ezijeta i uznemiravanja) ukazuje na obaveznost hidžaba sa pokrivanjem cijelog tijela i dodatnih ukrasa džilbabom. To je znak njihove čednosti i krijeposti, i na taj način čuvaju sebe da ne padnu u smutnju ali i druge da zbog njih ne upadnu u grijehe, te da ne budu napastvovane i uznemiravane.

Opšte poznato je da žena koja se potpuno pokrije neće doći u iskušenje da je napadnu ljudi bolesnog srca niti da je gledaju oči iskvarenih ljudi za razliku od one koja se razgoliši ili otkrije lice, kao takva može postati predmetom požude.

Znaj da zastiranje džilbabom, a to je je odjeća kreposnih žena, biva sa glave a ne sa ramena. Kod njega se još uslovljava da abaija ne bude sama po sebi ukras niti da joj se dodaju ukrasi kao što su čipke ili vezovi, ili nešto drugo što privlači pogled ljudi. U protivnom to bi se onda suprostavljalo cilju zbog kojeg je Zakonodavac propisao džilbab, a to je zastiranje tijela i ukrasa žene od očiju stranaca.

I neka muslimanke ne dozvole da ih zavedu i zavaraju one koje izlaze razgolišene i koje uživaju u tome što ih muškarci promatraju, i što su predmet naslađivanja njihovih pogleda.

Vjernica se naslađuje time što robuje svome Gospodaru, što je svjetiljka u svojoj kući i što je čista, pobožna, kreposna, dobra i časna. Allaha molim da učvrsti žene vjernice na putu čednosti i uzrocima koji vode istoj.

Četvrti dokaz: Dva ajeta iz sure Nur

-*"Reci vjernicima neka obore poglede svoje i neka vode brigu o stidnim mjestima svojim; to im je bolje, jer Allah, uisitinu, zna ono što oni rade."* (En-Nur, 30)

-*"A reci vjernicama neka obore poglede svoje i neka vode brigu o stidnim mjestima svojim; i neka ne dozvole da se od ukrasa njihovih vidi išta osim onoga što je ionako spoljašnje, i neka vela svoja spuste na grudi svoje;*

neka ukrase svoje ne pokazuju drugima, to mogu samo muževima svojim,...,i neka ne udaraju nogama svojim da bi se čuo zveket nakita njihova koji pokrivaju." (En-Nur, 31)

Mnogobrojni su dokazi u ova dva plemenita ajeta o obaveznosti hidžaba i prekrivanju lica, i to na četiri međusobno povezana načina.

Prvo: Naredba o obaranju pogleda i čuvanju stidnih mjesta podjednako za žene i muškarce u prvom ajetu i na početku drugog ajeta. Razlog ove naredbe je zbog veličine grijeha zinaluka. Obaranje pogleda i čuvanje stidnih mjesta je čišće i bolje vjernicima kako na dunjaluku tako i na ahiretu, i udaljava ih od upadanja u takav grijeh.

Čuvanje stidnih mjesta se ne može postići osim uz upotrebu uzroka koji dovode do zaštite i spokoja u tom pogledu. Niko pametan ne sumnja da je otkrivanje lica uzrok koji dovodi do gledanja i naslađivanja sa istim. Oči čine blud a njihov blud je gledanje. Propis za sredstva povlači isti propis ciljeva nečeg.

Drugo: Jasna i nedvosmislena naredba o hidžabu u riječima Uzvišenog: ***"I neka ne otkrivaju ukrase svoje osim onoga što je ionako spoljašnje."***

Tj., neka ništa od svojih ukrasa i ljepote ne pokazuju strancima (muškarcima koji joj nisu mahrem) namjerno osim onoga što je ionako spoljašnje jer je to opet nužno a ne svojevoljno. A to je ono što je nemoguće sakriti kao što su džilbab ili abaija sami po sebi, koje žena oblači preko svoje odjeće i preko himara. A to je opet odjeća koja ako bi se u nju pogledalo ne dozvoljava viđenje nekog dijela tijela žene strankinje (koju je haram gledati). Pogled u tako obučenu ženu se prašta.

Ovdje možemo uočiti jednu od Kur'anskih mudrosti u riječima Uzvišenog: "***I neka ne otkrivaju ukrase svoje...***", a to je upotreba glagola u ženskom rodu u sadašnjem vremenu (f'il mudari'a) u odričnom obliku, da ne otkrivaju svoje ukrase namjerno. Poznato je da ako zabrana dođe u sadašnjem vremenu označava potvrdu i pojačanje te zabrane što je jasan dokaz o obaveznosti hidžaba za čitavo tijelo uključujući i dodatne ukrase. A lice i šake su onda još preči da se pokriju.

Dok u riječima Uzvišenog: "***Osim što je ionako spoljašnje***", koje predstavljaju izuzimanje (istisna') glagol nije došao u ženskom rodu i ne prenosi se riječicom poslije njega, već dolazi u direktnom obliku. Što bi značilo da je ženi naređeno da sve ukrase uopšteno prekrije i nema pravo izbora da otkrije bilo šta od njega.

I nije joj dozvoljeno da išta otkrije namjerno osim onoga što je nužno ionako spoljašnje, i u tom slučaju nije griješna kao što nije griješna ako bi joj nekim slučajem vjetar otkrio dio tijela. Ili ako bi otkrila dio tijela zbog potrebe liječenja ili ako je u pitanju neka druga nužda. Otuda ovo izuzimanje dolazi u smislu otklanjanja poteškoće kao što je i značenje riječi Uzvišenog: "***Allah nikoga ne opterećuje preko mogućnosti njegovih,***"

(El-Bekara, 286)

Treće: Riječi Uzvišenog: "***I neka vela svoja spuste na grudi svoje...***"

Pošto je Allah, Dželleša'nuhu, strogo naredio vjernicama pokrivanje tijela i ukrasa u dva pomenuta ajeta, te da ne otkrivaju ništa od svojih ukrasa osim što je ionako spoljašnje, te da će ono što se otkrije nenamjerno biti oprošteno, onda je radi potpunosti pokrivanja spomenuo da u ukrase koje je zabranjeno pokazivati ulazi čitavo tijelo.

Pošto košulje na prednjem dijelu obično imaju proreze koji otkrivaju dijelove vrata i prsa, Uzvišeni je pojasnio obavezu pokrivanja i zastiranja tog dijela tijela spuštanjem džilbaba - vela na taj dio koji ne prekriva košulja. Izraz u ajetu '***ed-darb***' može značiti stavljanje nečeg na nešto tj., prekrivanje nečega. Tako na drugom mjestu kaže Uzvišeni: "***Pa ih je prekrilo (snašlo) poniženje.***" (Ali Imran, 112)

Prekrilo ih je poniženje kao što šator prekrije onoga po kome padne.

Riječ 'humur' je množina od 'himar', a korijen riječi je 'el-hamr', što znači zastiranje i pokrivanje. Zbog toga je alkohol dobio naziv 'hamr' jer prekriva i zastire pamet i razum.

Hafiz ibn Hadžer u **Fethul bariju**, 8/489, kaže: "Zbog toga je himar žene dobio to ime jer zastire njeno lice."

U arapskom jeziku se kaže, ***'ihtemeret il-mer'etu ve tehammeret'***, tj., žena je prekrila i zastrla lice. Izraz el-džujub je množina te riječi a jednina je džejb. To je razrez na košulji koji pada po vratu. Otuda značenje riječi Uzvišenog: "***I neka vela svoja spuste na grudi svoje...***", dolazi u kontekstu Allahove naredbe vjernicama da himarom prekriju otkrivene dijelove tijela (koje obična haljina nije prekrila) kao što su glava, lice, vrat i prsa. To se realizuje tako što žena omota himar koji stavi na glavu a zatim ga sa desne strane prebaci na lijevo rame. Ovo se još na arapskom jeziku naziva 'et-tekanu'u'. Nasuprot ovome žene su u džahilijetu puštale himar od pozadi a otkrivale su prednji dio tako da je sa dolaskom Islama naređeno da to pokriju.

Na ovakvo značenje i poimanje himara upućuje arapski jezik, a tako su to pitanje razumjele i ashabijke, radijal-

lahu anhunne, i po tome radile. Otuda je i **Buharija** u svome **Sahihu** naveo poglavlje pod nazivom "**Poglavlje: I neka svoja vela spusta na grudi svoje**". Zatim je naveo hadis sa njegovim senedom od Aiše, radijallahu anha, da je rekla: "Neka se Allah smiluje prvim muhadžirkama, pošto je spuštan ajet: "***Neka vela svoja spuste na grudi svoje..***", pocjepale su svoje ogrtače i pokrile se sa njima."

Hafiz ibn Hadžer u **Fethul-bariju**, 8/489, je rekao: "Značenje riječi "***fe ihtemerne***", u ovom hadisu je, da su prekrile svoje lice." Zatim je spomenuo opis toga kao što smo to već naveli.

Onome ko se ne slaže sa ovim mišljenjem i smatra da žena može otkriti lice, jer Allah, Džellešaʼnuhu, ovdje to nije spomenuo odgovorit ćemo: "Allah, Džellešaʼnuhu, ovdje nije spomenuo glavu, vrat, prsa, nadlakticu, podlakticu i dlanove, pa da li je ženi dozvoljeno otkriti te dijelove?" Pa ako rekne ne, odgovorit ćemo mu, isti je slučaj sa licem, I još je preče da se ne otkriva lice jer je ono izvor ljepote i smutnje. Pa kako to da Šerijat naredi pokrivanje glave, prsa, vrata, podlaktica i šaka, a da ne naredi pokrivanje i zastiranje lica koje je najveći izvor smutnje (fitne) i najviše ostavlja traga na onog ko gleda, kao i na onoga ko je predmet gledanja.

Također ih možemo zapitati: "**Šta je vaš odgovor na činjenicu da su žene ashaba, radijallahu anhum, požurile da prekriju lica nakon što je objavljen ovaj ajet?**"

Četvrto: Riječi Uzvišenog: "***I neka ne udaraju nogama svojim da bi se čuo zveket nakita njihova koji pokrivaju...***" Pošto je Allah, Džellešaʼnuhu, naredio prekrivanje ukrasa, način oblačenja himara te njegovo spuštanje na lice, grudi, vrat i ostalo, Allah, Subhanehu ve Teala, je radi upotpunjavanja

i savršenosti pokrivanja, kao i zbog otklanjanja svih uzroka od ženskog zavođenja, vjernicama naredio da ne udaraju svojim nogama u hodu kako se ne bi čuo zveket njihova nakita kao što su halke i slično tome. Jer bi na taj način obznanile svoje ukrase što bi mogao biti uzrok smutnje a to je šejtanski posao.

Iz ovog dijela ajeta se mogu izvući tri dokaza.

Prvo: Ženama je zabranjeno udarati svojim nogama kako bi se čuo zveket nakita koji ih prekriva.

Drugo: Na ženi je obaveza da prekrije noge i eventualni nakit koji se na njima nalazi.

Treće: Allah, Dželleša'nuhu, je ženama zabranio sve ono što vodi u smutnju. Ako je naređeno pokrivanje stopala i skrivanje ukrasa na nogama onda je preče da joj bude zabranjeno razgolišavanje i otkrivanje lica pred strancima jer je otkrivanje lica najveći pokretač smutnje, zato je ponajpreče da se pokrije a ne da se otkriva pred stranim muškarcima i u to ne sumnja niko pametan.

Sada možemo uvidjeti kakav je redoslijed napravljen u ovom ajetu u pogledu pokrivanja žene, od glave do stopala i kako su sprječeni svi uzroci koji vode namjernom otkrivanju nekog dijela tijela ili ukrasa u strahu od smutnje. Neka je slavljen Onaj koji je mudro odredio ove propise.

Peti dokaz: Olakšica (ruhsa) za stare žene koje ne žude za udajom da mogu odložiti svoje ogrtače, a da ostanu kreposne to im je bolje. Uzvišeni kaže:

-***"A starim ženama koje više ne žude za udajom nije grijeh da odlože ogrtače svoje, ali ne pokazujući ona mjesta na kojima se ukrasi nose; a bolje im je da budu kreposne. Allah sve čuje i zna."*** (En-Nur, 60)

Allah, Dželleša'nuhu, je starim ženama koje više ne žude za udajom propisao olakšicu. To su one žene koje su ušle u pozne godine, koje su odavno izgubile hajz i mogućnost trudnoće. Njima je dozvoljeno ako hoće da odlože džilbab i himar koji je Uzvišeni spomenuo u ajetu o hidžabu za žene vjernice. Njima je dozvoljeno da otkriju lice i dlanove, i u tome ne snose grijeh i odgovornost ali pod dva uslova.

Prvi uslov: Da su od onih na kojima nije ostalo ukrasa ili mjesta koja pokreću strasti. To su one koje koje ne žude i ne žele da se udaju, niti neko drugi žudi da ih oženi. Jer su one starice koje to ne žele niti bi ih neko poželio.

A što se tiče onih koje su ostale lijepe i koje svojim fizičkim izgledom mogu uzburkati strasti, takvima nije dozvoljeno da odlože svoje ogrtače.

Drugi uslov: Da ne pokazuju ona mjesta na kojima se nose ukrasi (shodno Kur'anskom ajetu). Ovo podrazumijeva dvije stvari:

Prvo, da ne oblače namjerno ukrašenu odjeću koja razgolišava.

Drugo, da ne upotrebljavaju ukrase poput nakita, surme, boje i uljepšavanje odjećom kao i drugim ukrasima kojima bi mogle izazvati smutnju.

Na vjernicama je da ne pretjeruju u pogledu ove olakšice tako da se deklarišu kao starice a one to nisu, i da kao takve pokazuju neke od svojih ukrasa.

Zatim je Allah, Dželleša'nuhu, rekao: "***A da budu kreposne to im je bolje.***"

Ovo je podsticaj Uzvišenoga starim ženama da čuvaju čednost, te da je to bolje i efdalnije (vrijednije).

Ovaj ajet upućuje na obaveznost pokrivanja lica žena kao i ostatka tijela uključujući i ukrase. A pomenuta olakšica važi za žene koje su ostarile i kao takve nije ih moguće potvoriti jer su toliko ostarile. Ako se posluže ovom olakšicom nisu griješne.

Olakšica (ruhsa) u Šerijatu dolazi u stvarima koje su strogo naređene i propisane.

U ovom slučaju stvar koja je strogo naređena je hidžab o kojem smo govorili u prethodnim ajetima. Činjenica da je za stare žene bolje i kreposnije da ne koriste ovu olakšicu te da ne odlažu svoje ogrtače sa lica i šaka, ukazuje na obavezu pokrivanja onih žena koje nisu dostigle tu starosnu dob. Mladim ženama je najpreče da se potpuno pokriju, to ih čuva i udaljuje od smutnje i nemorala, a ako bi to prekršile bile bi griješne.

Kao rezime možemo reći da je ovaj ajet najjači dokaz o obaveznosti pokrivanja lica i šaka, te ostatka tijela sa ukrasima, i to džilbabom i himarom.

Drugo: Dokazi iz vjerodostojnog Sunneta

Mnogobrojni su dokazi iz vjerodostojnog Sunneta koji na različite načine jasno ukazuju na pomenuti propis.

Ponekad na obavezu pokrivanja lica, ponekad da ne izlaze iz kuće bez džilbaba, a ponekad u vidu naredbe spuštanja haljine kako bi pokrila stopala.

Ponekad u kontekstu upozorenja da je žena sva avret (stidno mjesto) te da je obavezna da se sva pokrije, ponekad u vidu zabrane osamljivanja sa ženama i ulaskom među njih.

Ponekad se spominje olakšica u tom pogledu kod prošnje kada joj je dozvoljeno da otkrije lice kako bi je prosac vidio.

I tako na razne načine Sunnet štiti vjernice i podstiče ih na čednost, krepost, stid, ljubomoru i pokrivanje.

U tom kontekstu prenešeno je mnoštvo hadisa od Poslanika, sallallahu alejhi ve selleme. Neki od njih su:

1. Prenosi se od majke vjernika, Aiše, radijallahu anha, da je rekla: "**Dok smo bile u ihramima pored nas bi nailazili putnici. Kada bi prolazili pored neke od nas, ona bi prebacila svoj džilbab preko glave i lica, pa kada bi nas prošli ona bi lice opet otkrivala.**"

Hadis bilježi **Ahmed**, **Ebu Davud**, **Ibn Madže**, **Darekutni** i **Bejheki**.

Ovo je jasan dokaz koji prenosi Aiša, radijallahu anha, o ashabijkama koje su bile muhrime (pod ihramom) sa Poslanikom, sallallahu alejhi ve selleme.

Ovdje se spominju dva vadžiba (obaveza) koji su u situaciji da se jedan drugom suprostavljaju. Prvi vadžib je pokrivanje lica, a drugi je njegovo otkrivanje u situaciji kada su muhrime (obredi hadža). U takvoj situaciji one su pri prolasku muškaraca stranaca primjenjivale osnovu propisa a to je obaveza pokrivanja lica, a kada u njihovom prisustvu nije bilo stranaca primjenjivale su osnov propisa za muhrime a to je otkrivanje lica.

Ovo je jasan dokaz, hvala Allahu, Džellešа'nuhu, o obavezi pokrivanja čitavog tijela za sve žene vjernice.

U korist uopštenosti propisa kao što smo to spominjali u tefsiru 53 ajeta sure Ahzab, je i sljedeći hadis:

2. Prenosi se od Esme bint Ebu Bekr, radijallahu anha, da je rekla: "**Pokrivale smo naša lica od muškaraca, i češljale smo se prije toga, dok smo bile u ihramima.**"

Bilježi ga **Ibn Huzejme** i **Hakim**. Hadis je sahih po šartovima Buharije i Muslima, a Zehebi se sa tim složio.

3. Prenosi se od Aiše, radijallahu anha, da je rekla: "**Neka se Allah smiluje prvim muhadžirkama. Kada je objavljeno: "*I neka vela svoja spuste na grudi svoje.*" Pocjepale su svoje ogrtače i prekrile se njima.**"

Hadis bilježi **Buharija**, **Ebu Davud**, **Ibn Džerir** u svome tefsiru, **Hakim**, **Bejheki,** i drugi.

Hafiz ibn Hadžer u **Fethul bariju**, 8/490, kaže: "**Riječi Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem, "*ihtemerne*", znače da su prekrile svoja lica.**"

Naš uvaženi šejh **Muhammed El-Emin Eš-Šenkiti** u "**Edvaul-bejanu**", 6/594-595, kaže: "Ovaj vjerodostojni hadis jasno ukazuje da su pomenute ashabijke iz riječi Uzvišenog: '***I neka vela svoja spuste na grudi svoje***', razumjele obavezu pokrivanja lica, te da su tom prilikom pocjepale svoje ogrtače i prekrile lica pokoravajući se Allahovoj naredbi iz pomenutog ajeta."

Eš-Šenkiti nastavlja: "**Zastiranje žena od muškaraca i prekrivanje lica je potvrđeno u vjerodostojnom Sunnetu, a Sunnet tefsiri Allahovu Knjigu kao što je poznato.** Otuda je Aiša pohvalila pomenute žene jer su požurile da sprovedu naredbu sadržanu u pomenutom ajetu. Opšte poznato je da one same nisu mogle to razumjeti iz riječi Uzvišenog: '***I neka vela svoja spuste na grudi svoje.***', već da im je to protumačio Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem. Jer je Poslanik, bio prisutan među njima a one su ga pitale o

svim propisima Vjere koji im eventualno nisu bili jasni. U tom kontekstu Allah, Dželleša'nuhu, kaže: "***Mi smo ti objavili opomenu** (Kur'an) **kako bi objašnjavao ljudima ono što smo im spustili.***"

Nemoguće je da su ashabijke same po sebi protumačile ovaj ajet.

Hafiz ibn Hadžer u **Fethul-bariju**, navodi drugu predaju od **Ibn Ebi Hatima** od Safije, koja pojašnjava ovu predaju. Predaja je prenešena u sljedećem obliku: "Kod Aiše smo spomenuli žene Kurejšijke i njihovu vrijednost pa je rekla: 'Zaista su Kurejšike dobre ali tako mi Allaha nisam vidjela boljih žena od ensarijki i nisam vidjela žena da su iskrenije i čvršće prihvatile Allahovu Knjigu. Kada su objavljene riječi Uzvišenog: '***I neka vela svoja spuste na grudi svoje.***', tada su im došli njihovi ljudi učeći ono što je spušteno po pitanju njih. Nije ni jedna ostala a da nije uzela svoj ogrtač. Tako pokrivene su klanjale sabah za Poslanikom kao da su im na glavama vrane."

Ovaj događaj je također pojašnjen u predaji kod **Buharije** koju smo malo prije spomenuli. Shodno svom znanju, bogobojaznosti i razumjevanju Vjere, Aiša, radijallahu anha, je donijela na pomenute ashabijke ovu veliku pohvalu i jasno izrekla da su one žene koje su najiskrenije i najčvršće prihvatile Objavu.

Ovo je jasan i neporeciv dokaz da su ashabijke riječi Uzvišenog: *"I neka vela svoja spuste na grudi svoje."*, shvatile kao naredbu o pokrivanju lica. Ovo je također dokaz da prekrivanje lica predstavlja iskreno vjerovanje u Allahovu Objavu i iskreno prihvatanje iste.

Zato je veliko čudo, da pojedinci koji se deklarišu kao ulema, govore kako nije došao nijedan dokaz u Kur'anu i Sunnetu o pokrivanju lica žene pred muškarcima. Iako se zna da su ashabijke to radile pokoravajući se Allahu, Dželleša'nuhu, i iskreno vjerujući u Njegovu Objavu. Iako se to jasno vidi iz vjerodostojnih predaja, kao što smo vidjeli predaju koju prenosi Buharija, što predstavlja jedan od najvećih i najjasnijih dokaza o obaveznosti hidžaba (pokrivanju lica) za sve žene.

4. Hadis Aiše, radijallahu anha, u slučaju potvore na nju. U njemu se prenosi sljedeće: "**Safvan me je vidio prije hidžaba, pa sam se probudila dok se vraćao nakon što me je prepoznao, pa sam prekrila svoje lice od njega sa svojim džilbabom.**"

Hadis bilježe **Buharija** i **Muslim**.

A kao što smo već objasnili u komentaru 53 ajeta sure Ahzab da je hidžab farz kako za majke vjernika tako i za ostale vjernice.

5. Hadis Aiše, radijallahu anha, u priči o njenom amidži po mlijeku a to je Eflah, brat Ebu El-Ka'jsa, koji je došao kod nje i tražio dozvolu za ulazak nakon što je spuštan propis o hidžabu. Pošto ga je odbila, Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, mu je dozvolio jer je on bio njen amidža po mlijeku. Hadis bilježe **Buharija** i **Muslim**.

Hafiz ibn Hadžer u **Fethul-bariju**, 9/152, kaže:

"**U hadisu je dokaz obaveznosti zastiranja žene pred muškarcima strancima (koji joj nisu mahrem).**"

Hafiz Ibn Hadžer je mišljenja da je hidžab uopšten za sve žene i to je istina.

6. Prenosi se od Aiše, radijallahu anha, da je rekla: "**Žene vjernice su za Poslanikom, sallallahu alejhi ve sellem, klanjale sabah umotane u svoje ogrtače. Zatim su odlazile svojim kućama nakon završenog namaza i niko ih ne bi prepoznao od crnila.**" Hadis bilježe **Buharija** i **Muslim**.

7. Hadis Ummu Atije, radijallahu anha. Naime u njemu se spominje da je Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, naredio ženama da iziđu na musalu za vrijeme bajram namaza, pa su rekle: 'O Allahov Poslaniče neke od nas nemaju džilbaba?' Pa im je odgovorio: 'Neka obuče džilbab svoje sestre.'

Hadis bilježe **Buharija** i **Muslim**.

Poenta leži u tome što je značenje hadisa shodnjo njegovom vanjskom značenju, a to je, da ženi nije dozvoljeno da iz svoje kuće izlazi, osim pokrivena džilbabom koji bi prekrio čitavo tijelo i to je bila praksa vjernica u vrijeme Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem.

8. Prenosi se od Ibn Omera da je Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, rekao: "Onaj ko bude pustio da mu se odjeća vuće iz uobraženosti, Allah, Džellleša'nuhu, ga neće pogledati na Sudnjem danu." Pa je Ummu Seleme rekla: "Kako da postupe žene sa dijelom haljina koji se vuće po zemlji (zujulihinne)? 'Neka ih spuste jedan pedalj.' reče Poslanik. A ako im to bude otkrivalo stopala, ponovo priupita? 'Neka ih spuste za jedan lakat i neka na to ne dodaju više.' odgovori Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem. Hadsi bilježi **Ahmed** i vlasnici **Sunena** i drugi, a **Tirmizi** kaže da je hasenun sahih.

Dokazivanje u ovom hadisu se ogleda u dvije stvari:

Prvo: Žena je za stranog muškarca sva avret (stidno mjesto) jer je Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, naredio ženama da pokriju svoja stopala u dužini od jednog lakta.

Drugo: U njemu je dokaz o obaveznosti hidžaba na čitavo tijelo. **Analogno tome, preče je da bude pokriveno lice koje je izvor smutnje. Mudrost Sveznajućeg i o svemu dobro obavještenog odbija da naredi pokrivanje nečega što je manje važno od onoga što je više važno i što predstavlja veći izvor smutnje.**

9. Prenosi se od Ibn Mesuda, radijallahu anhu, da je Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, rekao: "**Žena je avret (stidno mjesto) pa kada izađe iz kuće prati je šejtan. Žena je najbliža milosti svoga Gospodara dok je u svojoj kući.**"

Hadis bilježi **Tirmizi**, **Ibn Hiban,** i **Taberani.**

Poenta hadisa je u tome, ako je žena avret onda joj je obaveza da pokrije sve ono što obuhvata riječ avret, i da ga zastre.

U predaji Ebu Taliba kod imama **Ahmeda** se kaže: "Nokat žene je avret pa kada iziđe iz kuće neka joj se ništa ne vidi osim papuča." Od njega se također prenosi predaja: "Kod nje je svaki dio avret pa čak i nokat." Šejhul-islam **ibn Tejmijje** dodaje: "To je i Malikovo mišljenje."

10. Prenosi se od Ukbeta ibn Amira Džuhenija, radijallahu anhu, da je Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, rekao: "Čuvajte se ulaska među žene." Neki čovjek od ensarija reče:'O božiji Poslaniče šta misliš o el-hamwu?' -'El-hamw je smrt.' reče Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem."

Hadis bilježe **Buharija** i **Muslim**.

Ovaj hadis upućuje na obaveznost hidžaba jer je Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, upozorio na opasnost ulaska među žene, te je uporedio bližnje rođaka od ženinog supruga (el-hamw) sa smrću.

Ovakav način izražavanja upućuje na to da se radi o velikoj opasnosti. Pa ako je muškarcima zabranjeno da ulaze među žene, a još je preče da bude zabranjeno osamljivanje sa njima kao što se to navodi u drugim predajama. Otuda je naređeno da, ako se nešto traži od njih da to bude iza zastora. A onaj ko uđe među njih taj je već pocjepao taj zastor. Ovo je opšta naredba u pogledu svih žena. Otuda su i riječi Uzvišenog: *"...tražite to od njih iza zastora."*, uopštene za sve žene.

11. Hadis koji dozvoljava olakšicu otkrivanja lica kako bi prosac vidio djevojku. Hadisi u tom kontekstu su mnogobrojni i prenosi ih skupina ashaba, radijallahu anhum. Od njih su Ebu Hurejre, Džabir, Mugire, Muhammed ibn Mesleme i Ebu Humejd, radijallahu anhum.

Zadovoljit ćemo se hadisom koji prenosi Džabir, radijallahu anhu, da je Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, rekao: "Kada neko od vas prosi ženi pa ako može da vidi ono što će mu omiliti ženidbu neka to i uradi." Tako sam zaprosio djevojku pa sam krišom tražio priliku da je vidim dok nisam ugledao ono što mi je omililo ženidbu sa njom pa sam je i oženio, priča Džabir.

Hadis bilježi **Ahmed**, **Ebu Davud** i **Hakim** i kaže da je vjerodostojan po šartovima Muslima.

Dokazi iz ovog hadisa su sljedeći:

Prvo: Osnova je da su žene dužne da se pokriju i zastru od muškaraca.

Drugo: Olakšica koja je propisana proscu ukazuje da je prije toga postojala neka obaveza a to je obaveza hidžaba na osnovu koje je propisana pomenuta olakšica. Da su žene bile otkrivenih lica ne bi bilo potrebe za ovom olakšicom niti potrebe da se ovaj hadis spominje uopšte.

Treće: Prikradanje Džabira kako bi vidio kod svoje prosidbenice ono što će mu omiliti brak sa njom (ljepotu njena lica) ukazuje na pokrivanje lica. A da je bila otkrivenog lica ne bi imao potrebe za prikradanjem kako bi vidio svoju buduću ženu. A Allah, Džellešа'nuhu, najbolje zna.

Kaže šejh **Ahmed Šakir** u recenziji Musneda, 14/236, u hadisu Ebi Hurejre, radijallahu anhu, koji govori o viđenju prosidbenice: "**Ovaj hadis kao i drugi hadisi koji se prenose u ovom značenju o dozvoli viđenja prosidbenice zloupotrjebili su pokvarenjaci i bezbožnici u našem vremenu. To su oni koji robuju Evropi, ženama i strastima. Sa ovim hadisom dokazuju nešto što se njime ne želi reći i izvrću njegovo pravo islamsko značenje. Pa su tako dozvolili viđenje žene u potpunosti, i još su dozvolili viđenje onoga što nije nikako dozvoljeno gledati. I ne samo to, dozvolili su osamljivanje sa ženom što je zabranjeno. Čak su dozvolili međusobno prijateljstvo i život, i u tome ne vide ništa loše. Neka ih Allah osramoti njih i njihove žene, i one koji su zadovoljni njima. Najveći grješnici među njima su oni koji se deklarišu kao ljudi od Vjere, a Vjera je od njih čista. Neka nam Allah, Džellešа'nuhu, oprosti i neka nas uputi na Pravi put.**"

Treći dokaz: Ispravan kijas ili analogija (kijas dželijj muttarid)

Kao što ajeti i hadisi upućuju na obaveznost hidžab u potpunosti sa prekrivanjem lica i šaka, kao i ostatka tijela i ukrasa, te na zabranu otkrivanja bilo šta od toga, tako i *kijas muttarid* upućuje na obavezu pokrivanja lica i šaka zajedno sa ostatkom tijela i ukrasima. Na to upućuju i šerijatska pravila koja zatvaraju vrata smutnje, kako žene ne bi bile zavedene, i kako ne bi druge zavodile.

Šerijat također nastoji da ostvari uzvišene ciljeve u tom pogledu i da sačuva najbolje etičke vrijednosti a to je očuvanje čednosti, čistoće ,stida, ljubomore, te pokrivanje. A istovremeno nastoji da čovjeka udalji od nekulture, bestidnosti, usmrćivanja ljubomore, neozbiljnosti, razgolišavanja, i miješanja muškaraca i žena.

Jedno od tih pravila je, 'Pribavljanje koristi i otklanjanje štete.' (dželbul-mesalih ve der'ul-mefasid). Zatim pravilo, 'Prihvatanje manje štete kako bi se izbjegla veća šteta.' Zatim pravilo, 'Ostavljanja mubah - dozvoljenih stvari ako to vodi vjerskoj šteti.'

Od primjera *kijasa muttarid* možemo navesti sljedeće:

- Naredba o obaranju pogleda i čuvanja stidnih mjesta. Analogno tome možemo reći da je otkrivanje lica najveći izazov za pogled i nečuvanje stidnog mjesta.
- Zabrana udaranja nogama za žene kako ne bi ukazivale na svoje ukrase. Analogno tome možemo reći da je otkrivanje lica veći izazov i pozivać u smutnju od udaranja nogama.
- Zabrana uljepšavanja govora. Otkrivanje lica je veći pozivać u smutnju od toga.
- Naredba pokrivanja stopala, podlaktica, vrata, kose i glave, kroz šerijatske tekstove oko čega postoji konsenzus (idžma'). Analogno tome možemo reći da je lice veći pozivač u smutnju i nered od navedenih stvari.

I mnogobrojni su drugi slučajevi kijasa koji potvrđuju ono što smo spomenuli. Otuda analogija pokrivanja lica i šaka je preča da se sprovede a to se u (usulskoj) terminologiji naziva *kijas dželij*. Ovo je hvala Allahu jasno i upečatljivo.

Iz onoga što smo spomenuli vidljivo je svakome onome kome je Allah osvijetlio pamet da je hidžab obavezan vjernicama za čitavo tijelo uključujući i dodatne ukrase na što ukazuju jasni Kur'ansko hadiski dokazi, vjerodostojan kijas, opšta šerijatska pravila, i na koncu to je bila praksa žena vjernica od vremena Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem, do današnjeg dana na Arabijskom poluotoku ali i u ostalim muslimanskim zemljama.

Otkrivanje lica žene koje je primjetno danas predstavlja početak otkrivanja ostalih dijelova tijela i ukrasa što opet vodi u potpunu razgolišenost, ukrašavanje i uljepšavanje pred strancima. Ovaj belaj koji je zadesio naš Ummet nije bio prisutan do početka četrnestog hidžretskog stoljeća. Ovu smutnju su započeli arapski kršćani i prozapadno orjentisani muslimani kao i oni koji su prihvatili kršćanstvo od njih nakon što su bili muslimani kao što je to objašnjeno u drugom poglavlju.

Zbog toga je obaveza vjernicima, onima čije je žene navratio šejtan da se otkriju i razgoliše, da se boje Allaha, Dželleša'nuhu, te da pokriju svoje žene onako kako je Allah naredio da se obuče džilbab, abaija i himar, te da povedu računa o uzrocima koji će ih učvrstiti u nošnji hidžaba. Allah, Dželleša'nuhu, je naredio muškarcima da vode brigu o ženama a osnova toga je islamska ljubomora i vjerska pristrasnost. Zato je obaveza vjernicama da se odazovu i vrate hidžabu, i da obuku abaije i himare pokoravajući se tako Allahu i Njegovom Poslaniku, sallallahu alejhi ve sellem. Neka im uzor budu majke vjernika i Poslanikove žene, a Allah je zaštitnik dobrih ljudi i žena.

A što se tiče napomene i upozorenja treba reći da je obaveza svakom vjerniku i vjernici da se čuvaju raznih

poziva njihovih neprijatelja bilo onih iz njihovih redova ili onih vanjskih koji su skloni zapadnim idejama i načinu života. To su oni koji pozivaju na ostavljanje hidžaba koji je kruna čednosti i štit od otkrivanja i razgolišavanja. Oni pozivaju da žena izlazi razgolišena pred muškarce i da se miješa sa njima.

I nemojte nasjesti na neka '*šaz mišljenja*' koja gaze i ne respektuju tekstove Kur'ana i hadisa, i koja bukvalno ruše vjerske osnove, i koja se suprostavljaju ciljevima Šerijata u pogledu očuvanja časti i čednosti a zabranjuje razgolišavanje i ukrašavanje žene, i mješanja sa muškarcima koje su ohalalili u svojim zemljama.

I kažemo svakom vjerniku i vjernici: Poznato je da u časnom Šerijatu, i na tom su stanovištu valorizatori, ne postoji vjerodostojan i jasan dokaz za pozivače u razgolišenost niti postoji konstantna praksa od vremena Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem, po tom pitanju sve do početka četrnaestog hidžretskog stoljeća.

Većina dokaza onih koji pozivaju u otkrivanje lica i šaka ne izlazi iz tri okvira:

Prvo: Da se radi o tačnom i jasnom dokazu koji je derogiran ajetom o obaveznosti hidžaba kao što se može potvrditi kada se provjeri istorijski slijed događaja. Tj., ti dokazi se odnose na vrijeme prije pete hidžretske godine ili se odnose na stare žene koje više ne žude za udajom ili na djecu koja još ne znaju koja su stidna mjesta žena.

Drugo: Postojanje tačnog dokaza koji nije jasan i čija se jačina ne može porediti sa jačinom kategoričkih dokaza iz Kur'ana i Sunneta o obaveznosti pokrivanja lica i šaka,

kao i ostalog dijela tijela i ukrasa. A Kur’anski princip glasi da oni koji su dobro upućeni u nauku manje jasne dokaze ostavljaju i pridržavaju se onih koji su jasni.

Treće: Postojanje jasnog ali ne i tačnog dokaza koji ne može poslužiti kao dokaz. Nije se dozvoljeno njime suprostaviti jasnim i tačnim Kur’ansko hadiskim tekstovima kao i dugogodišnjoj konstantnoj praksi u pogledu pokrivanja koje je obuhvatalo i lice i šake.

A treba znati i da niko od velikih islamskih autoriteta nije dozvolio otkrivanje lica i šaka u vremenu smutnje, iskvarenosti i slabosti Vjere. Naprotiv, svi su složni oko pokrivanja lica i šaka, kao što to prenosi veliki broj učenjaka.

Iskvarenost vremena u kojem živimo obavezuje na pokrivanje lica i šaka, kada ne bi postojao nikakav drugi dokaz.

Podmuklo je u ovom vremenu pozivati i govoriti uopšteno a ne ograničeno o otkrivanju lica i šaka, imajući u vidu slabost Vjere kod ljudi te nered (fesad) koji je se raširio u zemljama muslimana.

Osnova je pokrivanje tijela žene sa svim dodatnim ukrasima i nije joj dozvoljeno da nešto od toga namjerno otkriva pred stranim muškarcima pokoravajući se tako Uzvišenom Allahu i Njegovom Poslaniku, sallallahu alejhi ve sellem, a na takvoj su praksi bili ashabi i njihove žene, te ostali muslimani kroz četrnaest uzastopnih vijekova. Pa neka je hvala Allahu Gospodaru svijetova.

Četvrta cjelina: O vrijednosti hidžaba

Na ženama vjernicama je da obožavaju Allaha, Dželleša'nuhu, kroz prakticiranje hidžaba koji će prekriti cijelo tijelo i ukrase pred stranim muškarcima. Za taj vid ibadeta će biti nagrađene, a ako ostave hidžab biće kažnjene.

Otuda ostavljanje hidžaba predstavlja jedan od velikih upropaštavajućih grijeha koji za sobom povlači druge velike grijehe kao što je namjerno otkrivanje nekog dijela tijela ili ukrasa koje nose žene.

Zatim ostavljanje hidžaba za sobom povlači miješanje sa muškarcima i druge vidove smutnje koja za sobom povlači napuštanje hidžaba.

Na vjernicama je obaveza da se odazovu onome što im je naredio Allah, Dželleša'nuhu, u pogledu hidžaba, zastiranja, čednosti i stida pokoravajući se tako Allahu, Dželleša'nuhu, i Njegovom Poslaniku, sallallahu alejhi ve sellem.

Allah, Dželleša'nuhu, kaže:
-*"Kada Allah i Poslanik Njegov nešto odrede, onda ni vjernik ni vjernica nemaju pravo da po svom nahođenju postupe. A ko Allaha i Njegova Poslanika ne posluša, taj je sigurno skrenuo s Pravog puta."* (El-Ahzab, 36)

A kako i ne bi kada se iza propisa hidžaba nalaze mnoge mudrosti i tajne, pohvalna etika, te uzvišeni i dobri ciljevi kao što su:

1. Čuvanje časti. Hidžab predstavlja brigu Šerijata za očuvanje časti i uklanjanje uzroka koji vode ka smutnji, sumnjičenju i neredu (fesadu).

2. Čistoća srca. Hidžab poziva i vodi ka čistoći srca vjernika i vjernica. On je tvrđava bogobojaznosti. On je sredstvo veličanja i očuvanja svetinja. Rekao je Uzvišeni: "***To je čišće za vaša i njihova srca.***"

3. Lijep ahlak. Hidžab je način da se stekne lijep odgoj i ahlak, kao što je pokrivanje, čednost, stid i ljubomora, a s druge strane on je štiti od pokvarenosti, nemorala i nereda.

4. Hidžab je simbol kreposnih i časnih žena. Hidžab je šerijatski simbol slobodnih, poštenih i časnih žena. On ih štiti od svih potvora, prljavština i sumnjičenja. Otuda Uzvišeni kaže: "***...tako će se najlakše prepoznati pa neće napastvovane biti.***"

Treba znati da ako je čovjekova vanjština dobra onda je to dokaz da je i njegova unutrašnjost dobra.

Zaista je čednost ženina kruna. I nema nijedne kuće u kojoj vlada čednost i krijepost a da nije ispunjena prijatnošću.

Od bogobojaznosti prekrivaše (juhammirne) jagodice prstiju, i izađoše u noćnoj tami u šalove zavijene

5. Presjecanje šejtanskih spletki i žudnje za drugim polom. Hidžab je društvena zaštita od uznemiravanja i ezijeta, te bolesti srca ljudi i žena. Hidžab sasjeca pokvarene i bezobrazne požude. On je zaštita od pogleda iskvarenih očiju i otklanja ezijet od čovjeka i žene u pogledu njihove časti. On je također zaštita od potvore udatih žena za zinaluk kao i od ružnih govorkanja, sumnjičenja i ostalih šejtanskih spletki i opasnosti.

Otuda je neki pjesnik za kreposne žene rekao:

One su kao hurije slobodne, nikada nisu ni pomislile na nemoral, kao što su Mekkanske gazele, čiji je lov zabranjen

6. Čuvanje stida. Riječ stid (el-haja'u) vodi porijeklo od riječi život (el-hajat) tako da nema pravog života bez stida.

Stid predstavlja ahlak koji Allah usadi u duše ljudi koje želi oplemeniti. Otuda je stid odlika čednosti a bestid je odlika iskvarenosti. On je osobina kojom se odlikuje insan, on je urođeno svojstvo i odlika je islamskog bontona.

Stid je ogranak od ogranaka imana. On je pohvalna osobina kojom su se odlikovali arapi i prije Islama a koju je Islam potvrdio i u koju poziva. Stid odvraća i kori dušu da ne upadne u ono što je ružno i pokvareno.

7. Hidžab sprječava požude za razgolišavanjem i ukrašavanjem i miješanjem žena sa muškarciam u islamskom društvu.

8. Hidžab je zaštita od zinaluka i vanbračnog života i raskalašenosti. Tako da žena pod hidžabom ne može bit posuda sa vodom koju bi svako nalokao.

9. Žena je avret (stidno mjesto). Hidžab prekriva taj avret a to predstavlja bogobojaznost. Otuda Uzvišeni kaže: ***".. odjeća čestitosti, to je ono najbolje."*** (El-E'araf, 26)

Abdurrahman ibn Eslem u komentaru ovog ajeta kaže: "Poboji se Allaha pa pokrije svoje stidno mjesto. Eto, to je odjeća bogobojaznosti."

U predaji od Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem, se kaže: "Allahu moj, pokrij moje avrete (sramote) i sačuvaj me od straha." Hadis bilježi **Ebu Davud** i drugi.

Allahu naš sačuvaj naše avrete i avrete naših žena.

10. Njegovanje i očuvanje ljubomore. O tome ćemo opširnije govoriti u desetom temelju ove knjige.

Četvrti temelj: Boravak u kući

Boravak žene u kući je šerijatska obaveza a izlazak iz nje je olakšica koja se upražnajva shodno veličini potrebe

Vjerska osnova po ovom pitanju je da žena boravi u kući jer Allah, Dželleša'nuhu, kaže: "***I boravite u vašim kućama.***" To je šerijatska obaveza žena i nije im dozvoljeno tek tako izlaziti iz kuće bez nužde ili potrebe, a odmah poslije toga nastavlja pa kaže: "***I ljepotu svoju kao u davno pagansko doba ne pokazujte.***"

Tj., nemojte izlaziti iz kuća uljepšane i namirisane kao što je to bio običaj u džahilijjetu. Naredba da borave u svojim kućama je svojevrstan hidžab jer su zaštićene u svojim kućama i sobama od pogleda stranih muškaraca kao i mješanja sa njima. A kada dođu u situaciju da izađu pred muškarce obaveza im je da obuku odjeću koja će prekriti cijelo tijelo i dodatne ukrase.

Onaj ko bolje prostudira časni Kur'an vidjet će da se kuće na tri mjesta pripisuju ženama iako kuće u osnovi pripadaju njihovim muževima ili njihovim skrbnicima.

Ovo pripisivanje je izvršeno zbog toga što žene najveći dio svoga vremena upravo provode u kući, a Allah najbolje zna. To je pripisivanje stanovanja, boravka a ne istinskog posjedovanja jer Uzvišeni kaže: ***"I boravite u svojim kućama."*** (El-Ahzab, 33), - ***"I pamtite Allahove ajete i mudrost, koja se kazuje u domovima vašim."*** (El-Ahzab, 34)

Čuvanjem i pridržavanjem ove osnove ostvaruju se sljedeći šerijatski ciljevi:

1. Postupanje i raspodjela poslova shodno ljudskoj prirodi koju je odredio i propisao Gospodar svijetova, a to je da žena obavlja poslove u kući a čovjek poslove van kuće.

2. Postupanje po onom što je odredio Šerijat u pogledu društvenog života muškarca i žene unutar islamskog društva. To je društvo odvojenosti a ne mješanja spolova.

3. Ženin boravak u kući je u skladu sa njenom životnom službom i zadaćom. Boraveći u kući ona obnaša funkcije: supruge, majke, čuvara suprugova stana, i odgaja buduće generacije. U hadisu koji prenosi Ibn Omer se prenosi da je Poslanik, sallallahu alejhi ve selleme, rekao: "**Žena je pastir u čovjekovoj kući i odgovorna je za svoje stado.**"
Hadis bilježe **Buharija** i **Muslim**.

4. Boraveći u kući žena izvršava obavezu namaza i druge obaveze. Njoj nije obaveza prisustvovati džematu i džumi za razliku od muškarca. Također je od mogućnosti koje se uslovljavaju ženi za obavljanje hadža prisustvo mahrema. Prenosi se od Ebu Vakida da je Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, rekao svojim ženama za vrijeme hadža: "Nakon ovoga na vama je obaveza da boravite u kućama."

Bilježi ga **Ahmed** i **Ebu Davud**.

Ibn Kesir u komentaru ove predaje kaže: "To znači boravite u svojim kućama i nemojte izlaziti."

Šejh **Ahmed Šakir** u komentaru ove predaje u knjizi 'Umdetu tefsir', 3/11, kaže: "Ako se ovaka zabrana odnosi za odlazak na hadž, nakon što je neka žena obavila obavezni hadž, iako se zna da je hadž jedan od najvećih ibadeta, šta onda reći za izlaske žena u našem vremenu koje se deklarišu kao muslimanke, koje putuju iz mjesta u mjesta otkrivene i razgolišene? **Mnoge od njih tako putuju u zemlje nevjernika same i bez mahrema kao da ih i nema. Gdje su ljudi? Gdje su muškarci?**"

Allah, Džellešа'nuhu, je sa žene skinuo obavezu džihada zbog toga Poslanik, sallallahu alejhi ve selleme, i halife poslije njega nikada nisu dali bajrak ženi na polju džihada. Žena nije u stanju da podnese teret i odgovornost rata. Naprotiv potpomaganje sa ženama i njihova brojnost na bojnom polju su dokaz slabosti jednog naroda.

Prenosi se od Ummi Seleme da je rekla: "O Allahov Poslaniče, ljudi ratuju a mi ne ratujemo, a nama pripada pola miraza?" Pa je Allah, Džellešа'nuhu, tim povodom objavio: "***Nemojte željeti ono čime je Allah odlikovao jedne nad drugima.***" Hadsi bilježe **Ahmed**, **Hakim** i drugi.

Šejh **Ahmed Šakir** u komentaru ovog hadisa, 3/157, kaže: "Ovaj hadis je dokaz protiv lažaca koji u našem vremenu žele da izvedu ženu iz kuće skidajući joj hidžab i zagovaraju vojnu mobilizaciju žene gdje žena dolazi u situaciju da otkriva svoje ruke, noge, i od njih prave grješnice. Na taj način se poistovjećuju sa prokletnicima židovima koje je Allah prokleo do Sudnjeg dana."

5. Realizacija onoga što joj je časni Šerijat dodjelio od posla u kući i očuvanja njenog ponosa i ugleda.

Ako bi žena izašla iz kuće onda bi sa čovjekom učestvovala u onome sa čime je on odlikovan. Na taj način bi se poremetili ciljevi Šerijata a žena bi postala konkurent čovjeku u njegovoj službi i tako bi blokirala njagovu zadaću brige o ženi koju mu je Allah, Dželleša'nuhu, dodjelio. Na taj način došlo bi do rušenja prava čovjeka. Naime čovjek bi bio obavezan da djeluje u dva svijeta ili na dva polja. Svijet traženja nafake i opskrbe, džihada i pribavljanja svega što je potrebno za život. Ovo je ono što se veže za vankućne djelatnosti. Drugi svijet bi bio svijet odmora i smiraja a to je unutar kuće. Ako bi žena napustila kuću onda bi nastao poremećaj u čovjekovom unutrašnjem svijetu te u kući ne bi mogao naći smiraj. Time bi došlo do problema između čovjeka i žene što bi na koncu rezultiralo uništenjem porodice i kuće. Otuda se prenosi poslovica: "Čovjek donosi a žena gradi". I iza svega ovoga treba znati da miješanje žene sa muškarcima na nju ostavlja posljedice.

Islam je vjera u skladu sa prirodnim sklonostima čovjeka. Opšta korist se poklapa sa ljudskom prirodom i potpomaže je. Otuda nije ženi dozvoljeno da radi poslove koji nisu u skladu sa njenom prirodom i čudoređem. Jer je žena ustvari supruga koja nosi djecu zatim ih rađa i doji. Ona je kraljica kuće. Ona predstavlja naručje za djecu. Ona je odgajatelj generacija u njihovoj prvoj školi.

Pošto je jasno da žene trebaju boraviti u kućama treba znati da je Allah, Subhanehu ve Teala, kuće učinio svetim i sačuvao ih od svake sumnje i sumnjičenja. On je zbog toga zabranio otkrivanje avreta kuće. Zato je propisao traženje dozvole (isti'zan) za ulazak u kuću, kako ljudi ne bi vidjeli nešto što je avret te kuće.

Otuda Uzvišeni kaže: ***"O vjernici, u tuđe kuće ne ulazite dok dopuštenje ne dobijete i dok ukućane ne pozdravite; to vam je bolje, poučite se!"*** (En-Nur, 27)

Izraz u ajetu '*teste'nisu*' znači '*teste'zinu*', tj., dok ne zatražite dopuštenje za ulazak. I dok ne poselamite pa vam se onda odvrati selam i dopusti ulazak.

Prenešene su mnogobrojne predaje koje ukazuju da je dozvoljeno iskopati oko onom ko uđe ili pogleda u kuću nekoga bez njegove dozvole. Od edeba je da onaj ko traži dozvolu za ulazak ne staje ispred vrata nego desno ili lijevo od vrata. Zatim od edeba je da pokuca blago bez pretjerivanja i da nazove selam. Ima pravo tri puta da traži dozvolu.

Sve ovo je propisano kako bi se zaštitili avreti i sramote muslimana. Pa šta nakon ovoga reći za onoga ko poziva da žene napuste kuće razgolišene i ukrašene, i da se mješaju sa muškarcima. Zato se o Allahovi robovi držite onoga što vam je naređeno.

Kada se proširi izlazak žena iz njihovih kuća bez nužde ili potrebe, a što je znak slabe brige o njima ili potpuno gubljenje tog osjećaja, savjetujem onima koji su na ženidbu da se potrude oko svog izbora.

Neka se dobro pričuvaju onih koje često i bezrazložno napuštaju kuću. Onih koje će iskoristiti njegovo odsustvo i zaposlenost da korziraju i šetkaju se po putevima. A to se može primjetiti po prirodi njene porodice i njenih drugarica.

Peti temelj: Miješanje muškaraca i žena (ihtilat) je zabranjeno Šerijatom

Čednost je hidžab, koju uništava miješanje muškaraca i žena (***ihtilat***). Zbog toga je Islam uzeo princip razdvajanja i udaljavanja žene od stranog muškarca. Kao što smo spomenuli islamsko društvo je društvo odvojenih polova a ne društvo mješanja. Ljudi imaju svoje društvo, mjesta i način okupljanja a žene svoje. Žena ne ulazi u krug muškog društva osim u nuždi ili potrebi opet shodno šerijatskim odredbama. Sve ovo predstavlja čuvanje časti, porijekla i očuvanje čednosti. A s druge strane čuva od sumnjičenja i pokvarenosti te da se žena ne optereti drugim obavezama na uštrb njenog osnovnog zanimanja u kući.

Zbog toga je miješanje muškaraca i žena (***ihtilat***) zabranjeno svejedno da li su u pitanju obrazovanje, posao, simpoziji ili udruženja, opšta ili posebna okupljanja jer to za sobom povlači skrnavljenje časti i bolesti srca, opasnost za duše, pretvaranje žena u muškarce i muškaraca u žene, nestanak stida, uništavanje čednosti i gubitak ljubomore.

Zbog toga je islamskom Ummetu strana pojava mješanja njihovih žena sa stranim muškarcima. Prva iskra ove pojave vodi porijeklo od vremena kolonijalizacije islamskih zemalja. Od tada se počelo sa osnivanjem stranih kolonijalističkih internacionalnih škola. Prve od tih škola su otvorene u Libanonu kao što sam to pojasnio u mojoj knjizi 'Strane internacionalne kolonijalističke škole, datiranje i opasnost za islamski Ummet'.

Istorijski je utvrđeno da je to najjači metod u pokoravanju jednog naroda. Tj., napasti i oslabiti njegovu čast i uništiti njegovu čednost. *La havle ve la kuvvete illa billah.*

Istorijski je također utvrđeno da su razgolišenost i miješanje muškaraca i žena (***ihtilat***) jedan od najvećih razloga propasti velikih civilizacija kao što su nestanak grčke i rimske države i civilizacije.Takav je završetak onih koji slijede svoje prohtjeve i zabludjele ideje.

Ibnul Kajjim u, 'Turuk hikemije', 324-326, kaže:

"**Otuda je na vladaru islamske zemlje obaveza da zabrani miješanje muškaraca sa ženama po pijacama, trgovima, konferencijama i slično. Imam - vladar države, snosi odgovornost u tom pogledu jer miješanje muškaraca i žena (ihtilat) predstavlja veliku smutnju**.

Poslanik, sallallahu alejhi ve selleme, je rekao: "Nisam poslije mene ostavio veće smutnje (fitne) po muškarce od žena." U drugoj predaji rekao je ženama: "Sklonite se na ivicu puta."

Na imamu je obaveza da im zabrani da izlaze iz kuće ukrašene i uljepšane. Zatim da im zabrani da izlaze u tjesnoj i prozirnoj odjeći, zatim da zabrani muškarcima razgovor sa ženama i obratno. Ako vladar vidi ukrašenu i uljepšanu ženu ima pravo joj unušti ukrašenu odjeću. Ovako nešto su dozvolili neki fekihi a to bi predstavljalo neku minimalno novčanu kaznu.

On također ima pravo da uhapsi ženu ako prečesto izlazi iz svoje kuće a pogotovo ako izlazi uljepšana. A ako bi se to dopustilo ženama to bi onda značilo potpomaganje u činjenju grijeha a Allah, Džellešа'nuhu, će pitati vladare na Sudnjem danu o tome.

Vladar pravovjernih Omer ibn Hattab, radijallahu anhu, je za svoje vladavine zabranio ženama da idu putem kojim hode ljudi kako se ne bi sa njima mješale na istom. Na islamskim vladarima je obaveza da se u tome ugledaju na njega." Završetak **Ibnul Kajjimovog** citata.

Halal u svome 'Džami'u' kaže: "Obavjestio me je El-Kuhal da je rekao Ebu Abdullahu: 'Šta da uradim ako vidim ženu sa pokvarenim čovjekom?' On reče: 'Drekni se na njega. Poslanik, sallallahu alejhi ve selleme, je rekao: 'Zaista žena koja se namiriše i takva izađe iz svoje kuće je bludnica.' Također ženi vladar može zabraniti da prisustvuje jaciji ako izađe namirisana u mesdžid. A Poslanik, sallallahu alejhi ve selleme, je rekao: 'Kada žena izađe iz kuće prati je šejtan.'

Nema sumnje da je omogućavanje mješanja muškaraca sa ženama osnova svakog zla i belaja. I to je jedan od najvećih uzroka opštih kazni nad jednim narodom i neizlječivih bolesti kao što je sida, i sl..

U tefsirima se spominju predaje da su se prostitutke umiješale u Musaovu, alejhi selam, vojsku i pošto se među njima raširio nemoral, Allah, Džellleša'nuhu, je na njih poslao kugu tako da ih je u jednom danu umrlo sedamdeset hiljada. Ova priča je poznata u tefsirima.

Od najvećih uzroka masovne smrti je upravo rasprostranjenost bluda jer je omogućeno ženama da se mješaju sa muškarciama i da se uljepšane i ukrašene kreću među njima. Kada bi vladari znali kakva se šteta od te pojave krije za ovodunajlučki život i podanike sa vjerskog aspekta gledišta onda bi to najstrožije zabranili" Završen citat.

Zbog toga su zabranjeni svi uzroci koji vode do mješanja muškaraca i žena kao i zabrana ukidanja običaja i prakse odvajanja ljudi i žena. Od tih uzroka je:

1. Zabrana ulaska u prostorije ili kuću žene strankinje kao i zabrana osamljivanja sa njom. Po tom pitanju su prenešeni mnogobrojni i vjerodostojni hadisi. Neke vrste osamljivanja su npr.: osamljivanje sa vozačem, služavkom, doktorom i sl.. [1]

2. Zabrana ženi da putuje bez mahrema. Hadisi u tom kontekstu su na stepenu metevatira i opšte su poznati.

3. Obostrana zabrana namjernog gledanja jednih u druge direktnim Kur'ansko hadiskim tekstovima.

4. Zabrana ulaska među žene čak i bližim rođacima ženinog supruga (hamw) a šta tek reći za nekakva porodična druženja (sa daljnjom rodbinom koji nisu mahremi) gdje žene izlaze ukrašene u svečanoj odjeći i kojom prilikom pokazuju izazovna mjesta svog tijela, uljepšavaju govor, smiju se i sl..

5. Zabrana dodirivanja tijela strane žene, pa makar se radilo o rukovanju prilikom selamljenja.

6. Zabrana poistovjećivanja jednih sa drugima.

7. Ženi je propisano i preporučeno da klanja namaz u kući. To jedna od odlika islamskih kuća. Namaz žene u kući je vrijedniji od njenog namaza u mesdžidu njenog naroda. A namaz u mesdžidu njenog naroda je vrijedniji od namaza u džamiji Allahova Poslanika, sallallahu alejhi ve selleme, kako se to navodi u hadisu.

8. Zbog toga žena nije obavezna klanjati džumu. Dozvoljeno joj je otići u mesdžid uz pridržavanje sljedećih propisa:

1. Da postoji sigurnost od smutnje za nju i od nje.
2. Da njeno prisustvo ne izaziva Šerijatom definisanu opasnost.
3. Da se ne gura sa ljudima po putu i u džamiji.
4. Da ne izlazi našminkana i namirisana.
5. Da izađe pod hidžaboma ne ukrašena.

6. Da se u džamiji odrede posebna vrata na koja će ulaziti žene kao što se to prenosi u vjerodostojnom Sunnetu a što je zabilježio **Ebu Davud** i drugi.
7. Da ženski safovi budu iza muškaraca.
8. Najbolji i najvrijedniji saf za žene je zadnji, za razliku od muškaraca.
9. Ako imam nešto pogriješi u namazu muškarci će ga upozoriti sa izgovaranjem riječi subhanallah a žena će udariti rukom po gornjem dijelu dlana.
10. Na ženama je da iz džamije izlaze prve prije ljudi, a na ljudima je obaveza da sačekaju dok se one ne udalje prema svojim kućama kao što se to prenosi u hadisu Ummi Seleme, radijallahu anha, koji bilježi **Buharija** i drugi.

I mnogobrojni su drugi propisi koji na određen način čuvaju i udaljavaju žene od muškaraca. Treba napomenuti da oni koji pozivaju u raskalašenost svoj posao započinju vrlo blago i neprimjetno, koji za sobom povlači postepeno u veliku spletku. A prvi korak na tom putu je miješanje muškaraca i žena (***ihtilat***). Pa to prvo pokušavaju uvesti u obdaništa zatim se ista stvar propagira kroz sredstva informisanja, zatim kroz novinske članke za međusobno upoznavanje djece, zatim poklanjanje cvijeća drugom polu na zabavama i proslavama i sl.. [2]

Ovo su početci koje mnogi ljudi olahko shvataju a koji pozivaju u miješanje muškaraca i žena (***ihtilat***).

Zato se bojte Allaha, Dželleša'nuhu, o muslimani i povedite računa o postupcima svoga života. Čuvajte ono što vam je Allah dao u povjerenje. I dobro, dobro obratite pažnju na dolazeće opasnosti, čuvajte se nemara i smutnje. Čuvajte se od postepenog odvođenja u zabludu. Neka se svako sa sobom obračuna.

Šesti temelj: Razgolišavanje i otkrivanje (***et-teberrudž ves-sufur***) su zabranjeni Šerijatom

Razgolišavanje (***et-teberrudž***) je opštiji pojam od otkrivanja (***es-sufur***).

Es-sufur se posebno odnosi na otkrivanje lica. Dok ***et-teberrudž*** znači otkrivanje žene i pokazivanje nekog dijela tijela i dodatnih ukrasa pred stranim muškarcima.

Pojašnjenje toga bi bilo da ***teberrudž*** znači ukazivanje ili pokazivanje. U ovom kontekstu to znači da žena pokaže dio svoga tijela ili svojih ukrasa. Otuda se zvijezde na nebesima nazivaju '*burudžu semai*' što se može prevesti kao sazvježđe a može da znači i nebeski ukras i njihovo ukazivanje na nebesima. Neki kažu da se riječ ***teberrudž*** veže za otkrivanje ženskog lica što je njen dvorac.

Kule i dvorci žene su ustvari njena kuća. I otuda Allah, Dželleša'nuhu, u pogledu žena kaže:

-"***U kućama svojim boravite i ljepotu svoju, kao u davno pagansko doba, ne pokazujte, i molitvu obavaljajte i zekat dajite, i Allaha i Poslanika Njegova slušajte!***"

(El-Ahzab, 33)

Dvorac je ovde nazvan kulom (burdž) zbog njegova prostranstva jer burdž može da znači prostranstvo. Otuda su neki učači dovili: "Allahu moj učini prostranim meni i njemu (ubrudž li ve lehu)..."

Što se tiče riječi ***es-sufur*** ona vodi porijeklo od riječi '*es-sefr*' što bi značilo skidanje pokrivača sa lica. Arapi za ženu otkrivema lica kažu '*imre'etun safir ili safiretun*' što bi značilo žena koja je skinula pokrivač ili himar sa lica.

Otuda Uzvišeni u Kur'anu kaže: "***Toga dana neka lica će ti biti svijetla (musfire).***" (Abese, 38)

Ovdje je Allah, Džellešа'nuhu, to otkrivanje odnosno, svijetlost, kako to dolazi u ovom značenju, vezao za lica mimo ostalih dijelova tijela.

Iz onoga što smo naveli možemo vidjeti da ***sufur*** označava otkrivanje lica a ***teberrudž*** može značiti otkrivanje lica ili drugog dijela tijela sa dodatnim ukrasima tako da je ***teberrudž*** opštiji pojam od ***sufura***.

Tako za ženu koja otkrije lice, za nju kažemo da je '*safire muteberridže*' a ako otkrije neki drugi dio tijela osim lica sa dodatnim ukrasima za nju kažemo da je '*hasire muteberridže*'.

Kur'an, Sunnet, i idžma', ukazuju na zabranu ***teberrudža,*** a to je kao što smo spomenuli otkrivanje nekog dijela tijela ili dodatnih ukrasa koje joj je Allah, Džellešа'nuhu, zabranio da otkriva pred stranim muškarcima.

Isto tako Kur'an i Sunnet te praktični idžma' ukazuju na zabranu ***sufura*** a to je otkrivanje lica žene.

Postoje i drugi izrazi kojima se označava ***teberrudž*** kao što se et-tekeššuf, ettehetuk, daijetu ibahijje i dr..

Teberrudž (razgolišavanje) je zabranjen u Šerijatu prijašnjih naroda. U zakonima koje su postavili ljudi (u nekim islamskim zemljama) on je zabranjen formalno na papiru ali se u praksi ne primjenjuje jer on predstavlja samo jednu u nizu zakonskih zabrana. Međutim pravi muslimani nošeni imanom odgovorno shvataju ovu stvar iz pokornosti

prema Allahu, Džellešaʼnuhu, i Njegovom Poslaniku, sallallahu alejhi ve selleme. A sve to ima za cilj očuvanje čednosti i časti podanika a udaljavanje od iskvarenosti i grijeha, nadajući se nagradi od Allaha, Džellešaʼnuhu, a strahujući od Njegove, Subhanehu ve Teaʼla, kazne.

Zato je obaveza ženama muslimankama da se boje Allaha, Džellešaʼnuhu, i da se klone onoga što im je On i Njegov Poslanik, zabranio kako ne bi bile sebebom širenja nereda (fesada) i zavođenja ljudi, pa da na taj način dođe do uništenja porodičnih gnijezda i porodica. Kao i to da ne budu uzrokom širenja bluda i predmetom naslađivanja iskvarenih očiju i bolesnih srca, te da tako zgriješe i da drugi zbog njih padnu u grijeh.

Teberrudž može biti na sljedeće načine:

Skidanje hidžaba i otkrivanje nekog dijela tijela pred stranim muškarcima.

Teberrudž može biti u pokazivanju dodatnih ukrasa kao što je odjeća koja se nalazi ispod džilbaba. Zatim može biti u izazovnom hodu, kao kad se žena pred muškarcima uvija i hodi zavodnički. Također da udara nogama u hodu kako bi se čuo zveket njena nakita. A to najviše pokreće strasti i pogled prema njenim ukrasima.

Teberrudž se također ogleda u govoru kada žena govori nježnim i zavodničkim glasom. Također može biti u miješanju sa muškarcima kada žena dolazi u situaciju da dodiruje njihovo tijelo i oni njeno kao što je rukovanje i dodirivanje po sokacima i prolazima, i gurkanje u određenim situacijama.

Žena koja je pala u ***teberrudž*** (razgolišavanje) je žena koja se poistovjećuje sa muškarcima i ženama nevjernika.

O zabrani ***teberrudža*** (razgolišavanje) govori Kur'an. Od toga su dva ajeta koji direktno upućuju na to.

U suri Ahzab Uzvišeni kaže: "***...i ljepotu svoju, kao u davno pagansko doba, ne pokazujte.***" (***ve la teberrudžne***).

U suri Nur: "***A starim ženama koje više ne žude za udajom nije grijeh da odlože ogrtače svoje, ali ne pokazujući ona mjesta na kojima se ukrasi nose*** (***gajra muteberridžatin bi zine***)***; a bolje im je da budu kreposne. Allah sve čuje i zna.***"

Zatim ajeti koji naređuju i obavezuju majke vjernika i ostale vjernice na hidžab a zabranjuju otkrivanje ukrasa su kategorički dokazi o zabrani ***teberrudža*** (razgolišavanje) i ***sufura*** (otkrivanje lica).

Iz Sunneta se može navesti hadis Allahovog Poslanika, sallallahu alejhi ve selleme, koji prenosi Ebu Hurejre da je Poslanik, sallallahu alejhi ve selleme, rekao: "Dvije vrste stanovnika Vatre neću nikada vidjeti. Ljudi koji drže bičeve poput kravljih repova i sa njima udaraju ljude, i žene koje su pokrivene a ustvari su gole, koje u hodu zanose. Njihove glave su poput devinih grba. Neće ući u Džennet niti će osjetiti njegov miris a njegov miris se osjeća na tolikoj i tolikoj udaljenosti." Hadis je vjerodostojan a bilježi ga **Muslim**.

Ovaj dokaz o zastrašujućoj kazni upućuje na činjenicu da je ***teberrudž*** (razgolišavanje) od velikih grijeha. Jer se veliki grijeh može definisati kao onaj za koji je obećana žestoka kazna, Džehennem, Allahova srdžba ili prokletstvo, zabrana ulaska u Džennet i sl..

Postoji idžma' muslimana o zabrani ***teberrudža*** (razgolišavanje) kako to navodi **San'ani** u svom djelu 'Minhatul-Gaffar ala dav'in-nehar', 4/2011-2012.

Zatim postoji praktični idžma' (idža' amelij) o nepostojanju ***teberrudža*** (razgolišavanje) u vremenu Poslanika, sallallahu alejhi ve selleme, a da su se žene pokrivale i zastirale sve do pada osmanskog hilafeta 1342 h. kada je podjeljen islamski svijet i kada su ga okupirale kolonijalne sile.

Otuda su neki u stihovima, uzvraćajući pozivačima u otkrivanje lica, ispjevali kasidu od koje je i sljedeći stih:

Sufur** (otkrivanje lica) **je zabranio naš Poslanik i
naša Knjiga zato prouči predaje i ajete

Zato neka svaki musliman pazi i čuva svoje ukućane i žene od bliže rodbine da ne padnu u nemar i neopreznost u pogledu odjeće svojih maloljetnih kćeri. A ako se to proširi na punoljetne to je već grijeh i nepristojnost. Kao što je kratka i tjesna odjeća. Kao što su pantalone i prozirna odjeća kroz koju se vide dijelovi tijela i druga odjeća koju nose stanovnici Vatre kao što smo to spomenuli u vjerodostojnom hadisu. Ovakva odjeća je odlika ***teberrudža*** i ***sufura*** koja uništava ličnost muslimanke i njen stid. Zatio neka se u pogledu ove pojave boje Allaha oni kojima je data vlast.

Sedmi temelj: Zabranom zinaluka Allah, Dželleša'nuhu, je zabranio i uzroke koji vode do njega

Od pravila uzvišenog Šerijata je i to kada Allah, Dželleša'nuhu, nešto zabrani, zabrani i uzroke i puteve koji tome vode kako bi se istinski ta zabrana mogla realizovati i kako ljudi ne bi pali u nju i kako ne bi zaradili grijeh i kako bi se izbjegla šteta za pojedinca ali i društvo. Kada bi Allah, Dželleša'nuhu, zabranio neku stvar a dozvolio sredstva koja vode do iste to bi onda bila mahana i nedostatak u tom propisu, a Allahov Šerijat je daleko od toga. Nemoral bluda je najgori i najprljaviji nemoral, najopasniji i ima najgore posljedice u Vjeri. Zbog toga je zabrana bluda postala opštepoznata stvar u Vjeri kod svih ljudi.

Zbog toga Allah, Dželleša'nuhu, kaže:

-*"**I što dalje od bluda, jer to je razvrat, kako je to ružan put!**"* (El-Isra, 32)

Zbog toga je zabranio uzroke koji mogu odvesti u blud kao što je ***sufur*** (otkrivanje lica) i ono što dovodi do njega i kao što je ***teberrudž*** (razgolišavanje) i putevi koji vode do njega, ***ihtilat*** (miješanje muškaraca i žena) i putevi koji vode do njega, oponašanje ljudi i nevjernica i drugo od uzroka koji vode u smutnju (fitnu) i nered (fesad).

Zato dobro razmisli o ovim uzvišenim tajnama objave u Kur'anskim mudžizama. Nakon što je Allah, Dželleša'nuhu, na početku sure Nur spomenuo ružnoću, zabranu i kazne koje slijede za blud onda je otprilike u trideset i tri ajeta spomenuo otprilike četrnaest zaštitinih sredstava koje čuvaju od bluda i koji sprečavaju da dođe do ove pojave u društvu koje je društvo časti i čednosti.

Ova sredstva su nekada govorna, nekada radna a nekada sredstva htijenja. A to su.

1. Čišćenje bludnika i bludnica šerijatski propisanom kaznom

2. Čišćenje društva kroz izbjegavanje braka sa bludnikom i bludnicom osim ako se javno i iskreno pokaju. Ova dva sredstva spadaju u radnje tj., praktične su prirode.

3. Čišćenje jezika ljudi koji potvaraju čestite vjernice za blud. Onaj ko nekoga potvori za nemoral bez jasnih dokaza za njega je propisana posebna kazna za potvoru po njegovim leđima.

4. Čišćenje suprugova jezika u slučaju da potvori suprugu za blud a da za to nema dokaza. U tom slučaju je propisan '*li'an*' . [3]

5. Čišćenje i čuvanje duša i srca od pokvarenih misli u pogledu muslimana tako da misli da je učinio nemoral.

6. Čuvanje od pomisli, želje i dragosti da se među vjernicima raširi nemoral i bestidne glasine. Jer u širenju nemorala je slabljenje onoga ko to prezire a jačanje grješnika koji to dozvoljavaju.

Otuda je Allah, Dželleša'nuhu, za ovu kategoriju ljudi obećao najtežu kaznu. Uzvišeni kaže: "***One koji vole da se o vjernicama šire bestidne glasine čeka teška kazna i na ovom i na onom svijetu.***" (En-Nur,19)

U ljubav prema širenju bestidnih glasina o vjernicima spadaju sva odvratna sredstva i putevi koji vode tome bez obzira da lose radi o govoru, djelu, podsticanju ili širenju uzroka koji tome vode, prešućivanju čina nemorala i sl..

Ova kazna (koja se spominje u ajetu) obuhvata pozivače "*u slobodu žene*" koji djeluju u islamskim zemljama, a koji pozivaju u napuštanje hidžaba i drugih šerijatskih naredbi koje su vezane za čednost i stid žene.

7. Opšta zaštita za zaštitu duša od opasnih sredstava koja predstavlja prve šejtanske pokušaje u dušama vjernika kako bi ih doveli do bluda. Ovo predstavlja vrhunac te zaštite. Otuda Allah, Džellešaʼnuhu, kaže:

-"O vjernici, ne idite šejtanovim stopama! Onoga ko bude išao šejtanovim stopama on će na razvrat i odvratna djela navoditi." (En-Nur, 21)

8. Propisivanje traženja dozvole (istiʼzana) kod ulaska u kuću kako ne bi vidjeli neki avret u toj kući.

9. Čistoća očiju od zabranjenog pogleda u stranu ženu i da ona gleda u stranog muškarca.

10. Zabrana ženi da otkriva svoje ukrase pred muškarcima strancima (koji joj nisu mahrem).

11. Zabrana pokreta koji pobuđuju ljudske strasti kao što je udaranje nogom kako bi se čulo zveckanje nakita na ženi kako ne bi privukla pažnju bolesnih duša.

12. Naredba onima koji ne mogu da se ožene da budu čedni i kreposni.

Kurʼan i Sunnet su krcati propisima i predostrožnostima koji štite od pada u nemoral kako u pogledu ljudi tako i u pogledu žena.

Tako se npr., u pogledu ljudi propisuje obaveza zastiranja avreta pred muškarcima. Tako da ljudima nije dozvoljeno otkrivanje avreta od pupka do koljena.

Zatim zabrana ljudima da gledaju u strane žene.

Zatim ljudima je zabranjeno da se druže sa golobradim mladićima i da ih gledaju sa strašću (iz straha od homoseksualizma).

U pogledu žena prema ženama, propisuje se da žena prekrije avret pred ženom. Zabranjuje se ženi da pred mužem opisuje ljepotu druge žene. A najveća zaštita od bluda je propis hidžaba u pogledu žena u kojem je njihova zaštita, čast i čednost, i očuvanje stida.

Osmi temelj: Brak je kruna čednosti

Brak je Sunnet i praksa Poslanika i vjerovjesnika. U tom kontekstu Allah, Dželleša'nuhu, kaže: "***I prije tebe smo poslanike slali i žene i porod im davali.***" (Er-Ra'd, 38)

To je put vjernika kojim se odazivaju naredbi Uzvišenog: "***Udavajte neudate i ženite neoženjene, i čestite robove i robinje svoje; ako su siromašni, Allah će im iz obilja Svoga dati. Allah je neizmjerno dobar i sve zna,***" (Nur, 32)

-"***i neka se suzdrže oni koji nemaju mogućnosti da se ožene, dok im Allah iz obilja svoga ne pomogne!*** " (Nur, 33)

Ovo je naredba od Uzvišenog Allaha skrbnicima da žene one koji su pod njihovim nadzorom od muškaraca i žena. A još je preče da se i sami ožene kako bio očuvali čednost i sačuvali se od nemorala. Stupajući u brak čovjek se odaziva i Poslanikovoj, sallallahu alejhi ve selleme, naredbi

koju prenosi Ibn Mesud da je Poslanik, sallallahu alejhi ve selleme, rekao: “O skupino mladića ko od vas ima materijalnih mogućnosti neka se oženi to će mu sačuvati pogled i stidno mjesto a ko ne može neka posti on će mu biti zaštita.”

Hadis bilježe **Buharija** i **Muslim**.

Mnogobrojni su hadisi u ovom kontekstu. Od dova dobrih Allahovih robova koje se prenose u Kur’anu je i sljedeća: “***Gospodaru naš, podari nam u ženama našim i djeci našoj radost i učini da se čestiti na nas ugledaju!***”

(El-Furkan, 74)

Zato je Poslanik, sallallahu alejhi ve selleme, u poznatom hadisu zabranio onom čovjeku ustezanje od braka kako bi klanjao noću a postio danju. Pa mu je između ostalog rekao: “Tako mi Allaha zaista sam ja bogobojazniji od vas pa ipak postim ali i mrsim, klanjam ali i spavam, i ženim žene pa ko se okrene od moga Sunneta taj nije od mene.”

Hadis bilježe **Buharija** i **Muslim**.

Brakom čovjek zadovoljava strasti na plodonosan, halal, zdrav i čist način. Zbog ovih vrijednosti braka svi se muslimani slažu oko njegova propisivanja.

Osnova ovog propisa bi bila da je on obavezan za onoga ko se boji da bi mogao pasti u nemoral, pogotovo u vremenu kada su ljudi slabi u Vjeri a kada je mnogo stvari koje pozivaju u to. Allahovim robovima je naređeno da budu kreposni i da se čuvaju harama a način da to realizuju je upravo brak.

Zbog toga su učenjaci proglasili poželjnim da čovjek svojim brakom zanijeti praktikovanje Sunneta i očuvanje svoje Vjere i časti.

Zbog toga je Allah, Dželleša'nuhu, zabranio 'el-adl' u suri El-Bekara, a to je sprječavanje žene da se vrati mužu nakon što se prvi put rastave. O tome Uzvišeni kaže: "***.. ne smetajte im da se ponovo udaju za svoje muževe, kada se slože da lijepo žive.***" (El-Bekara, 232)

U drugom ajetu Allah, Dželleša'nuhu, je uveličao važnost braka pa je bračni ugovor nazvao 'čvrstim ugovorom'. O tome On kaže: "***.. i kada su one od vas čvrstu obavezu uzele.***" (En-Nisa, 21)

Pogledaj kako je ovaj naziv za bračni akt rijedak i poseban, koji ukazuje na povezanost srca, svetost i važnost institucije braka. Pa hoće li napokon muslimani ostaviti crkvenski naziv 'sveti ugovor' koji je u upotrebi u velikom broju muslimanskih zemalja i tako slijede običaje onih koji nevjeruju!?

Brak je šerijatska veza između čovjeka i žene koja je regulisana bračnim ugovorom a koja ima svoje šartove i ruknove. Zbog njihove važnosti mnogi muhadisi i fekihi su ih prije naveli nego džihad. Jer džihad ne može biti osim uz učešće ljudi a ljudi ne može biti osim sa brakom. Brak predstavlja najvažniju stvar u održanju života. Objedinjuje mnogobrojne koristi i mudrosti, i njime se ostvaruju plemeniti ciljevi od kojih su sljedeći:

1. Očuvanje potomstva i produžetak ljudske vrste iz generacije u generaciju što omogučava formiranje društva, sprovođenje Šerijata i uzdizanje Vjere, učestvovanje u procesima svemira i popravljanje stanja na zemlji. Uzvišeni kaže: "***O ljudi, bojte se Gospodar svoga, koji vas od jednog čovjeka stvara, a o njega je i drugu njegovu stvorio, i od njih dvoje mnoge muškarce i žene rasijao. I Allah se bojte***

– s imenom čijim jedni druge molite – i rodbinske veze ne kidajte, jer Allah, zaista, stalno nad vam bdi.” (Nisa, 1). U drugom ajetu Allah, Džellešaʼnuhu, kaže: “***On od vode stvara ljude i čini da su rod po krvi i po tazbini. Gospodar tvoj je kadar sve.”*** (El-Furkan, 54)

Allah, Džellešaʼnuhu, je stvorio čovjeka od neznatne tekućine a zatim je od njega načinio mnogobrojno potomstvo i podjelio ih na različite i slične rase i loze. Zato neka je slavljen Onaj koji sve može i sve vidi. Zbog toga je Poslanik, sallallahu alejhi ve selleme, podsticao na višeženstvo.

Prenosi se od Enesa, radijallahu anhu, da je Poslanik, sallallahu alejhi ve selleme, rekao: “Ženite ljupke žene koje vole da rađaju, ja ću se na Sudnjem danu među poslanicima ponositi vašim brojem.” Hadis bilježi **Ahmed** u svom Musnedu.

Ovo potvrđuje prethodno navedeni temelj naše knjige “boravak u kućama” jer samo povećanje potomstva nije osnovni cilj već je pored njegovog broja bitan i odgoj kako bi to potomstvo bilo dobro, i druge pozivalo u dobro, i kako bi bilo radost za oči svojih roditelja. I kako bi poslije njihove smrti njihova djeca ih spominjala po dobru. A ovakvu djecu ne odgaja ona koja non stop napušta svoju kuću koja je zanemarila svoju životnu zadaću u kući. Otac ima obavezu da privređuje i troši na porodicu te zbog toga ne može posvetiti pažnje djeci kao majka. A izlazak žene iz kuće bez potrebe je glavni razlog razvoda.

2. Očuvanje časti i stidnog mjesta, seksualno zadovoljenje, postizanje čednosti a čuvanje od nemorala i grijeha. Ovaj cilj za sobom povlači zabranu bluda i puteva koji vode do njega počevši od ***teberrudža*** (razgolišavanje), ***ihtilata*** (miješanje muškaraca i žena), i pogleda.

A s druge strane povlači za sobom ljubomoru bliže rodbine (meharim) i osjećaj odgovornosti od napastvovanja žena kojima su mahremi a istovremeno postavlja ogradu kako ne bi žene postale predmetom nečije žudnje. Najvažnija stvar u tome je svakako pokrivanje žena tj., hidžab. Zato pogledaj i razmisli kako su ova dva cilj uzrokovali radnju koja pribavlja temelje čednosti.

3. Brakom se ostvaruju i drugi ciljevi kao što je smiraj supruga od tuge i životnih tegoba, u njemu žena nalazi spas od teškog rada i privređivanja.

Zato pogledaj kako se upotpunjava veza između ženine slabosti i čovjekove snage te se tako dva spola međusobno upotpunjavaju. Brak biva uzrokom bogatstva i nestajanja siromaštva i neimaštine. Otuda Allah kaže:

"Udavajte neudate i ženite neoženjene, i čestite robove i robinje svoje; ako su siromašni, Allah će im iz obilja Svoga dati. Allah je neizmjerno dobar i sve zna." (Nur, 32).

Brak oba supružnika štiti od pokvarenog života i smutnje, a omogućuje mu častan i čednostan život te međusobno naslađivanje na šerijatski propisan način. Brakom svako od njih dvoje upotpunjava svoje sposobnosti naročito muškarac upotpunjuje svoju muškost kako bi se nosio sa sa životnim obavezama i odgovornošću. Brakom se ostvaruje čvrsta veza među supružnicima koja se temelji na ljubavi, samilosti, suosjećanjima i međusobnom potpomaganju. Otuda Allah, Dželleša'nuhu, kaže:

".. i jedan od dokaza njegovih je to što za vas, od vrste vaše, stvara žene da se uz njih smirite, i što između vas uspostavlja ljubav i samilost; to su, zaista, pouke za ljude koji razmišljaju." (Er-Rum, 21)

Brakom se produžava život i ljudi se povezuju sa drugim porodicama a što opet ima za posljedicu međusobno pomaganje, uspostavu čvrstih veza i međusobnu razmjenu koristi. I mnoge su druge koristi koje se ostvaruju kroz brak a koje se povećavaju sa povećanjem bračnih veza ili koje se smanjuju ili potpuno gube sa gubljenjem ili smanjivanjem broja brakova.

Ako zastanemo nad ovim ciljevima braka uvidjet ćemo koliku štetu povlači odustajanje od bračnog života kao što je nepostojanje potomstva, gašenje žarulja života, uništenje kuća, nestanak čednosti i krijeposti, i ružan završetak na ovom svijetu. Od najvećih posljedica koje prouzrokuju napuštanje bračnog života je slabost vjerskog odgoja duša. Njihovom imanskom jačanju doprinosi čednost i bračna zaštita. Zato neka svaki čovjek uloži trud kako bi se oženio i tako intimno zaštitio.

A Allah kaže: "***A ko se Allaha bude bojao On će mu izlaz iz svake situacije naći.***" (Talak, 2).

Jedan od najvećih razloga izbjegavanja bračnog života je širenje sredine u kojoj vlada ***sufur*** (otkrivanje lica), ***teberrudž*** (razgolišavanje), i ***ihtilat*** (miješanje muškaraca i žena) jer se onaj ko je čedan boji da ne uzme za ženu onu koja se pretvara da je čedna i poštena. Za razliku od pokvarenjaka koji uvijek može naći zabranjene načine kako da ispolji svoje strasti u kućama nemorala, Allahu se utječemo od ružnog završetka.

Zato je obaveza pokrenuti kampanju protiv onih koji izbjegavaju brak i kampanju protiv ***sufura*** (otkrivanje lica) , ***teberrudža*** (razgolišavanje) i ***ihtilata*** (miješanje muškaraca i žena). Iz navedenog u ovom poglavlju se može uočiti značaj bračnog života za osnove čednosti.

Deveti temelj: Obaveza čuvanja djece još u djetinjstvu od zablude

Od najvećih blagodati braka su svakako djeca. Djeca su emanet kod njihovih skrbitelja bilo da su to roditelji ili neko drugi. Šerijatska je obaveza ispoštovati ovaj emanet kroz islamski odgoj i obrazovanje u pogledu vjerskih načela i drugih korisnih dunjalučkih nauka. Prvi vadžib u pogledu djece je usađivanje imana u Allaha, Dželleša'nuhu, Njegove Poslanike, meleke, Knjige, Sudnji dan i određenje bilo dobro ili zlo te formiranje čistog tevhida u njihovim dušama sve dok on ne ispuni njihova srca. Zatim podučavati ih i navikavati ih osnovnim temeljima Islama (islamskim šartima). Zatim stroga oporuka za očuvanje namaza, unapređenje njihova morala i ahlaka te čuvanje od lošeg društva.

Ovi odgojni postulati su opštepoznati u Vjeri i zbog njihova značaja ulema je napisala odvojena djela i poglavlja koja obuhvataju propise o djeci počevši od njihova rođenja. Ovako osmišljen odgoj su praktikovali Allahovi poslanici i odabranici. Zato pogledaj u sljedeću poruku jedinstvene sadržine mudrog Lukmana njegovom sinu. O tome Allah, Dželleša'nuhu, kaže:

-"Kada Lukman reče sinu svome, savjetujući ga: "O sinko moj, ne smatraj druge Allahu ravnim, mnogoboštvo je, zaista, velika nepravda."

-"Mi smo naredili čovjeku da bude poslušan roditeljima svojim. Majka ga nosi, a njeno zdravlje trpi, i odbija ga u toku dvije godine. Budi zahvalan Meni i roditeljima svojim, Meni će se svi vratiti."

-"A ako te budu nagovarali da drugog Meni ravnim smatraš, onoga o kome ništa ne znaš, ti ih ne slušaj i prema njima se, na ovom svijetu, velikodušno ponašaj, a slijedi put onoga koji se iskreno Meni obraća; Meni ćete se poslije

vratiti i Ja ću vas o onome što ste radili obavijestiti."

-"***O sinko moj, dobro ili zlo, teško koliko zrno gorušice, bilo u stijeni ili na nebesima ili u zemlji, Allah će na vidjelo iznijeti, jer Allah zna najskrivenije stvari, On je sveznajući."***

-"***O sinko moj, obavljaj molitvu i traži da se čine dobra djela, a odvraćaj od rđavih i strpljivo podnosi ono što te zadesi – dužnost je tako postupiti."***

-"***I, iz oholosti, ne okreći od ljudi lice svoje i ne idi zemljom nedmeno, jer Allah ne voli ni gordog ni hvalisavog."***

-"***U hodu budi odmjeren, a u govoru ne budi grlat; ta najneprijatniji glas je revanje magarca!"*** (Lukman, 13-19)

Ova poruka sina ocu sadrži temeljne principe i osnove odgoja koji su neophodni za formiranje ličnosti dijeteta. A ona je vrlo jasna za svakog ko o njoj dobro razmisli.

I rekao je Allah, Džellešaʹnuhu: ***"O vi koji vjerujete, sebe i porodice svoje čuvajte od vatre čije će gorivo ljudi i kamenje biti, i o kojoj će se meleki strogi i snažni brinuti, koji se onome što im Allah zapovjedi neće opirati, i koji će ono što im se naredi izvršiti."*** (Et-Tahrim, 6)

Kurʹanski izraz u ajetu 'čuvajte sebe', obuhvata dijete jer je dijete dio oca a izraz 'i porodice svoje', također obuhvata dijete jer ono spada u porodicu.

U komentaru ovog ajeta se prenosi da je Alija ibn Ebi Talib, radijallahu anhu, rekao: "Podučite ih i odgojite ih." Predaju bilježi **Ibn Ebi Dunja** u knjizi 'El-'Ijal', 1/495.

Dobro potomstvo je ono za šta su vjernici molili Allaha, Džellešaʹnuhu, a što spominje Kurʹan:

-“.. i oni koji govore: “Gospodaru naš, podari nam u ženama našim i djeci našoj radost i učini da se čestiti na nas ugledaju!” (El-Furkan, 74)

Hasan El Basri kaže: “Zar ima veće radosti za oči kada čovjek vidi svoju ženu i svoje dijete kako se pokoravaju Allahu, Dželleša'nuhu?” Prenosi **Ibn Ebi Dunja** u ‘El ‘Ijalu’.

Prenosi se od Ibn Omera, radijallahu anhu, da je rekao: “Čuo sam Allahova Poslanika, sallallahu alejhi ve selleme, kako kaže: ‘Svi ste vi pastiri i svi će te biti odgovorni za svoje stado. Čovjek je pastir za porodicu unutar svoje kuće i odgovoran je za njih.’”

Jasno se vidi na osnovu ovih Kur'ansko hadiskih tekstova da je obaveza odgajati djecu u duhu Islama i islamske pedagogije. Ovaj islamski odgoj predstavlja emanet koji je okačen o vratove njihovih skrbitelja od očeva, onih kojima je oporučeno da se brinu o njima ili nekom drugom. Treba znati da trud uložen na putu islamskog odgoja predstavlja dobro djelo kojim se roditelji približavaju Allahu, Dželleša'nuhu, te da im se neprestano pišu sevabi kao što je to slučaj sa trajnom sadakom.

Prenosi se u vjerodostojnom hadisu da je Poslanik, sallallahu alejhi ve selleme, rekao: “Kada umre čovjek prestaju njegova djela osim u tri slučaja: ako je ostavio korisnu nauku kojom se ljudi koriste, ako je ostavio dobro odgojeno dijete koje dovi za njega, i ako je ostavio trajnu sadaku.”

Svako onaj ko se nemarno ponese prema ovom emanetu treba znati da je griješan pred Allahom, Dželleša'nuhu, i da će doći sa tim grijehom pred Allaha, Dželleša'nuhu, i pred sve ljude.

Prenosi se od Humejda Dabija da je rekao: "Čuli smo za ljude koje su njihova djeca odvela u propast." Predaju bilježi **Ibn Ebi Dunja** u 'El 'Ijalu', 2/622.

Otuda Allah, Dželleša'nuhu, u Kur'anu kaže: "***O vjernici, i među ženama vašim i djecom vašom, doista, imate neprijatelja, pa ih se pričuvajte!*** " (Et-Tegabun, 14)

Njihovo neprijateljstvo prema roditeljima je ustvari nemarnost u pogledu njihova odgoja što za sobom povlači grijeh.

Katade Sedusi kaže: "U naše se vrijeme govorilo ako mladić dostigne punoljetnost i ako ga otac ne oženi pa on počini nemoral griješan je njegov otac." Predanje bilježi **Ibn Ebi Dunja** u 'El 'Ijalu', 1/172.

Mukatil Ateki je rekao: "Bio sam sa ocem i bratom kod Ebi Ishaka Harbija, pa je Harbi rekao mom ocu: 'Jesu li ovo tvoja djeca?' 'Da.'- odgovori. 'Čuvaj se da te ne vide u onom što je Allah zabranio pa da se srozaš u njihovim očima." Isto se spominje u 'Sife i safve' od **Ibn Dževzija**.

Nemarnost u pogledu odgoja za sobom povlači ukidanje skrbništva. Jer pravilo glasi da skrbništvo ne može imati kafir i griješnik (fasik) zbog opasnosti takvih osoba za djecu tj., po njihov Islam i ahlak. Ovdje govorimo o dijagnozi štetnih početaka i zabluda s kojima se susreću djeca u dobi kada počinju raspoznavati stvari i razlikovati dobro od lošeg. To razlikovanje se razlikuje shodno dječijim sposobnostima. To je period u razvoju djece u kojem mnogi neodgovorno pristupaju odgoju djece. Tako da se te nepravilnosti i greške utkaju u srce i krv djece a roditelji poslije punoljetstva istih dođu u situaciju da ne znaju ili ne mogu

više dijete vratiti na pravi put tako da za njih važe riječi Uzvišenog: *„.. da čovjek ne bi uzviknuo: "Teško meni, koliko sam samo dužnosti prema Allahu propustio, čak sam se i izrugivao!"* (Ez-Zumer, 56)

Otuda nam je obaveza govoriti i objasniti ovo poglavlje sa stanovišta ljudske naravi, ispravne akide i zdrave pameti i to u svijetlu Kur'ana i Sunneta. Ovo ima za cilj skrenuti pažnju roditelja da ispravno odgajaju svoju djecu i da ih u startu tj., ranom djetinjstvu čuvaju od štetnih početaka koji se mogu negativno odraziti na njihovu Vjeru i dunjaluk. Od tih početaka koji mogu škoditi čednosti je svakako i pitanje hidžaba.

1. Odgoj u okrilju griješnika (fasika). Prenosi se od Ebu Hurejre da je Poslanik, sallallahu alejhi ve selleme, rekao: "Svako se dijete rađa u prirodnoj vjeri pa ga onda njegovi roditelji učine židovom ili kršćanom ili vatropoklonikom."
Hadis bilježi **Buharija** u svome Sahihu.

Ovaj veličanstveni hadis ukazuje na dugotrajne posljedice roditelja na svoju djecu i njihovo skretanje sa urođene prirode u nevjerstvo i grijeh. Ovo je početak svih početaka. Od loših početaka je svakako i loša majka koja npr., nije pokrivena i koja neprestano neopravdano napušta kuću. Također ako je razgolišena i otkrivenog lica, i ako se miješa sa stranim muškarcima ona praktično ličnim primjerom svoju kćer skreće sa pravog na krivi put i tako joj uskraćuje ispravan odgoj sa svim onim što ta riječ podrazumijeva kao što je pokrivanje, čednost, stid, itd..

Ovo još nazivaju urođenim odgojem. Također od kućepaziteljice koja bdije nad djecom uveliko zavisi hoće li njihov odgoj ići u pozitivnom ili negativnom pravcu. Zbog

toga su islamski učenjaci rekli da nevjernik i griješnik nema pravo na odgoj djece (muslimana) zbog potencijalne opasnosti za njihovu Vjeru i ahlak.

2. Nerazdvajanje djece u postelji. Prenosi se od Abdullaha ibn Amra da je Poslanik, sallallahu alejhi ve selleme, rekao: "Naređujte svojoj djeci da klanjaju sa sedam godina a zbog njega (namaza) ih u desetoj godini (ako zatreba) i udarite, i rastavite ih u posteljama." Bilježe **Ahmed** i **Ebu Davud**.

Ovaj hadis jasno zabranjuje početak svakog miješanja muškaraca i žena (*ihtilata*) još unutar kuće kada djeca napune deset godina. Zato je obaveza nad skrbnicima djece da razdvoje djecu u posteljama kako je to spomenuto u hadisu. Na taj način se usađuju korijeni čednosti i stida u mlade duše a sprječava se mogućnost probuđivanja strasti koju bi mogao proizvesti ovaj ***ihtilat*** (miješanje muškaraca i žena) jer ko kruži oko zabranjenih stvari postoji opasnost da padnje u njih kako to u jednom hadisu kaže Poslanik, sallallahu alejhi ve selleme. Ibrahim Harbi je rekao: "Prva iskvarenost djece dolazi jednima od drugih."

3. Miješanje u obdaništima. Ovo je prvi ***ihtilat*** izvan kuće. Ako je ***ihtilat*** djece u posteljama unutar kuće, koji je pod nadzorom roditelja, ono što je zabranio Šerijat, šta onda reći za ***ihtilat*** van kuće koji nije pod nadzorom roditelja. Zato neka se roditelji boje Allaha u pogledu djece koja su izložena ***ihtilatu*** u ovakvim obdaništima.

4. Poklanjanje cvijeća djevojčicama. Ovo predstavlja početak ***sufura*** i ***teberrudža*** (razgolišavanje), uništenje stida i ljubomore. Ovako nešto se usadi u u dušu djevojčica i pobuđuje strasti kao što vatra obuzme suhu travu. Zato se o Allahovi robovi bojte Allaha u pogledu vaše djece.

5. Začeci ***teberrudža*** kroz odjeću. Odjevanje djece odjećom koja je u osnovi zabranjena punoljetnima kao što je tijesna, providna, odjeća koja ne pokriva cijelo tijelo, ili odjeća na kojoj se nalaze slike, krst, odjeća muškaraca, nevjernica, i tome slično, kao što je odjeća koju oblače nage žene i prostitutke koje prodaju svoje tijelo.

Molim Allah, Dželleša'nuhu, da nas pokrije i da nam podari lijep završetak.

Deseti temelj: Obaveza ljubomornosti u pogledu časti bliže rodbine i vjernica uopšteno

Ljubomora je metaforički rečeno ograda koja čuva hidžab a štiti od ***sufura*** (otkrivanje lica), ***teberrudža*** (razgolišavanje) i ***ihtilata*** (miješanje muškaraca i žena).

Ljubomora je osjećaj koji je Allah, Dželleša'nuhu, usadio u duše svojih robova u pogledu časti i čednosti bliže rodbine od svakog povarenjaka i prevaranta. Ljubomora je u Islamu pohvalno svojstvo i 'propisan džihad', jer je Poslanik, sallallahu alejhi ve selleme, rekao: "Onaj ko pogine braneći čast svoje porodice on je šehid." Hadis bilježi **Tirmizi**.

U drugom rivajetu se kaže: "Ko pogine zbog svoje časti taj je šehid."

I rekao je Poslanik, sallallahu alejhi ve selleme: "Zaista je Allah ljubomoran i mu'min je ljubomoran. Zaista se Allahova ljubomora ogleda u tome da vjernik uradi ono što mu je Allah zabranio." Hadis bilježe **Buharija** i **Muslim**.

Hidžab je jedna od velikih stvari koja je propisana kako bi povećao ljubomoru u pogledu časti bliže rodbine

kako se ne bi natrunila i obeščastila. Hidžab također povlači za sobom nasljeđivanje ove vrline s koljena na koljeno u porodicama i njihovom potomstvu. Otuda same žene trebaju biti ljubomorne u pogledu svoje časti, skrbnici trebaju biti ljubomorni na njih, a vjernici trebaju uopšteno biti ljubomorni u pogledu časti vjernika kako se ne bi oskrnavila ili uprljala njihova svetost, čast i čednost, pa makar koliko iznosi i jedan pogled stranog muškarca.

Suprotno ljubomori je '*neljubomora*' (***ed-dejase***). '*Neljubomoran*' je onaj ko podržaje raskalašenost i nemoral u svojoj porodici i nije zbog toga ljubomoran spram njih.

Zbog toga je časni i čisti Šerijat uklonio sve uzroke koji bi doveli do uništenja hidžaba i do neljubomore. Zato poslušaj šta je rekao šejh **Ahmed Šakir** u komentaru hadisa koji je zabilježen u Musnedu imama **Ahmeda**, a koji prenosi Ebu Hurejre, radijallahu anhu, da je Poslanik, sallallahu alejhi ve selleme, rekao: "**Nema nijedne žene koja namirisana krene u džamiju da će joj Allah, Dželleša'nuhu, primiti namaz, dok se ne okupa kao što se okupa od džunupluka.**"

Naime u recenziji Musneda, 15/108-109, šejh **Ahmed Šakir** kaže: "Pogledaj o muslimanu i muslimanko na ovu strogoću kojom je Poslanik, sallallahu alejhi ve selleme, zabranio ženi da iz svoje kuće izlazi namirisana kako bi otišla u džamiju radi ibadeta. Njoj se neće primiti namaz dok ne sapere svoj miris onako kao što se čovjek okupa od džunupluka sve dok nestane trag mirisa.

A pogledajte šta rade žene našeg vremena koje se deklarišu kao muslimanke, one koje su skinule hidžab, razgolišile se i ponašaju se kao grješnice. Iste u tome pomažu skupine pokvarenih ljudi suprostavljajući se tako Allahu Dželleša'nuhu, i Njegovom Poslaniku, sallallahu alejhi ve selleme,

a svi zajedno misle da u ***sufuru*** (otkrivanje lica) žene nema ništa loše i da nema ništa loše u tome što su gole i nečasne.

Misle da nema ništa loše u tome što se miješaju sa ljudima po pijacama, mjestima zabave i nemorala. Misle kako Islam nije zabranio ***sufur*** (otkrivanje lica) u vremenu nauke i još joj dozvoljavaju da preuzme i zauzme funkcije u politici. I ne samo to, već pogledajte ove bezobraznice po pijacama i putevima otkrivenih avreta koje su im Allah, Dželleša'nuhu, i Njegov Poslanik, sallallahu alejhi ve selleme, naredili da ih pokriju. Tako ćeš vidjeti žene otkrivenih glava, ukrašene bez hidžaba. Mnoge od njih su otkrivenih grudi, prsa, leđa, pazuha i podpazuha. Oblače tijesnu i providnu odjeću, odjeću koja ništa ne pokriva već naprotiv to je odjeća ispod koje se sve oslikava i pokazuje ženu u najljepšem liku. I što je još žalosnije ove slike viđamo i u mjesecu ramazanu. Ne stide se niti one niti onaj pod čijim su nadzorom od skrbnika. Zaista su to ljudi *dejusi - neljubomorni*. I nakon svega možemo li reći da su ovi ljudi i ovakve žene muslimani!?"

Završen citat šejha **Ahmeda Šakira**.

Kažem: ako želiš da spoznaš vrijednost hidžaba i pokrivanja lica žena od stranih muškaraca, pogledaj kakvo je stanje pokrivenih žena. Zaista se one odlikuju stidom i izbjegavaju bilo kakvo miješanje i gurkanje sa ljudima po trgovima i pijacama, te kako su se potpuno zaštitile od pokvarenosti i pogleda pokvarenjaka i griješnika. Zatim pogledaj u stanje njihovih skrbnika - velija kako ljubomorno vode računa o čednosti svojih rodica te kako časno i ponosno brinu o časti.

Zatim uporedi ovo stanje sa stanjem one koja je ukrašena i otkrivenog lica. Ponekad možeš vidjeti kako neka otkrivena pokvarena žena razgovara sa nekim pokvarenim strancem tako da pomisliš da su bračni par. I što je

još gore, da je vidi njen čovjek koji je *dejus - neljubomoran*, uopšte ne bi reagovao jer je u njemu umrla ljubomora, Allahu se utječemo od umorstva ljubomore i ružnog završetka.

Pa gdje su ovakvi u odnosu na beduina koji je rastavio ženu zbog toga što je neko pogledao u nju, a sve iz ljubomore koja se traži u pogledu bliže ženske rodbine. Kad je upitan o razlogu zbog kojeg je to učinio, on je odgovorio kroz stihove i tom prilikom ispjevao poznatu kasidu:

Ostavit ću njenu ljubav bez srdžbe
jer je u njoj mnogo saučesnika.
Kada muha dotakne hranu ustuknem rukama,
i suzdržim dušu koja je to jelo željela.
Lavovi napuste pojilo
kada vide pse koji su ga nalokali.

Gdje su današnje supruge naspram beduinke kojoj je spao himar sa lica, pa ga je dohvatila jednom rukom, a drugom bijaše prekrila lice, pa je na osnovu toga rečeno:

Nesif joj spade a nije namjeravala,
zatim ga dohvatila, a rukom drugom prekri lice.

Još uzvišeniji primjer od ovoga je priča koju spominje Uzvišeni u dvjema kćerkama starca sa Medjena. O tome Allah, Džellešа'nuhu, kaže: "***I jedna od njih dvije dođe mu, poslije, idući stidljivo.***" (Kasas, 25)

Prenosi se vjerodostojnim senedom da je Omer ibn Hatab, radijallahu anhu, rekao: "**Došla je stidljivo, a odjećom je pokrila lice, nije bila bestidna od onih koje tek tako napuštaju kuću.**"

Izraz ‘es-selfe’’, u ovoj predaji je pojašnjen u tefsiru **Ibn Kesira**, 3/384.

Ajet također ukazuje na začuđujuće veliki edeb, stid i čednost kćerke medjenskog starca, kao i veliku predostrožnost i zaštitu kad je rekla: “Moj te otac zove kako bi te nagradio zbog toga što si nam napojio (stoku).”

Naime ona je poziv pripisala ocu kako bi na taj način izbjegla svaku sumnju i sumnjičenje.

Drugo poglavlje

Razotkrivanje onih koji pozivaju u nemoral

Rekao je Ebu Muhammed Abdulhakk Išbilij:

Nemoj da te u pogledu Vjere zavede grupica onih
koji na putu Istine nemaju pomagača.
Slijepih srca i bez ikakva pravca
zato što su se poveli, i u Allaha uznevjerovali.

Tema o kojoj govorimo je čednost i krijepost žene vjernice. Spomenuli smo osnove i postulate ove tematike na osnovu kojih se čuva čednost i krijepost od svih onih koji je žele uprljati.

Međutim neki ljudi bolesnih srca su uporni u napadima na čednost vjernica. Upravo ovo poglavlje tretira tu problematiku. Naime oni se javno oglašavaju u tom pogledu pa Allaha molimo da zaštiti naš vid i sluh od reklama koje pozivaju u grijeh, koje ruše dobro i odvraćaju od njega.

Zato je obaveza dobrim ljudima iz naših redova da oštro dignu svoj glas i da upozorimo sve na ovu opasnost pa neka oni koji čuju i saznaju obavijeste one koji o tome nisu obaviješteni, a sve opet s ciljem navraćanja na dobro a odvraćanja od zla. Jer je institucija navraćanja na dobro a odvraćanja od zla, način da se sačuva Vjera i da se posavjetuju vjernici i upozore na one koji se s njima poigravaju.

Na ovaj način se čuva islamska čednost i krijepost, a iskorjenjuje nemoral i pokvarenost, i razotkrivaju se maloumnici (es-sufeha') iz naših redova.

Opšte je poznato da se griješenje širi kada se prešućuju veliki i mali grijesi ili kada se mali grijesi tumače u nekom prenesenom značenju. Povod više da se o ovome govori i piše, je i taj, što vidimo navalu nepoznatih prozapadno orjentiranih smutljivaca kako svojim perima žele da se poigravaju sa Allahovom Vjerom i Njegovim Šerijatom.

Vješto se skrivaju iza sredstava informisanja i novinarstva. Svoje grudi su širom otvorili prema grijesima a jezičine pustili da govore ono što je zlo i loše. Svi pišu po istoj osnovi koja se svodi na jedno, i to kako je ludo i ekstremno boriti se protiv prirode i onoga što je urođeno, tj., tiho se bore protiv Šerijata.

Polahko pružaju svoje prljave ruke i pokušavaju pokvariti žene vjernice i uništiti njihovu čednost, služeći se sloganom, 'sloboda žene! I jednakost između čovjeka i žene u svim propisima i zakonima', kako bi na taj način izveli dobro planirani zločin a to je proširenje ***teberrudža*** (razgolišavanje) i ***ihtilata*** (miješanje muškaraca i žena) i skidanje hidžaba.

Međutim njihovi pozivi su bezuspješni za skupinu žena koje su se predale Allahu, Džellešа'nuhu, i koje su kao vođu i upućivača izabrale Muhammeda, sallallahu alejhi ve sellem.

Allaha molimo da nas i takve vjernice učvrsti na Pravom putu i Njemu se utječemo od svake zablude i utječemo mu se od ružnog završetka.

Ovi strijelci su varalice svoga Ummeta, svojih porodica i ne samo njih veće varaju i sami sebe. Zlo i nered u koji su se upustili se jako povećao i poprimio je različite oblike počevši od riječi koje izlaze iz njihovih usta pa do onoga što pišu svojim perima. Na razne načine pripremaju teren koji vodi u nemoral a napadaju i omaložavaju čednost i one koji su kreposni i časni.

I zaista ovi prozapadnjaci pišu o učešću žene u svim porama života, i to proturaju u svim praktičnim časopisima, osim o jednoj pori a to je majčinstvo, prirodna sklonost i očuvanje časti i čednosti žene.

Sve ove laži i lažna oplakivanja nad ženom te tobožnja borba za njena prava i slobodu kao i poziv da se izjednači sa pravima muškaraca i da se sa njima ravnomjerno miješa, imaju dalekosežne griješne ciljeve a to je skidanje hidžaba i himara sa lica vjernica.

Ako žene otkriju lica onda možemo zamisliti šta bi to značilo za vjerničku ljubomoru. Zamisli kako bi se umanjilo svijetlo čednosti a povečala tama pokvarenosti, i kako bi sve to utjecalo na slabljenje Vjere.

Zatim koliko bi se proširio ***teberrudž*** (razgolišavanje) i ***sufur*** (otkrivanje lica) i kako bi se proširilo djelovanje onih

koji sve dozvoljavaju (ibahijun). [4] Koliko bi se samo proširio blud a mnoge bi se žene prepustile onome ko im se dopadne i koga požele. [5]

Imam Ibn Džerir navodi u svome tefsiru, kod riječi Uzvišenog: "***Allah želi da vam oprosti, a oni koji se za strastima svojim povode žele da daleko s pravog puta skrenete.***" (En-Nisa, 27),

da je **Mudžahid** rekao: "Riječi Uzvišenog: "***.. a oni koji se za strastima svojim povode žele...***", se odnose na bludnike, i riječi: "***.. da daleko sa pravog puta skrenete.***" tj., žele da muslimani čine zinaluk kao što ga i oni čine. Sličnu sadržinu i poruku ima sljedeći ajet: "***.. oni bi jedva dočekali da ti popustiš, pa bi i oni popustili .***"(El-Kalem, 9)."

Završen citat.

Ovaj problem nije više samo problem žene muslimanke već je to problem iskvarenja cijelog islamskog svijeta. Plan o tome nije nastao danas ili preko noći. To je plan onih koji još od prije prave spletke Islamu i muslimanima u različitim dijelovima islamskog svijeta. Stvar je kulminirala tako da je na kraju rezultirala proširenjem bluda i otvaranjem kuća nemorala. Također su se proširila pozorišta sa prostačkom umjetnošću uz kombinaciju muzike i plesa.

U mnogim islamskim zemljama izglasani su zakoni koji negiraju Šerijatski propisane kazne (hudud) i ta'zir.

Kao posljedicu takvog stanja imamo uništenje časti, ahlaka i islamskog edeba. O ovoj griješnoj *ibahijskoj* situaciji ne raspravlja niko osim onaj kome je Allah, Džellešа'nuhu, iz srca istrgo osjećaj i pamet. Zar žele najamnici zapada da stvar dostigne do te mjere kao što je dostigla u drugim zemljama u pogledu nemorala, gorke i griješne realnosti.

Želimo upozoriti muslimane na neprijateljstvo spram čednosti kao i pomaganje griješnika koji zagovaraju iskvarenost, a koji su prozapadno orjentirani i koji su sluge zapada kao i na one koji su se poveli za njima u borbi protiv čednosti vjernica. Sve to objedinjuju riječi Allaha u Nisa, 27:

"*Allah želi da vam oprosti, a oni koji se za strastima svojim povode žele da daleko s pravog puta skrenete.*"

Komentarišući ovaj ajet imam **Ibn Džerir** kaže: "Oni koji slijede strasti i prohtjeve svojih duša od pokvarenjaka i onih koji zagovaraju blud, i koji se žene sestrama po ocu i rade drugo što je Allah, Džellešа'nuhu, zabranio žele da skrenete sa Istine i sa onoga što vam je Allah dozvolio pa da Mu iz pokornosti pređete u nepokornost pa da postanete kao i oni u slijeđenje strasti u pogledu onoga što je zabranio i da Mu prestanete biti pokorni. Zato je i rekao za njih kako žele da daleko skrenete sa Pravog puta. Međutim preče je mišljenje kako se ajet odnosi na slijeđenje svih prohtjeva i strasti uopšteno jer ih je Allah, Džellešа'nuhu, opisao uopšteno pa kaže: "*A oni koji se za strastima svojim povode...*" On ih je ovde opisao da slijede sve pokuđene strasti bez izdvajanja neke od njih. Otuda je preče da se ajet protumači po svom vanjskom značenju bez traganja za unutrašnjim značenjem za koji ne postoji pokazatelj u osnovi ili kijasu. Otuda u skupinu onih koji slijede strasti ulaze i: židovi, kršćani, bludnici, kao i svako onaj ko slijedi laži i neistine. Jer svako onaj ko slijedi ono što je Allah, Džellešа'nuhu, zabrani slijedi svoje strasti."

Zločinci, zagovornici pomenutih zabludjelih ideja o napuštanju hidžaba, pozivaju na direktno ili indirektno napuštanje hidžaba u svim porama života. Sada ćemo nabrojati polja njihova djelovanja.

1. Poziv na skidanje hidžaba sa lica žene (himara) i ostavljanje džilbaba (abaije). [6]

Drugim riječima ovo je poziv na potpuno napuštanje hidžaba u pogledu cijelog tijela. A istovremeno predstavlja poziv za oblačenje izazovne odjeće različitih vrsta i oblika. Zatim oblačenje tijesne, kratke i providne odjeće kroz koju se nadziru dijelovi tijela.

Zatim tu je poziv na oponašanje muškaraca u odijevanju i oponašanje žena nevjernica u njihovoj odjeći.

2. Protivljenje nošenju hidžaba u kući pred stranim muškarcima (koji joj nisu mahram), te poziv na miješanje sa njima u svim porama života.

3. Poziv na uključenje žene u sve dijelove i djelatnosti savremenog života, što je indirektni poziv da žena izađe na puteve i ulicu, te na druga mjesta otkrivenog lica, razgolišena i ukrašena.

4. Poziv na učestvovanje žena zajedno sa muškarcima na sastancima, organizacijama, simpozijima, klubovima i zabavama.

Ovim se žena indirektno poziva da pred ljudima govori uljepšanim glasom i da se rukuje sa njima. To je ujedno poziv da napusti svoju kuću u odjeći koja se oblači na takvim mjestima i situacijama. U takvim situacijama žena se miriše, zanosi u hodu, oblači štikle i odjeću koja je čini kao djevojkom.

I tako u nedogled mnogobrojni su načini obmanjivanja i varanja muslimanke kao i putevi koji je vode u smutnju.

5. Poziv na otvaranje klubova za žene i organizovanje pjesničkih emisija a poziv je otvoren za sve. Poziv na otvaranje kafića i internet klubova za žene ali i onih zajedničkih. Poziv ženi da vozi auto.

6. Poziv ljudima na nemarnost u pogledu rodica. U to spada poziv ženi da putuje sama bez mahrema. U to spada i putovanje u zemlje istoka i zapada radi školovanja. Kao i putovanje u druge zemlji radi određenih simpozijuma i konferencija.

7. Poziv na osamljivanje sa ženama strankinjama (koje mu nisu mahrem). U to spada osamljivanje prosca sa prosidbenicom nakon sklopljenog ugovora sa njom.

8. Poziv na učešće na polju umjetnosti kao što je pjevanje i gluma, a vrhunac ovog poziva je učešće žene na izboru kraljice ljepote.

9. Pozivi na učešće u mas medijima i reklamama. Poziv na učešće u proizvodnji i odjevanju prozapadne odjeće. Otvaranje bazena za žene u centrima i udruženjima kao i mnogi drugi pozivi. Poziv ženama da se uključe u sport. Otuda su i zahtjevi za osnivanjem ženskih fudbalskih timova i klubova za obuku jahanja trkaćih konja.

10. Pri uređenju kose i šminkanju su također pozivi u grijeh kao što je čupanje obrva, šišanje i pravljenje muške frizure što predstavlja poistovjećivanje sa muškarcima ili ženama nevjernicama.

11. Slikanje i prikazivanje žene u novinama, i nastupanje žene na televiziji kao pjevačice, glumice, razgolišene i u zavodnoj odjeći.

12. Organizovanje posebnih programa sa mogućnošću direktnog učešća muškaraca i žena pri kojem žene govore zavodnim i uljepšanim glasom na televiziji i radiju.

13. Pozivi na sklapanje prijateljstava i uspostavljanje kontakata među suprotnim polovima putem štampe, televizije i radija kao i razmjena hedija uz pratnju muzičkih numera i slično.

14. Prodaja i rasturanje pokvarenih časopisa sa slikama zavodljivih žena. Širenje pornografskih slika.

Na polju obrazovanja.

1. Poziv na miješanje muških i ženskih škola u svim ili pojedinim razredima. Zagovaranje da žene predaju muškarcima i obrnuto.

2. Zagovaranje predmeta Tjelesnog odgoja u školama za djevojčice. Uz to ide poziv na otvaranje škola za "lijepe umjetnosti" za žene.

Na radnom mjestu i u službama.

1. Poziv na dodjeljivanje poslova i funkcija ženi u svim resorima i oblastima ravnopravno sa muškarcom bez izuzetka.

2. Uz prethodnu tačku slijedi poziv na poslove: u prodavnicama, hotelima, avionima, ministarstvima, trgovačkim i turističkim agencijama, firmama, organizacijama, itd.. Da se žena zaposli u šerijatskim sudnicama. Poziv na angažman u policiji i vojsci. Uz to ide i poziv na na učešće u politici, na izborima i parlamentu.

I tako u nedogled. Zaista je dug spisak onoga što potraživaju u pogledu žene. Allaha molimo da uništi njihove spletke i da muslimane zaštiti od njihova zla, nema boga osim Njega.

Ovo su samo neki primjeri u šta se sve žena poziva od strane onih čija su djela propala a ovakvi pozivi se proturaju kroz novine i časopise. U pojedinim časopisima se objavljuju članci onih koji su iskušani prozapadnim načinom života. Neki od njih su otišli tako daleko da se ismijavaju sa hidžabom i sa pokrivenim ženama a neke su šerijatske propise i Kur'ansko hadiske tekstove izokrenuli i tumače ih u kontekstu koji njima odgovara.

Vlasnici ovih djela su u velikoj opasnosti i na granici su između kufra, nifaka i velikog grijeha. Ezijeti i uznemiravanja ove prirode su se i prije dašavali ali je ulema dizala svoj glas i takvo nešto sasjecala u korjenu, a one koji bi širili takvu propagandu stizala je zaslužna kazna. Međutim u našem vremenu ovi zločinci su se jako proširili i ojačali a njihove spletke su vidljive.

Svi ovi pozivi upućeni ženi sadrže mnoštvo kontradiktornosti po svom obliku i tematskom pristupu.

Prvo, ako pogledaš u same pisce koji pišu o tome uvidjet ćeš da samo nose islamska imena. Ako pogledaš u sadržaj onoga što pišu vidjet ćeš da su to prozapadnjaci koji rade na uništavanju Islama čija su srca opijena strašću evropeizacije. **A opšte je poznato da su govor i djela dokaz onoga što je u srcu od imana ili nifaka.** A ako pogledaš u način njihova izražavanja vidjet ćeš kako govore slabim i nepovezanim arapskim jezikom koji ukazuje na činjenicu da to nisu ljudi od pera i nauke a što može uvidjeti svako onaj ko imalo bolje poznaje arapski jezik.

I zaista ovako je stanje onih koji su zapostavili arapski jezik, koji su zapostavili Kur'an i Sunnet Allahova Poslanika, sallallahu alejhi ve selleme. Pa onda nije ni čudo kada dolazi sa ovako čudnim stvarima. Posljedica ovakvog njihovog stanja su prevare i obmane u koje su i sami upali.

Postavlja se pitanje zar neuspjeli ljudi poput ovih treba da zauzimaju položaje u novinarstvu i štampi i da usmjeravaju idejni razvoj Ummeta. Zaisto je ovo nešto što nanosi boli i tugu zbog ovakvih pisaca i njihovih djela.

Tako mi Allaha zaista je sramota da jedna ovako zalutala skupina svojim perima upućuje Ummet u kulturološkom smislu, skupina koja se razišla sa džematom muslimana i napustila njihov pravac a koja radi na prekrivanju Istine i potpomaganju strasti i prohtjeva. Neka im Allah da ono što zaslužuju. Allah će im svidjeti račune a mi ih upozoravamo na opasnost od Allahove kazne i srdžbe a nikada niko nije pobjedio Allaha, Dželleša'nuhu.

Takvima bih proučio riječi Uzvišenog: "***I ne govorite neistine jezicima svojim: "Ovo je dopušteno, a ovo je zabranjeno", da biste tako o Allahu neistine iznosili. Oni koji o Allahu govore neistine – neće uspjeti, kratko će uživati, i njih će strašna patnja čekati.***" (En-Nahl, 116-117)

Postupke ovih galamdžija i paničara, koji nastupaju u mas medijima, prezire Allah, Džellešа'nuhu, i mrzi kao što se to prenosi u hadisu od Ebu Hurejre da je Poslanik, sallallahu alejhi ve selleme, rekao: "Zaista Allah perezire svakog oholog hvalisavca, koji galami po pijacama, koji je kao strvina po noći a kao magarac po danu, znalac u stvarima dunjaluka a neznalica u stvarima ahireta."

Hadis bilježi **Ibn Hibban** u svome Sahihu.

Uvaženi šejh, muhadis **Ahmed Muhammed Šakir**, umro 1377 h.g., u komentaru Sahiha od **Ibn Hibbana**, 1/230, kaže: “Ovo je odličan Poslanički opis ove skupine, izvanredne riječitosti, kako opisuje ove ljude koji su, da mi Allah oprosti, poput stoke. Takve ćeš naći svakodnevno oko sebe od onih koji se deklarišu kao muslimani. I ne samo obični svijet već čak i velikane islamskog svijeta. Oni su velikani u stvarima dunjaluka ali ne i velikani u stvarima Vjere. Nekada ćeš naći kako se opisuju nadimkom alima i tako skreću značenje riječi ‘ilm iz njegovog pravog islamskog značenja, kao što ga tretiraju Kur’an i Sunnet, u značenje ‘ilma ili znanja u pogledu dunjalučkih nauka, industrije i imetka. Zatim bivaju obmanuti sami sobom pa sa takvim znanjem koje ustvari predstavlja potpuni džehl žele da kreiraju propise unutar Vjere. Takvi misle da o Islamu znaju više od onih pravih muslimana a ustvari time potpomažu zlo a zatiru dobro. Žele da predvode Ummet u vjerskim načelima onako kao što to rade ‘galamđije i paničari’, koji se spominju u hadisu. Pa ako bolje razmisliš o ovom hadisu prepoznat ćeš ljude o kojima se ovde govori na svakom mjestu oko sebe.” Završen citat.

Ne vidim ništa ispravnije od toga da se ovi zločinci vrate u obdaništa kako bi se podučili islamskom bontonu i kulturi i da budu pod strogim nadzorom odgajatelja.

Neka se Allah smiluje šejhu **Ahmedu Muhammedu Šakiru** koji je u govoru o prethodnicima ovog Ummeta u uvodu recenziranog izdanja **Tirmizijinog** Sunena, 1/71-72, rekao: “Zato neka sazna svako onaj ko hoće da zna... Ima ljudi čiju su pamet i srca zaveli kršćanski misionari (mubeširun) pa ne gledaju osim njihovim očima, ne slušaju osim s njihovim ušima, ne vide uputu osim njihove upute. Ne vide svijetlost osim njihove vatre koju smatraju nurom

a takav nosi muslimansko ime i upisan je u knjigu rođenih kao musliman. I naći ćeš da takav brani vjeru kao svoje državljanstvo ili porijeklo a ne iz ubjeđenja u njene postulate i temeljne principe. Otuda ćeš ga vidjeti da Kur'an tumači po svojim prohtjevima kako bih varao a to je upravo naučio od svojih profesora (orjentalista sa zapada) i ne prihvata hadise koji se kose sa njegovim mišljenjem i stavovima. Ovakav zaista ništa ne poima od Islama. Primjer drugog čovjeka od ove skupine je kao i primjer prethodnog s tim da je on našao duševni smiraj i potpuno se predao onome čemu su ga podučili u pogledu vjere i akideta. **Takav odbija da uopšte spozna pravi Islam, i da ga prizna i prihvati ,osim u nekim stvarima kao što je prihvatanje islamskih imena, ženidba, nasljedstvo i ukop mrtvih.**

Primjer treće vrste ljudi su oni koji su odrasli i školovali se u školama muslimana i koji su spoznali i izučili mnogobrojne nauke ali je Vjeru i vjerske propise spoznao i izučio površno, i kada je došao na zapad evropski način života ga je obmanuo. Visok stepen nauke koji su postigli naveli su ga da misli kako su njihove zemlje i gradovi savršeni i predobri te kako su u svojim naukama i teorijama postigli duboka ubjeđenja. To ga je onda navelo na pomisao kako on bolje poznaje svoju Vjeru od uleme, hafiza i iskrenih Allahovih robova i boraca za ovaj din. Pa je počeo da udara po Vjeri lijevo i desno kako bi je tobože spasio od onih koji je čvrsto drže i da je onda on profiltrira onako kako to on poima.

Ima drugih koji su jasno izrazili svoj ateizam i ilhad u pogledu ove Vjere i koji su jasno uznevjerovali. Jedan od ovih prozapadnjaka je jedan veliki Egipatski književnik i mnogi drugi koji su pali u to iskušenje." Završen citat.

Svi prethodno pomenuti zahtjevi u pogledu žena odvijaju se pod parolom 'oslobođenje žene', a po tom pitanju

postoje dvije teorije a to su: '*sloboda žene*' i '*ravnopravnost žene sa muškarcom*'. Obadvije teorije su strane, i šerijatski i razumno neispravne, sa kojima muslimani nemaju ništa.

One u stvari predstavljaju pravac i put kojima su krenuli oni čija će djela biti poništena i koji žele da izazovu smutnju među vjernicama u pogledu njihove Vjere te da se među njima proširi nemoral i pokvarenost. Zatim postavljaju ove zabludjele zahtjeve a početna tačka njihova djelovanje je skidanje hidžaba sa lica žena. Zatim su požurili u realizaciji svojih zamisli. Skinuše hidžab sa lica, baciše ga pod noge i zapališe na vatri. Tako su u nekim zemljama donešeni zakoni koji zabranjuju pokrivanje lica, kao što je Tunis. Pokrivanje lica u tim zemljama je proglašeno zločinom koji za sobom povlači kažnjavanje zatvorom ili novčanom kaznom.

Ovako se ljudi smišljeno putem zakona prisiljavaju na prostotu, iskvarenost i zapadni način života. Otuda je veliki broj žena vjernica u islamskom svijetu priklonio se zapadnom načinu življenja u pogledu ***teberrudža***. Tako danas u mnogim islamskim zemljama imamo javne kuće koje su zakonski registrovane. I ne samo da su to dozvolili već su uspostavili službene zakone koji štite bludnike. S druge strane ukinuli su šerijatski propisane kazne što je doprinjelo širenju zinaluka a mnoge djevojke su se odale bludu i u ranim godinama izgubile nevinost. Blud je u svijetu poprimio različite oblike tako da u nekim zemljama dozvoljavaju brak žene sa ženom (kao i brak muškarca sa muškarcem) zatim iznajmljuju se maternice itd.. Zatim širenje kontracepcijskih sredstava koje sprečavaju začeće. Žena se zloupotrebljava na razne načine. U novije vrijeme svjedoci smo trgovine ženama. Žena je uzgubila svoju vrijednost i značaj zato se povećao broj samoubistava među ženama.

Ovaj nemoral je doveo do ograničenja potomstva tako da je u mnogim zemljama negativan prirodni priraštaj. Istovremeno zabranjeno je višeženstvo ili poligamija. Povećao se broj odbačenih i napuštenih beba. Zakonski je dozvoljeno imati priležnicu kao prijateljicu ili djevojku.

Ono što je Allah, Džellleša'nuhu, propisao i dozvolio od bračnog prava i prava u pogledu potomstva to zabranjuju i ograničavaju a što je zabranio od posjedovanja priležnica (prostitutki) i posinovljavanja vanbračne djece to zakonski upotpunosti dozvoljavaju.

Pa gdje su oni u odnosu na riječi Uzvišenog kada govori o kažnjavanju bludnika: *"*.. ***i neka vas pri vršenju Allahovih propisa ne obuzima prema njima nikakvo sažaljenje.****"* (En-Nur, 2)

Zbog ove opšte razuzdanosti i slobode u pogledu intimnog života povečao se broj pušćenica, drastično se smanjio broj šerijatski zakonite djece jer misle da veliki broj djece zaokuplja majku kad je u pitanju njena karijera i posao van kuće, dok se istovremeno povećao broj vanbračne djece. Kao posljedica ovakvog života pojavile su se neizlječive zarazne bolesti. I tako su uspjeli zavesti jednu veliku skupinu muslimana i idejno ih usmjeriti na zapadni način življenja, Allah im račun svidio.

Muslimanima su zadali krvave rane u njihovoj časti i Vjeri, i omilili im njihov nevjernički život a udaljili ih od svoje vjere. Muslimani na taj način služe kršćanima i židovima, bezbožnicima, ateistima i drugima. Tako je došlo do susreta dviju civilizacija, islamske i nevjerničke civilizacije. Otuda danas skoro da ne možemo razlikovati muslimanske zemlje od nemuslimanskih. *Inna lillahi ve inna ilejhi radži'un.*

Sada ćemo govoriti o ovim zabludjelim zahtjevima (u pogledu žene) sa dva aspekta.

1. Sa istorijskog aspekta pojave teorije i teze 'sloboda i ravnopravnost žene', i njenim pogubnim posljedicama po islamski svijet.

Prvo treba znati da se ideja o slobodi žene i izjednačavanju žene sa čovjekom pojavila u kršćanskoj Evropi, preciznije u Francuskoj. U to vrijeme pod uticajem kršćanstva žena je smatrana izvorom griješenja, zla i nemorala. Ona je za njih predstavljala pol nedžaseta (nečist) kojeg se treba klonuti, osobu čija su djela propala pa makar se radilo o majci ili sestri. I tako su kršćanski monasi po Evropi širili neprijateljski stav u pogledu postupanja sa ženom a treba znati da su oni predstavljali nedžaset (nečist), tjelesno i duševno. Oni su ti koji su činili razna zlodjela i otimali djecu i odgajali ih po crkvama kako bi postali monasi i svećenici. Tako da se na kraju njihov broj i uticaj povećao u srednjovjekovnoj Evropi. [8]

Vremenom je srednjovjekovna Evropa počela da se suprostavlja crkvenom učenju koje se u mnogome kosilo sa naučnim činjenicama. Tako je došlo do renesanse. Na kraju se počelo govoriti o slobodi žene (koja je prije bila spaljivana) i njenoj ravnopravnosti sa čovjekom. Krajnji cilj svih ovih preokreta je bio usprotiviti se crkvenom učenju i ljudima koji su vodili crkvu. Protesti su nastavljeni kroz istoriju tako da su se čuli protesti kako se vjera i nauka ne slažu, i kako se razum također ne slaže sa kršćanskom vjerom. Zatim su počeli pozivi u apsolutnu i neograničenu slobodu bez vjerskih ili prirodnih ograničenja. Na kraju su ovi pozivi preplavili svijet i ženi je data apsolutna sloboda i ravnopravnost sa čovjekom i da među njima nema nikakvih razlika kako u društvu tako i u vjeri.

Svako od njih je potpuno slobodan i može raditi šta god poželi. Vjera nad njim nema nikakvog prava kako u pogledu propisa tako u pogledu ahlaka i edeba. I na kraju smo dobili ono što nam nudi Evropa i Amerika, i druge nevjerničke zemlje od ***ibahijeta*** - potpune slobode u činjenju nemorala. Tako da su ove zemlje postale izvor i žarište zaraze u pogledu nemorala za čitav svijet.

Treba reći da ove dvije teze koje je iznjedrio nevjernički zapad i koje se proturaju u islamskom svijetu a koje su nam donijeli prozapadno orjentisani muslimani predstavljaju neprijateljstvo spram muslimana. Ovo je zlokoban početak u novijoj istoriji muslimana gdje je došlo do preokreta u većini islamskih zemalja u kojima su muslimani pokrivali svoje žene i brinuli se o njihovim potrebama i pravima a i one su izvršavale ono što im je Allah propisao. Svjedoci smo ***teberrudža*** (razgolišavanje), ***sufura*** (otkrivanje lica), ***ihtilata*** (miješanje muškaraca i žena), i ***ibahijeta*** (potpune slobode u činjenju nemorala), tj., raskalašenosti koja je na sceni među muslimanima. [9]

Već smo spomenuli kako su vjernice skoro četrnaest vjekova od vremena Poslanika,sallallahu alejhi ve selleme, nosile hidžab, pokrivale tijelo i lice, i nisu se javno gizdale i ukrašavale pred stranim muškarcima. U drugoj polovini četrnaestog hidžretskog stoljeća je došlo do raspada islamske države na manje državice koju su uglavnom kolonizirali nevjernici iz zapadnih zemalja i od tada ubacuju sumnje i nejasnoće muslimanima te pokušavaju muslimansko vođstvo preokrenuti i zbrisati islamske a nametnuti nevjerničke zakone i običaje.

Prvi napad u tom pogledu je bio otkrivanje lica žene muslimanke. Ovo se po prvi put desilo u Egiptu kada je

Muhamed Alij paša poslao delegaciju koja bi učila u Francuskoj. Među njima je bio i propovjednik **Rifa'atu Rafi'a Tahtavi** koji je umro 1290 h.g. Nakon što se vratio u Egipat posijao je sjeme teze o slobodi žene. Za njim su i drugi propagirali istu tezu od onih koji su podpali pod zapadni uticaj i njihov način života. Među njima su i neki kršćani kao što je krstaš Markus Fehmi, umro 1374 h.g., koji je objavio knjigu 'Žena na istoku'. Ta knjiga je imala za cilj skidanje hidžaba, proširenje ***ihtilata*** (miješanje muškaraca i žena) i ***ibahijeta*** (dozvoljavanje svega).

Sljedeća važna ličnost u ovom procesu je bio **Ahmed Lutfi Essejjid**, umro 1382 h.g. **On je prvi pomješao djevojke studentice sa muškarcima studentima na univerzitetima Egipta koje su otkrile lica. Takvo nešto se desilo prvi put u istoriji Egipta.** U tome ga je pomogao dekan pozapadnjavanja **Taha Husejn**, koji je umro 1393 h.g.

Ovu smutnju je začeo propagator ***sufura*** (otkrivanje lica) **Kasim Emin**, umro 1326 h.g., koji je napisao knjigu pod naslovom 'Oslobođenje žene'. Na ovu njegovu knjigu oglasila se ulema Egipta, Šama i Iraka koja mu je napisala odgovore a neki su proglasili njegovo odmetništvo od Vjere. Nakon izvjesnog vremena napisao je drugu knjigu koja tretira istu tematiku pod naslovom 'Nova žena', tj., preobrazba muslimanke u evropljanku. U ovome mu je pomagao Abdurrahim iz kraljevske svite koji se bijaše pokrstio i tako otpao od Islama. Zatim je Kasimovu ideju o ***sufuru*** (otkrivanje lica) preuzeo **Sad Zeguli**, umro 1346 h.g., i njegov brat **Ahmed Fethi Zeguli**, umro 1332 h.g..

Potom se u Kairu pojavio pokret koji se bori za slobodu žene 1919 h.g., koji je predvodila **Huda Ša'revi**, umrla 1368 h.g.

Prvi sastanak članica ovog pokreta održan je u **crkvi Marksiji** u Egiptu 1920 h.g. **Huda je bila prva žena koja je javno skinula hidžab sa lica**. Priča o tome je ispunjena tugom i očajem. Allahu se utječemo od nesreće.

Pošto se **Sad Zeguli** vratio iz Britanije sa svim pripremama da pokvari Islam i muslimane, u čast njegova dočeka napravljena su dva šatorska kampa, muški i ženski. Kada se iskrcao iz aviona uputio se ka ženskom kampu gdje ga je dočekala **Huda Ša'revi** sa svojim hidžabom koji je on trebao skinuti.

On je tada pružio svoju ruku i skinuo hidžab sa njena lica što je dočekano sa aplauzom tu prisutnih žena da bi poslije sve redom skinule hidžab sa lica.

Drugi tužan dan koji je označio skidanje hidžaba sa lica muslimanki veže se za **Safiju bint Mustafa Fehmi** ženu Sada Zegula koja je po Evropskom običaju nakon što se udala za Sada prihvatila čovjekovo prezime pa je se zvala Safija hanum Sad Zeguli.

Naime ona je u ženskim demonstracijama koje su organizovane u sred Kaira, ispred dvorca na Nilu, skinula hidžab sa lica zajedno sa ostalim ženama i bacile ga pod noge, i na taj su način zapalili vatru smutnje a to mjesto je prozvano 'Trgom slobode'.

I tako su nesretnici od Kenanija započeli svoju prljavu borbu zahvaljujući Abdulkudusu, Mustafi Eminu, Nedžibu Mahfuzu, Taha Husejnu, i drugima koji su porijeklom od muslimana.

Zatim u ovom su učestvovali i kršćani: Šibli Šemil, Fereh Antun i drugi. Treba reći da u svim ovim spletkama,

pomenuti pokret protiv Islama i muslimana su pomagali novinari. Allahu se utječemo od nesreće i nesretnika koji su zalutali u pogledu svoje vjere i koji su druge zaveli.

Oko 1900 g. pojavio se časopis pod nazivom 'Es-sufura', koji je zagovarao ***sufur*** (otkrivanje lica) a istovremeno napadao čednost i moralne vrline na sljedeće načine:

Prikazivali su sramotne slike žena i dijaloge između žene i muškarca koji su se svodili na tezu kako žena treba da ravnopravno učestvuje sa čovjekom u svim porama što je predstavljalo poziv u jednakost između čovjeka i žene a istovremeno su ismijavali stav da se čovjek brine o ženi. Zatim časopis je prikazivao prozapadnu nemoralnu odjeću, salone nevjernica, slike sa bazena na kojima su se muškarci i žene kupali zajedno. Zatim razna udruženja za zabavu i razonodu, kafiće, nemoralne članke, veličanje glumica i pjevačica te vodiči za 'lijepe umjetnosti'. [9]

Ovaj organizovani napad na čednost muslimanke potpomogle su dvije stvari: potpomaganje iznutra (od strane sekularnih i ateističkih vlasti) te istovremeno slabost muslimana koji bi kvalitetno odgovorili ovom izazovu bilo jezikom ili perom. Šutnja i ušutkivanje onih koji bi se borili protiv toga i popravljali ovu grešku muslimana je još jedan od razloga koji je doprinio širenju ove pojave i nemorala uopšteno.

Istovremeno nije se omogućavalo štampanje i širenje članaka koji bi upozorili na ovu pojavu dok su hidžab i pokrivanje lica od strane pomenute kampanje prikazivani nazadkom i zaostalošću. Svemu tome je doprinjela činjenica da su vlast u islamskim zemljama preuzeli oni koji ne zaslužuju da predvode muslimane. [10]

Ovako je započeo zloslutni početak ***sufura*** (otkrivanje lica) u ovom Ummetu skidanjem hidžaba sa lica žena. O ovoj temi podrobno govori knjiga "Urota protiv žene musl imanke" od profesora **Ahmeda Feredža,** i knjiga "Povratak hidžaba", od šejha **Muhameda Ahmeda Ismaila**. Nakon pomenutih događaja ova smutnja se proširila diljem islamskog Ummeta kao rasplamsala vatra na sasušenoj travi. Vrhunac te smutnje predstavljaju zakoni koje su uspostavile pojedine islamske zemlje na čelu sa pomenutim vlastima u kojima se naređuje ***sufur,*** tj., otkrivanje lica.

U Turskoj je bezbožnik Ataturk izdao zakon kojim naređuje skidanje hidžaba 1920 g. U Afganistanu je isti zakon uspostavio Muhamed Eman. U Albaniji je zakon o skidanju hidžaba postavio Ahmed Zugu. U Tunisu je to isto uradio Ebu Rakibe. I ne samo da je zabranio hidžab već je višeženstvo proglasio zločinom. Za eventualne prestupnike u tom pogledu kazna je godinu dana zatvora i dodatno se kažnjava novčanom kaznom.

Glavnu ulogu u ovoj stvari je odigrao **Tahir Hadad** koji je umro 1353 h.g. On je napisao knjigu 'Dvije žene u Šerijatu i u društvu' u periodu između 1920 i 1930 g., u kojoj poziva na oslobođenje žene muslimanke. Spominje se da je to djelo ustvari napisao kršćanin El-Eb Selam a da je predstavljeno u javnosti kao djelo Tahira Hadada. Na kraju knjige on je postavio dvanaest pitanja na koja je odgovorio veliki broj muftija. Marokanski muftija malikijskog mezheba je za njega kazao kako je izašao iz Vjere.

Zbog te knjige a po naredbi države mu je zabranjen ispit na pravnom fakultetu. Zatim je izolovan a svijet ga je odbacio zbog pomenute knjige da bi na kraju umro . Nije ga ispratio niko osim mali broj prijatelja i rodbine.

Slušao je muziku i posjećivao kafiće a težio je socijalističkom pokretu.

O ovoj knjizi su neprestano pisale novine i veličale je sve dok se Tunis nije pretvorio u bolesno tijelo i pokrenuo veliku kampanju na državnom nivou protiv pokrivanja lica i hidžaba uopšte. Detalje o ovoj velikoj bezbožničkoj bitci protiv hidžaba možeš pronaći u knjizi 'Hidžab i čednost' na otprilike četiri stotine stranica. *Inna lillahi ve inna ilejhi radži'un.*

U Iraku su poziv na skidanje hidžaba predvodile Ez-Zehavi i Er-Rusafi Allahu se utječemo od njihova stanja.

Danas možemo čuti žalosne vijesti iz Alžira o skidanju hidžaba u toj zemlji kao što se spominje u knjizi 'Pozapadnjavanje u politici, ekonomiji i misli'. Naime trinaestog maja 1958 g. počinje proces skidanja hidžaba sa lica. Priča od čijeg se spomena srce cijepa od tuge i žalosti. **Kada je petkom na hutbi hatib obezvrijedio džumu pozivajući na skidanje hidžaba. Nakon što se završila džuma ustala je neka alžirska djevojka i na mikrofon pozvala na skidanje hidžaba. Zatim je skinula svoj hidžab i bacila ga a u tome su je slijedile druge okupljene djevojke koje su unaprijed bile pripremljene za takav zadatak.** A oni koji su bili zavedeni tom idejom su pljeskali. Isto se desilo u gradu Veheran. Sličan slučaj je isceniran i uglavnom gradu Alžira. Sve ove događaje je pratila i podržavala štampa.

Sufur (otkrivanje lica) se proširio i u krajnjim dijelovima Maroka kao i u sva četiri dijela Šama: Siriji, Palestini, Libanonu i Jordanu. Nekada se ***sufur*** širio posredstvom socijalističke partije 'El-Ba's', a nekada pozivima u arapski nacionalizam. U svakom slučaju ***sufur*** (otkrivanje lica), ***teberrudž*** (razgolišavanje) i ***ibahijet*** (dozvoljavanje svega) su brzo zavladali.

Izvori koje sam proučio ne objašnjavaju kako je došlo do toga i nije mi jasno zašto pisci u to vrijeme nisu pisali o tome iako je opšte poznato do koje mjere su ***sufur*** (otkrivanje lica), ***teberrudž*** (razgolišenost), i ***ibahijet*** (dozvoljavanje svega) dospjeli.

U Indiji i Pakistanu stanje među vjernicama u pogledu hidžaba je bilo u najboljem redu. Pokrivenost i stid su krasili žene muslimanke. Otprilike u pedesetim je počela kampanja o tobožnjoj slobodi žene i ravnopravnosti sa čovjekom. Prevedena je knjiga Kasima Emina 'Oslobođenje žene', a ista se ideja proturala kroz štampu kao i ideja o mješovitom školovanju muškaraca i žena, i poziv na skidanje himara. Tako da je na kraju i ovaj dio zemlje zapao u stanje o kojem se ne može požaliti nikome do Allahu Džellešа'nuhu. Ovakvo stanje u koje su zapali muslimani opisano je u knjizi, '*Posljedice zapadne misli u skretanje muslimanskog društva na Indijskom poluotoku*', od Hadima Husejna.

I tako je pod utjecajem poziva u oslobođenje žene i ravnopravnost, dno do kojeg je propala žena zapada postalo početak ponora za ženu muslimanku u našim zemljama.

Parola slobode i ravnopravnosti uzrokovala je:

- Žena je izašla iz kuće i postala konkurencija ljudima u svim porama života
- Sa žene je odstranjen hidžab a kao posljedica toga došlo je do gubljenje stida, čednosti i čistoće.
- Žena je bačena u najdublji ponor i postala je predmetom naslađivanja, i trguju s njenom čašću.
- Time su uklonjene sve prepreke da se žene mješaju i osamljuje sa stranim muškarcima kako bi se uništila njihova čednost.

- Time je ubijena njena životna funkcija, a to je da bude majka, žena, odgajateljica generacija, i smiraj i odmor muževima. Učinjena je jeftinom robom koja je na dohvatu svakom pokvarenjaku. I mnogi drugi belaji u koje je upala žena a o kojima govore i pišu oni koji su ljubomorni na stanje vjernica kao što je knjiga, 'Prava žene u Islamu', od Muhameda Abdullaha Arafeta.

Ovo su zalutali zahtjevi koji odvode od puta vjernika i ono što smo spomenuli su razarajuće posljedice toga po islamski svijet.

Druga stvar. Zabludjeli zahtjevi i napadi na čast žene se i dalje ponavljaju na posljednjem uporištu Islama kako bi to mjesto učinili mjestom javnog razvrata. Svaki početak ima i svoj završetak. Prva stvar za koju su potegli pozivaći u iskvarenost je simbol islamske čednosti a to je hidžab vjernica. Pa kada skinu prekrivače sa lica žene ona će razgolišiti i ostale dijelove tijela i pokazati ukrase za koje im je Allah naredio da ih zastru od pogleda stranih muškaraca. Tako se stanje vjernica od čednosti počelo kretati ka iskvarenosti, otkrivenosti i ***ibahijetu*** (dozvoljavanje svega) u većini zemalja islamskog svijeta. Allaha, Dželleša'nuhu, molimo da popravi stanje svih muslimana.

Danas orjentalisti i prozapadnjaci žele da isti scenarij sprovedu u srcu islamskog svijeta, prijestolnici Islama i omiljenom mjestu Poslanika, sallallahu alejhi ve selleme, a to je Arabijski poluotok čije je srce i kiblu Allah, Dželleša'nuhu, čuvao još od vremena Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem, a sačuvao ju je i od kolonijalizacije. Tako da je hvala Allahu Islam još uvijek na ovim prostorima uzvišen, na snazi je Šerijat a društvo je islamsko bez nevjernika. Oni koje je Allah iskušao u Vjeri koriste iste metode kao i njihove pre-

thodnicima u napadima na hidžab. Oni koriste štampu na tom putu i ponavljaju zahtjeve kao i njihovi prethodnici.

Kao što smo prethodno rekli oni napadaju na temelje čednosti tj., pozivaju u ***sufur*** (otkrivanje lica), ***teberrudž*** (razgolišavanje), i ***ihtilat*** (miješanje muškaraca i žena). Pozivaju ženu da bude konkurencija muškarcu kako se muškarac ne bi brinuo o njoj kao i na druge pogubne stvari o kojima smo prethodno govorili.

Stvarnost ovih zahtjeva svodi se na udaljavanje od Pravog puta, puta mu'mina i pozivanje u zlo i grijeh a napuštanje dobra, te borba protiv sopstvene prirode i prirodnih sklonosti žena i Šerijata. To je ustvari borba protiv moralne čistote, čednosti te borba protiv islamskog vođstva koje sudi po časnom Šerijatu kako bi se isti zatro, a kako bi zemljom zavladao nered, ***sufur*** i ***teberrudž***.

Ova borba jezikom nekada može biti opasnija od borbe rukom i to predstavlja činjenje nereda na zemlji. O tome šejhul-islam **Ibn Tejmijje** u knjizi 'Sarimul-bettar', 2/735, kaže: "Šteta koju može napraviti jezik u Vjeri je mnogo veća od štete koju može načiniti ruka. Također ono što može popraviti i doprinjeti jezik u Vjeri je mnogo veće nego što to može čovjek učiniti rukama."

Kao rezime do sada rečenog možemo reći da je na odgovornima sljedeće:

Prvo. Da poduzmu odgovarajuće mjere u cilju zaštite hidžaba i čednosti muslimana, a da one koji se ismijavaju sa hidžabom i zagovaraju ***sufur*** (otkrivanje lica), ***teberrudž*** (razgolišavanje), i ***ihtilat*** (miješanje muškaraca i žena) kazne shodno propisima Šerijata.

Također da kazne žene koje su nepropisno odjevene jer predstavljaju izvor smutnje. I to, njih bi trebalo kazniti prije mladića koji ih napadaju i uznemiravaju jer su one te koje su ih na sebe namamile.

Drugo. Na ulemi i studentima je obaveza da maksimalno savjetuju i upozoravaju na opasnost zle propagande, i da bodre i učvršćavaju vjernice na putu čednosti i krijeposti. Zaista je od milosti prema njima da se upozore na one koji robuju strastima a koji ih pozivaju u zlo.

Treće. Svako onaj kome je Allah povjerio odgovornost u pogledu žena, od očeva, muževa, sinova, i drugih treba da se boji Allaha, Dželleša'nuhu, u pogledu odgovornosti spram žena, i da upotrjebi sve mjere predostrožnosti kako bi sprječili ***sufur*** (otkrivanje lica), ***teberrudž*** (razgolišavanje), i ***ihtilat*** (miješanje muškaraca i žena), kao i one stvari koje vode i pozivaju u to. I neka znaju da je glavni uzrok iskvarenosti žena zbog nemarnosti ljudi.

Četvrto. Savjetujem ženama vjernicama da se boje Allah, Dželleša'nuhu, u pogledu sebe kao i svoje djece. Neka čuvaju čednost i neka oblače šerijatski propisan hidžab i neka oblače abaiju i himar, i neka se ne povode za onima koji ih pozivaju u fitnu i nemoral.

Peto. Savjetujem piscima i propagatorima ove smutnje da se iskreno pokaju kako ne bi bili uzrokom propasti svojih porodica i muslimanskog Ummeta pa da tako zasluže Allahovu srdžbu i kaznu.

Šesto. Neka se svaki musliman pričuva saučesništva u širenju nemorala. Jer Allah, Dželleša'nuhu, obećaje tešku kaznu onima koji vole da se među vjernicima širi nemoral.

Šejhul-islam **Ibn Tejmijje** kaže: “Ljubav prema nemoralu se ne ogleda samo u govoru i radnjama, već i srcem, i spominjanjem same te stvari ili težnja ka istoj. Također šutnja i prešućivanje nemorala pospješuje širenje istog, a u tom kontekstu Allah, Dželleša'nuhu, kaže: “***One koji vole da se o vjernicama šire bestidne glasine čeka teška kazna i na ovom i na onom svijetu.***” (En-Nur, 19)

Ovim ću završiti ono što sam namjeravao objasniti u pogledu ove tematike, a na ulemi i vjernicama je samo da opominju kako bi na taj način izbjegli odgovornost pred Allahom, Dželleša'nuhu, jer Vjera je savjet kako to Poslanik, sallallahu alejhi ve selleme, kaže: “Vjera je savjet, upitali su kome Allahov Poslaniče? On reče: Allahu i Njegovom Poslaniku, vođama muslimana i običnom svijetu.”

Hadis bilježi **Muslim** u svome Sahihu.

Hafiz Ibn Redžeb u 'Hikemul-džedire', 43, prenosi od imama **Ahmeda** da je bilo rečeno: “Abdulvehab Verak negira to i to. Pa je on na to odgovorio: 'Neprestano ćemo biti na hajru dok među nama bude onih koji negiraju.'”

U tom kontekstu su i riječi Omera, radijallahu anhu, kada je rekao onome koji mu reče: “Boj se Allaha.', a on mu na to reče: 'Među vama ne bi bilo hajra da nam to niste rekli a u nama ne bi bilo hajra kada to ne bi prihvatili.'”

I na kraju opomenu će prihvatiti oni koji su razumom obdareni, a Allah, Dželleša'nuhu, je taj koji će svakome svesti račun. Neka je salavat i selam na Muhammeda, njegovu porodicu i ashabe. ..

Fus note : =

Fus note :

1 (38 str.) **Ibn Kesir** u svome Tefsiru, tumačeći ajet:
"***O Vjerovjesniče, reci ženama svojim, i kćerima svojim, i ženama vjernika neka spuste haljine svoje niza se. Tako će se najlakše prepoznati pa neće napastovane biti.***"

(El-Ahzab, 59), prenosi:

"Ali ibn Ebi Talha prenosi od Ibn Abbasa:"Allah naređuje vjernicama da, kada iz svojih kuća izlaze zbog neke potrebe, pokriju lica preko glave sa svojim džilbabom i da ostave nepokriveno samo jedno oko."

Muhammed ibn Sirin kaže: "Pitao sam Ubejda es-Selmanija o riječima Uzvišenog Allaha: "***...neka spuste haljine svoje niza se...***", pa je pokrio lice i glavu, a ostavio otkriveno samo lijevo oko."

Ibn Ebi Hatim prenosi da je Ummu Seleme rekla nakon što je objavljen ovaj ajet da su žene ensarija izašle kao da su im na glavama gavranovi, a na sebi su imale crne prekrivače. - **Tefsir Ibn Kesir,** str.1084.

2 (73 str.) Treba napomenuti da je pisac navedene primjere osamljivanja spomenuo na osnovu stanja saudijskog društva iako se zna da je u toj zemlji na snazi Šerijat, i gdje su uglavnom sve ustanove odvojene u pogledu polova. Tako npr., imaju škole za muškarce i škole za žene. Ali i pored toga ljudi su kroz svakodnevni život u situaciji da se ponekad mješaju ili osamljuju sa ženam. Postavlja se pitanje kakva je situacija kod nas gdje nema te zabrane na državnom nivou a većina muslimana i ne zna, i ne praktikuje ovaj propis. Otuda je obaveza na svakom muslimanu koji je spoznao ovaj ali i druge propise Vjere da ustraje na tome i da na lijep način pozove i druge muslimane u prakticiranje istog. Molim Allaha, Džellešaʼnuhu, da nas pomogne na tom putu. Amin. (Op. p.)

3 (75 str.) U onome što se danas prikazuje na televiziji kod nas i na zapadu možemo vidjeti mnogobrojne filmove koji uče omladinu kako da se zabavljaju sa djevojkama, kako da na tom putu savladaju mnogobrojne probleme i sl.. Zatim kako da jedni druge zavedu i sl.. Drugim riječima razvila se čitava umjetnost na tom polju kako najlakše i najbezbolnije pasti u blud. I umjesto da država i razne organizacije upozore na opasnost bluda i nemorala uopšte, oni su se strovalili u još veći ponor pa omladini savjetuju da se zaštite ali ne i da se okanu vanbračnog života. Ali hvala Allahu Islam je ostavio lijek za sve pa i za to. Preporučio je omladini da što prije stupe u brak kako bi se sačuvali razvrata. Znajući ovo muslimani moraju voditi računa kakve im emisije gledaju djeca. Ovdje nije riječ o klasičnim sapunicama u čiji nemoral i zabranu gledanja istih ne sumnjamo, već i o mnogim dječijim emisijama zapadne ili prozapadne proizvodnje. (Op. p.)

4 (83 str.) '*Li'an*' je međusobno proklinjanje supružnika u slučaju da muž optuži ženu za blud a da za to nema svjedoka a ona odbije da to potvrdi. U tom slučaju oni se rastavljaju i donose prokletstvo na onoga ko laže. O tome govori sljedeći ajeti iz sure Nur: «***A oni koji okrive svoje žene, a ne budu imali drugih svjedoka, nego su samo oni svjedoci, potvrdiće svoje svjedočenje zakletvom Allahom, i to četiri puta da, zaista govore istinu, a peti put da ga pogodi Allahovo prokletstvo, ako laže! A ona će kazne biti pošteđena, ako se četiri puta Allahom zakune da on, doista, laže, a peti put da je stigne Allahova srdžba, ako on govori istinu!***» (En-Nur, 6-9)

5 (103 str.) Pisac ovdje govori o mogućim posljedicama koje bi mogle pogoditi jedno islamsko društvo kao što je Saudijska Arabija u kojoj je Šerijat na snazi i gdje uglavnom sve žene

pokrivaju lice. Međutim ako pogledamo većinu muslimanki našeg vremena u našem podneblju i šire, vidjet ćemo da se već odavno ostvarilo to o čemu on govori. Naime nasilnim otkrivanjem lica žene muslimanke kod nas poslije drugog svijetskog rata nije ostalo samo na tom. Većina muslimanki je vremenom skinula i mahramu, i ne samo to već se i potpuno razgolišila. I ako malo bolje analiziramo sredinu u kojoj živimo vidjet ćemo da je takav način odjevanja te opšte udaljavanje od vjerskih propisa doveo do toga da su mnogi današnji muslimani i muslimanke skloni nemoralnom životu. Allaha molimo da nas sačuva od tog velikog grijeha. (Op. p.)

6 (103 str.) Svjedoci smo bračne nevjere koja vlada na zapadu gdje je brak samo formalnost a gdje svako od supružnika vodi dvostruki intimni život. Normalno, sve ovo prouzrokuje neislamski način života gdje se ljudi svakodnevno mješaju sa ženama od škole i radnog mjesta, pa do kuća i stanova. Društvo koje svoj bonton gradi na neljubomori spram supruge, kćerke i bližnje rodbine, je društvo osuđeno na propast. I ne samo da se taj nemoral ne osuđuje već gotovo da nema filma i tv programa u kojem nema nemorala koji se svakodnevno plasira u mas medijima. Hvala Allahu, Džellešа'nuhu, koji nas je počastio Islamom, i nas i naše porodice zaštitio od nemorala i bračne nevjere.(Op. p.)

7 (105 str.) Umjesto himara može se obući jedan drugi odjevni predmet koji pokriva lice i koji ima otvor za oči a to je nama dobro poznati nikab. Do završetka drugog svijetskog rata naše nane su nosile zarove i feredže koji je također prekrivao lice. Umjesto abaije kod nas se upotrebljava mantil za žene a obadvoje se svodi pod termin džilbab. Stim što je pisac, kada je bilo govora o džilbabu, spomenuo da je ispravnije da se obuće abaija jer ona počinje sa glave i ne

oslikaje nikakav dio tijela za razliku od mantila koji možda oslikaje ramena žene. (Op. p.)

8 (114 str.) U srednjovjekovnoj Evropi ženi je nanešeno veliko zlo. Čak po nekim crkvenim učenjima vjerovalo se da žena nema dušu. Bila je dovoljna i najmanja sumnja ili optužba na račun žene pa da se proglasi vješticom, bludnicom ili heretikom, pa da završi spaljena na lomači. U jednom dokumentarnom programu hrvatske televizije koji sam lično pratio jedna doktorica istorije doslovno je rekla: «Evropa i crkva se trebaju stidjeti onoga šta su učinili ženi u srednjem vijeku. U srednjem vijeku je na lomači spaljeno četiri miliona žena.» Na kraju da kažem i ovo da u crkvenim podrumima postoje čitave biblioteke i protokoli o svim tim žrtvama koje su prošle kroz inkvizicijske sudove i mučilišta. I na kraju zar oni koji su žene spaljivali u srednjem vijeku a danas ih prodaju po noćnim barovima i javnim kućama, da nam govore o pravima i slobodi žene? (Op. p.)

9 (115 str.) **Ibahijjet** vodi porijeklo od glagola 'ebaha-jubihu', što bi značilo dozvoljavati. Ovdje dolazi u kontekstu spomena ljudi koji dozvoljavaju stvari koje je Allah, Dželleša'nuhu, zabranio i koji šire nemoral. Moglo bi se reći da su to nemoralni i raskalašeni ljudi i žene. Otuda se takvi ljudi u arapskoj terminologiji nazivaju ibahijjun. (Op. p.)

10 (118 str.) Dok sam studirao u Saudijskoj Arabiji uvidio sam da je proturanje ovih časopisa i šrenje nemorala putem njih među muslimanima još uvijek prisutno. Isto tako je žalosno da veliki broj muslimanki iščitava te časopise i povodi se za onim što propagiraju isti. Iako je u ovoj zemlji zvanično Šerijat na vlasti, država neće ili ne može to da zaustavi. Iako je ova pojava u Saudijskoj Arabiji odnedavno zaživila posljedice su užasne po moral omladine. Onda se samo može

zamisliti kakvo je stanje u onim zemljama gdje se ova propaganda širi već stotinu godina. Najbolji primjer za to je Turska i Egipat, pa ako hoćete i naša zemlja. Svako ko posjeti ove dvije, skoro najveće muslimanske zemlje, razočarat će se u tom pogledu. (Op. p.)

11 (118 str.) Ovdje treba reći da su neprijatelji Islama planski i godinama pripremali sekularne i ateističke partije koje su uglavnom diktaturom i vojnim pučevima doveli na vlast, koji bi potom za njih odrađivali ove prljave poslove putem zakona i institucija vlasti. (Op. p.)

... Ovdje moramo ukazati na čovjeka koji radi na širenju nemorala i bezstidnosti, a koji ima jaku propagandu i na našim prostorima i veliki broj sljedbenika. Pored Kardavijeve zabludjele akide, on ruši i ličnost muslimanke.

Kardavi kaže: „Važno je da ustvrdimo da miješanje muškaraca i žena nije zabranjeno, kao što to predstavljaju pozivači žestine i sužavanja."

Kardavi neumorno radi na skidanju zavjese neporočnosti i čednosti sa pokrivenih žena. Mnogo puta je izjavio da je razdvajanje žena i muškaraca na predavanjima novotarija i običaj koji nema ništa sa Islamom . Po njemu je neophodno "prelomiti" ovu zapreku između žena i muškaraca.

Kardavi dozvoljava dodirivanje (rukovanje) žene tuđinke, putovanje žene bez mahrema.

Kardavi dozvoljava da žena muslimanka bude glumica. Od najčudnijih fetvi vezanih za ženu, jeste dozvola glume za ženu muslimanku, tvrdeći da je učešće žene u glumi nužna stvar bez koje se ne može.

Izjavio je da je nužno da se pokrivene žene pojave na TV, na satelitskim kanalima, kao što je nužno da se pojave u pozorištima i glumačkoj odori. (Op. izdavača)

Knjige u izdanju ***Mektebetu El Guraba*** :

- ***KOMENTAR OTKLANJANJE SUMNJI***

El Šejh Muhammed Salih El Usejmin

- ***SVJETLOST SUNNETA I TAMA BID'ATA***

Dr. Seid El Kahtani

- ***SVJETLOST IMANA I TAME NIFAKA***

Dr. Seid El Kahtani

- ***Jusuf Kardavi NA VAGI ŠERIJATA***

El Šejh Sulejman Salih El Harraši

- ***LJUBAV PREMA POSLANIKU s.a.v.s.***

Abdurreuf Muhammed Usman

- ***DA LI JE MUSLIMAN OBAVEZAN DA SLIJEDI JEDAN OD ČETIRI MEZHEBA***

Muhammed Sultan El Ma'sumi

InšaAllah, uskoro NOVA KNJIGA

PUT ISTINE I ZABLUDE

---

e-mail:ehlisu@yahoo.co.uk